

Giới thiệu Ông Xã Là Trung Khuyển

Trên một trang web truyện forum X nọ, hiện lên rất nhiều dòng “Xin giúp đỡ” to tướng như động kinh gắn tag:

sao vợ lại đẹp lên rồi hả?!

luôn có người mơ ước vợ yêu của tôi

tôi nên giữ vợ thế nào

Dân mạng bức mình mắng: Trở nên giàu có đi!

Thế là Trịnh Thâm quyết tâm trở nên thật giàu có để giữ vợ.

Dân mạng: “...”

Tóm tắt truyện Ông Xã Là Trung Khuyển đang được đăng trên trang truyện online:

Miêu Miêu là một thiếu nữ có tuổi thơ êm đềm, được bố mẹ yêu thương chiều chuộng, muốn gì có đó nên đã sớm béo lên. Năm mười bảy tuổi, bố mẹ cô bị núi lửa đè chết, cô thành trẻ mồ côi được cậu nuôi dưỡng. Nhưng cậu vợ Miêu Miêu không tốt, đã lấy gia sản nhà cô, còn đối xử với cô như người ở, không cho đi học tiếp, luôn tìm cách gả cô đi quách để lấy tiền sinh lễ. Nhưng cô béo, không bao nhiêu người chịu cưới.

Trịnh Thâm là một thanh niên cũng mồ côi trong xóm, cao lớn khỏe mạnh phi thường, sớm đã để ý Miêu Miêu từ khi cả hai còn bé, không bận tâm đến bề ngoài của cô. Mỗi khi cô bị người ta ức hiếp, Trịnh Thâm đều âm thầm che chở cô, có chút dữ dội nhưng đối với cô rất dịu dàng.

Mười tám tuổi, để cứu Miêu Miêu khỏi cậu vợ và những cuộc hôn nhân bán gả, Trịnh Thâm đem căn nhà họ Trịnh và gia sản của mình đi cưới cô về. Cả hai cùng vào nội thành làm ăn kiếm sống, Trịnh Thâm tiếp tục cho Miêu Miêu đi học.

Miêu Miêu giảm cân thành công, trở thành một tuyệt sắc giai nhân bao nhiêu gã đàn ông đều mê luyến không rời mắt. Trịnh Thâm ngày một lo lắng không biết làm sao để giữ vợ, vì vậy cậu quyết tâm trở nên giàu có hết mức.

Động lực của cậu chính là lũ tình địch luôn nhắm nhe vợ cậu!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Miêu Miêu

Mùa đông khắc nghiệt, tỉnh H ở khu phía bắc, bên ngoài không người bình thường nào có thể chịu được.

Trịnh Thâm lại không hề thấy lạnh, anh nằm sấp ở đầu tường, áo bành tô quân đoàn ở trước ngực bị tuyết trên đất thấm ướt rồi. Trên đầu, bả vai, trên lưng, từng mảng lớn tuyết trắng phủ kín anh.

Chỉ cần có thể nhìn thấy cô gái trong lòng anh, thì lửa nóng toát ra từ lồng ngực chột xua tan cái giá rét bên ngoài.

Bên trong có một người đàn bà hùng hùng hổ hổ, nghe không rõ lắm, nhưng hiển nhiên không phải lời gì hay, đôi mắt Trịnh Thâm sắc nhọn, bên trong đều là khói mù.

Không đến năm phút, một cô gái nhỏ mập mập, có mái tóc thật dài được buộc lên. Ăn mặc dơ bẩn, rõ ràng đang mặc một áo bông cũ nát của đàn ông, bụng một thau quần áo lớn, gian nan đi ra.

Khi xuống bậc thềm thì lao đảo một, suýt nữa ngã sấp xuống, Trịnh Thâm theo bản năng chuyển động, máu trên người như muốn rơi xuống, rồi sau đó đối phương đứng vững, anh lại rút trở về, tiếp tục ẩn núp trong bóng đêm, như một con sói.

Trong sân nhỏ này cô gái bụng thau đi đến một căn phòng khác.

Cô phải đi phơi quần áo.

Đây là những gì mà một năm nay anh đã nghiên cứu được, mỗi tuần, cô đều sẽ giặt sạch quần áo của cả nhà, rồi sau đó đến một phòng khác phơi lên.

Vì vào mùa đông... Phơi ở bên ngoài sẽ đông thành khối băng, nhưng không ai thích phơi quần áo ướt nhẹp trong nhà mình cả.

Mà vào đông, cô luôn phải ở cùng với quần áo ướt, trong căn phòng nhỏ hẹp kia.

Đôi tay ấy của cô, sưng lên như cà rốt.

Hầm rằng Trịnh Thâm cắn chặt, nhà này thật không có mắt! Sớm muộn gì cũng giết chết hết cả đám bọn họ!Đợi khi cửa phòng kia đóng chặt, tắt đèn, Trịnh Thâm mới nhảy khỏi đầu tường rồi đi.

Nhờ cơ thể anh khỏe mạnh, cho dù bây giờ tuyết trên đường đã đến đầu gối, nhưng anh vẫn có thể linh hoạt trở về.

...

Thang gia thôn hầu như đều mang họ Thang, mấy nhà họ khác hiếm khi tụ họp.

Nhà Trịnh Thâm có rất nhiều thế hệ đều ở thôn này, ba mẹ đi sớm, ông nội bà nội nuôi anh đến mười tám tuổi rồi cũng đi mất, cho nên đến lớp 11 anh đã bỏ học, giúp người ta làm việc vặt, hoặc đi ra ngoài đầu cơ trục lợi kiếm chút tiền.

Người khác chỉ thấy anh ba ngày câu cá hai bữa giặt lưới, đều muốn bắt nạt anh, nhưng vì anh người cao ngựa lớn, không ai dám chọc anh.

Còn có gia đình mang họ khác chính là gia đình của cô gái nhỏ Miêu Miêu vừa rồi, ba cô là người phương nam, da nịm thịt mềm, xuống nông thôn dạy học, theo ông nội anh nói, lúc đó toàn bộ thôn đều nhốn nháo.

Sau này ông kết hôn với em gái Thang Thành, năm thứ hai đã có Miêu Miêu. Bọn họ rất yêu thương đứa con gái này, muốn gì có đó, nên từ nhỏ Miêu Miêu đã rất béo.

Sau đó bị bệnh dùng thêm chút kích thích gì đó, càng tròn phúng phính.

Ở trong mắt Trịnh Thâm, Miêu Miêu là cô gái xinh đẹp nhất trên đời, khuôn mặt tròn phúng phính, cười rộ lên khá giống quả táo, đi trên đường vừa đông vừa đưa, làm trong lòng người ta mềm muốn lún.

Năm trước phía sau núi đất lở, vợ chồng nhà họ Miêu không còn ai, bỏ lại cô gái mười bảy tuổi mới học cấp ba này, đương nhiên Thang Thành trở thành người giám hộ của cô.

Tất cả mọi người biết, ông ta vì tài sản của nhà họ Miêu mới tiếp nhận Miêu Miêu, nhưng người ta mang danh là cậu hần hoi, nên mới có tư cách nhận về.

Thành tích Miêu Miêu rất tốt, nghe nói thành tích tốt nhất trong huyện, Thang Thành nói nuôi không nổi, bảo cô bỏ học trở về.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Làm Mai

Tiền thuốc men không rẻ.

Nhà họ Thang cũng không phải lấy không ra, dù sao hai năm trước nhà họ Miêu để lại một ít, nhà mình đã thu vào.

Nhưng sang năm Thang Bằng Phi sẽ lên cấp 3, thành tích của nó chỉ có thể mua được một chỗ ở trường trung học, cho nên còn phải chuẩn bị một ít tiền.

Hơn nữa nhà họ Thang cũng chuẩn bị chuyển nhà mới, cứ như vậy, càng nan giải.

"Ai ôi này! Cái thằng chết bầm nào mang con tôi đến mặt sông, tôi muốn biết, không để yên cho nó!"

Vợ Thang Thành khóc lóc ni non, con trai bị thương nên bà ta khổ sở, tốn nhiều tiền như vậy bà ta càng khổ hơn.

Nhìn người xem bốn phía, ý tứ cứng hai đồng đã rồi mới được đi, Trịnh Thâm giữ lại.

"Cậu em Trịnh, cậu còn có việc gì sao?"

Trịnh Thâm liếc nhìn Thang Thành một: "Cánh tay bị băng đâm bị thương, phải bôi thuốc."

"Cậu em Trịnh thật sự là người tốt đấy!" Vợ Thang Thành sợ anh đòi tiền, một câu nói đánh gãy, hiển nhiên, bà ta thật sự đã quên là ai đã nhảy xuống sông cứu con trai bà ta.

Trịnh Thâm cũng không nói gì, chậm rãi đi ra ngoài.

"Thằng cha nó, bị làm sao vậy!"

Phòng bệnh không được hút thuốc, Thang Thành cau mày tắt điếu thuốc: "Sao tôi biết được?"

"Nếu không... Ông gả đứa cháu gái béo kia của ông cho thằng què đi?"

Thang Thành không nói chuyện, xem như đồng ý rồi.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, vợ Thang chuẩn bị về thôn nói chuyện với tên què, vừa mở cửa, đã thấy Trịnh Thâm cầm theo túi đứng bên ngoài.

"Sao cậu em Trịnh lại ở đây?" Bà ta nghi hoặc nhìn anh, mang theo chút phòng bị, Trịnh Thâm này có tiếng giang hồ, bình thường nghiêm mặt, nhưng rất dọa người.

"Tôi đến cầu hôn."

"Hả?"

Trịnh Thâm đi đến, đưa túi cho Thang Thành, nói: "Tôi cũng đã trưởng thành rồi, nên cưới vợ, nghe nói nhà các người gả khuê nữ, tôi đến cầu hôn."

"Này..." Thang Thành hơi không đồng ý, Trịnh Thâm là tên dơ bẩn độc thân, không thể chọc vào, sau này nếu kết thân bất thành, ngược lại kết thù thì...

"Cậu đưa bao nhiêu tiền lễ?" Vợ Thang Thành mở to hai mắt, phàm có người đến hỏi Miêu Miêu, câu đầu tiên của bà ta đều như vậy.

"Hai vạn."

Vợ Thang Thành bĩu môi, đang muốn từ chối, Trịnh Thâm đã không nhanh không chậm nói: "Thêm căn nhà họ Trịnh mà tôi sở hữu nữa."

Nhà ở núi không đáng giá, cộng lại nhiều nhất là hai vạn, nhưng lại bán ra không được. Nếu như là trước kia, chắc chắn bà ta sẽ không đồng ý.

Nhưng tên què cũng chỉ cho ba vạn tiền mặt, còn không biết có đổi ý hay không, vợ Thang Thành cũng hơi rối rắm rồi.

"Chú, vào mùa đông thế này mà tôi đã nhảy xuống sông cứu Bằng Phi, tay bị thương thành như vậy, còn chưa tính tiền thuốc đâu."

Thang Thành ngừng một chút, Trịnh Thâm và tên què ông ta thiên về tên què hơn, nhưng không ép Trịnh Thâm được, sau này...

"Cậu đưa nhà cho chúng tôi, vậy cậu ở đâu?"

"Đi ra ngoài làm công, nghe nói nội thành không dễ tìm vợ, cho nên trước khi đi cưới một đứa."

Thang Thành chẹp chẹp miệng, vẫn còn đang rối rắm.

"Váy đi! Quyết định như thế!" Vợ ông ta đã vỗ bàn quyết định rồi.

"Khi nào thì đưa tiền?"

"Các người đưa hộ khẩu của Miêu Miêu đây, tôi sẽ đưa tiền cho các người, sau đó ra chỗ thôn trưởng công chứng, rồi tôi sẽ đưa nhà cho mấy người!"

Chuyện này đã định như vậy rồi, vợ Thang Thành túc trực ở bệnh viện, Thang Thành mang theo Trịnh Thâm đi xử lý mấy việc đó.

Chuyện này anh đã lên kế hoạch rất lâu, ở chỗ quản lý hộ khẩu cũng có vài thằng anh em, hôm đó đi tiến hành, trong ngày đó cũng đã đòi hộ khẩu ra rồi. Miêu Miêu mới mười tám, còn chưa thể nhập vào hộ khẩu của Trịnh Thâm.

Tay anh cầm quyền sở màu hồng hơi run, giống như hôn thú, cô gái anh luôn tâm tâm niệm niệm đây rồi.

Thang Thành cầm tiền, trong lòng cũng thoải mái, lại tìm thôn trưởng, gọi vài nhân chứng, rồi 'gả' Miêu Miêu cho Trịnh Thâm như vậy. Mà nhân chuyện này, nữ chính thừa dịp trong nhà không có ai, lén giấu sách của ba.

Sách của ba đều đã bị bán rồi, chỉ còn lại một quyển, bên trong gọn gàng viết 'Miêu Tranh'.

Đây là thứ duy nhất giúp cô gắng gượng, cô muốn nhìn thấy thế giới phồn hoa bên ngoài theo như ba đã nói.

Cửa chính đột nhiên có tiếng nói chuyện, Miêu Miêu giấu kỹ sách xong, đã nghe thấy "Miêu Miêu!"

Giọng nói của Thang Thành, Miêu Miêu thở dài nhẹ nhõm một hơi, vội vàng đi ra ngoài.

Bên cạnh cậu của cô còn có một chàng trai đang đứng, rất cao lớn, Trịnh Thâm?

Cô nhận ra, cô còn nhớ rõ ba mẹ cô bị chôn vùi, chính người này đã liều mạng đào ra.

"Miêu Miêu, đây là chồng tương lai của con."

Miêu Miêu nghe như sấm sét giữa trời quang, hai cái đám trước, cuối cùng đều không thành công, làm cô giảm xóc. Nhưng vừa rồi nói người này là chồng, e là đã...

"Cậu đã đưa hộ khẩu cho cậu ta, con với nó sống với nhau thật tốt đi."

Hai tay Miêu Miêu siết lại, hàm răng cắn chặt, Trịnh Thâm đau lòng.

"Chú, tôi có thể nói hai câu với Miêu Miêu không?"

"Đi đi đi."

Thang Thành đi ra ngoài, Trịnh Thâm bước một bước đến chỗ Miêu Miêu, đối phương bỗng lui về phía sau.

Chợt bật cười.

Anh nhớ khoảnh khắc đầu tiên khi Miêu Miêu khấn sâu vào lòng anh.

Ba mẹ anh mới vừa mất, ông bà nội vô cùng bi thương, không có lòng quân anh, hai năm đó anh vừa đói vừa no, vô cùng gầy nhỏ.

Tiểu học năm thứ ba, bọn năm thứ hai đều khi dễ anh, cao hơn anh, cường tráng hơn anh.

Đè anh vào đất đánh, anh không đủ sức đánh trả.

Miêu Miêu mới học tiểu học năm nhất, trắng trắng non mềm, đã hơi béo, hai mắt vụt sáng, chỉ làm người ta muốn 'bắt nạt' cô.

Mấy tên đó nhìn thấy vị lớn tướng thông minh ngoan ngoãn này đang trở về, đương nhiên đã buông anh ra, chạy đến ngăn cản cô ấy.

Không biết nói gì đó, thằng nhóc vừa đánh anh đã kéo Miêu Miêu đi, nhưng bị cô đẩy ngã, rồi sau đó cô thờ phỉ phỉ nghiêm mặt, đặt mông ngồi lên người thằng nhóc đó.

Một tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế.

Khi đó Trịnh Thâm đã cảm thấy béo rất tốt, cũng càng chú ý đến cô nhóc béo này, càng nhìn càng thích.

Anh liều mạng ăn, muốn béo lên, không ngờ cuối cùng chỉ càng ngày càng cao, thật sự không béo lên được.

Lúc này ánh mắt cô, bướng bỉnh và phần nộ, vô cùng giống ánh mắt của thằng nhóc lúc ấy bị cô ngồi lên. Đột nhiên trong lòng Trịnh Thâm hơi ngứa ngáy, nghĩ xem có phải cô cũng sẽ đẩy ngã anh, rồi sau đó ngồi lên không?

Anh lại tiến về phía trước một bước, dáng người cao lớn bao phủ Miêu Miêu, cô càng sợ hãi lui về phía sau một bước.

"Miêu Miêu, theo anh đi, anh sẽ cho em tiếp tục đi học."

Miêu Miêu mở mắt, gắt gao nhìn anh chăm chăm, chàng trai khẳng định gât đầu.

"Theo anh đi, em sẽ không còn phải ở lại đây nữa."

Bàn tay kia của anh mở rộng duỗi ra, Miêu Miêu nghĩ, nếu tệ thì còn có thể tột tệ hơn bây giờ sao?

"Được..."

Đồng ý, nhưng không duỗi tay ra, anh chàng một phen bắt được bàn tay nhỏ bé lạnh như băng để ở một bên của cô, bề mặt tràn đầy vết nứt.

Ấm áp truyền đến, Miêu Miêu hơi sững sờ, ba mắt, cô đã không còn cảm nhận được sự ấm áp như thế này nữa rồi.

Thang Thành thấy bọn họ tay cầm tay đi ra, thoáng kinh ngạc, rồi sau đó cười hỏi: "Khi nào thì đi?"

"Bây giờ."

"Nhánh vậy sao?" Giọng nói Thang Thành đột nhiên dẫn theo hai phần phiền muộn, Miêu Miêu lớn lên càng giống ba cô, cho nên nhìn cô Thang Thành hiềm khi nhớ đến đưa em gái mình yêu thương kia.

Không biết trong lòng trào ra cảm xúc gì, ông ta nói: "Hãy đối xử với nó thật tốt..."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Rửa Chân

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Thang Thành vừa dứt lời, Trịnh Thâm cũng cảm giác được cô gái trong tay mình hơi cứng đờ, cúi đầu.

Nhẹ nhàng cọ xát mu bàn tay cô một chút, mang cô ra khỏi cảm xúc bị thương, rồi sau đó cười lạnh một tiếng quay đầu lại.

"Tôi là chồng của cô ấy, đương nhiên phải đối xử tốt với cô ấy rồi, tốt hơn một số loại "cậu ruột", không biết có không gặp báo ứng không đây."

Trước mắt Thang Thành bất ổn, dựa vào cửa, một năm nay chẳng phải chưa từng có áy náy, chẳng qua vừa mới dâng lên, đã bị đủ loại chuyện khác bao phủ...

Trịnh Thâm nói xong nhẹ nhàng kéo tay Miêu Miêu, giọng nói khàn khàn dịu dàng: "Chúng ta đi thôi."

Miêu Miêu gật đầu, đột nhiên nghĩ đến cái gì, tránh khỏi hấn, chạy vào.

Trịnh Thâm sững sờ, chỉ thấy Miêu Miêu lại chạy ra, cầm một quyển sách trên tay, đồ đạc của cô, chỉ còn cái này thôi.

Hốc mắt Trịnh Thâm chưa xót, lại nắm chặt cô, chậm rãi đi ra khỏi thôn.

Thang Thành cứ nhìn theo bóng lưng càng ngày càng xa của bọn họ, rồi sau đó ngồi xổm xuống, run rẩy bắt đầu lấy thuốc lá ra, rút một điếu hút đến khi mặt trời xuống núi.

Trịnh Thâm kéo Miêu Miêu, trong lòng càng ấm áp, nhà anh trong thôn này, anh tuyệt không cảm thấy quá luyến tiếc, hạnh phúc nắm trong tay mới là thật, nhớ lại chuyện khác, tất cả đều là sự an ủi trong trái tim.

Về phần sau này nếu quả thật có cơ hội trở về, đồ đạc của anh, muốn lấy lại cũng khá dễ dàng.

Về phần nhà họ Thang, ha, tiền của Trịnh Thâm tôi dễ cầm vậy sao?

Miêu Miêu bị anh nắm như vậy, trong lòng ôm chặt sách, môi mím thành đường thẳng. Đối với cô mà nói, tương lai, thật sự rất mờ mịt.

Hai người đều không quay đầu, đi rất xa, Trịnh Thâm đột nhiên cất tiếng: "Miêu Miêu, chân mỏi không? Anh cõng em nha."

Thân thể Miêu Miêu rất béo, nên đi đường khá mệt, cho dù Trịnh Thâm thả chậm cước bộ, chớp mắt cô vẫn đổ mồ hôi rồi.

Nhanh chóng lắc đầu, cô béo thành dáng vẻ thế nào, chính cô biết rõ, làm sao có thể để người khác cõng cô?

Trịnh Thâm thở dài, Miêu Miêu vẫn quá phòng bị anh, anh nhất định phải nuôi cô thật trắng trẻo mập mạp, đỡ xuống phòng bị với anh!

Ánh sáng chiều tà kéo thật dài bóng của hai người họ, một cao một thấp, một béo mập một trắng kiện, như cha và con gái, hoặc như anh em, chậm rãi đi về phía chân trời.

...

"Chúng ta tìm một chỗ trọ, chuyến xe lửa là sáu giờ sáng ngày mai."

Nói đến chỗ trọ, tay Miêu Miêu rõ ràng hơi rút một chút, sao Trịnh Thâm không thể nhận ra, chỉ đành thở dài.

Nơi này cách nhà ga không xa, điều kiện còn tạm, giá cũng tương đối, Trịnh Thâm tổng cộng có bốn vạn, cho nhà họ Thang hai vạn, chỉ còn lại hai vạn thôi.

Anh cầm khoản tiền này dẫn theo Miêu Miêu, đây là số tiền duy nhất trước khi anh tìm được việc làm, còn bao gồm chỗ ở, cả việc đến trường của Miêu Miêu nữa.

Loại nhà trọ này Miêu Miêu cũng từng ở một lần, năm đó Miêu Tranh dẫn cô ra ngoài chơi, quá muộn không còn xe, nên đã đưa cô đến nhà trọ, khi đó nhìn thấy cái gì cũng đều tràn đầy kinh ngạc.

Mà lúc này đây trừ nỗi nhớ về ba ra, Miêu Miêu càng phòng bị hơn.

Cảm giác tồn tại của người đàn ông cao lớn này quá mạnh mẽ, anh đi quanh phòng, cảm giác áp bách mãnh liệt đập vào mặt, Miêu Miêu cố gắng hạ thấp sự tồn tại của bản thân.

Trịnh Thâm thu dọn xong, thấy Miêu Miêu không nói gì, cười với cô: "Mệt hả, anh múc nước rửa mặt cho em nhé, rửa sạch rồi mau đi ngủ."

Miêu Miêu gật đầu, căn phòng đôi này không hề khiến cô tháo bỏ sự đề phòng, ánh mắt cô đặt trên người Trịnh Thâm, đối phương không hề để ý, bung một thau nước đi ra, đặt trước mặt cô, lại cầm dép lê, khăn lông.

"Miêu Miêu, mau rửa sạch đi."

Được người 'phục vụ' làm cô có cảm giác rất quái dị, thân hình mập mạp xê dịch về sau một chút, tay cô cời bỏ đôi giày vải, lúc cô kéo vớ xuống thì theo bản năng phát ra tiếng 'xuy'.

Trịnh Thâm luôn chú ý đến cô nên lập tức ngồi xổm xuống: "Chân bị phỏng rộp à?"

Miêu Miêu gật đầu.

Trịnh Thâm vươn tay, Miêu Miêu chưa chuẩn bị, chân bị anh cầm, lại muốn thu về nhưng kéo thế nào cũng không nhúc nhích được.

"Tự thôi..."

"Đừng nhúc nhích."

Giọng nói Trịnh Thâm rất tức giận, đồng thời cũng khổ sở, cô cam nguyện nhận đau đi một đường cũng không nói ra, có thể biết anh thất vọng nhường nào.

Chân cô rất rất lạnh, đôi giày này không tốt, trời băng đất tuyết như vậy, hầu như đi trên băng. Hiện giờ đến nhà trọ, dù có hơi ấm nhưng vẫn chưa ấm lại.

Nhẹ nhàng cời vớ ra mới phát hiện vẻ nghiêm trọng, chân cô cũng bị nứt da, hôm nay lại phỏng sưng mủ, vớ dính vào, vừa động đã kéo rách da.

Chân của cô thật ngắn, trong nháy mắt nắm lấy, cảm giác ngón tay đều có thể lồm vào, như kẹo đường mẹ mua trong trí nhớ, cảm nào cảm, không nỡ ăn hết.

Nhẹ nhàng kéo vớ một chút, Miêu Miêu đau hơi rứt chân, cô rất mập, mỡ toàn thân đều đè xuống đôi chân lạnh cóng, chồng chất vết thương này.

Trịnh Thâm đen mặt tẩn ra áp suất thấp, Miêu Miêu muốn nói tự mình làm, nhưng cuối cùng cũng không dám nói thành lời.

Thật vất vả cời xong vớ, để chân cô trong nước ấm, xúc cảm thoải mái và cảm giác đau đớn ở miệng vết thương kích thích, khiến Miêu Miêu theo bản năng cuộn ngón chân lại một chút.

Trịnh Thâm cứng đờ, lại ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt to ngập nước kia của cô.

Ho khan một tiếng, lau sạch sẽ chân cô, đưa dép lê cho cô mang vào, nói: "Nhanh đi rửa mặt đi."

Bên ngoài mông lớn tuyết đọng trên mặt đất, trời đông tuyết phủ vô cùng rét lạnh khiến cho đêm tối không hề có một chút sinh khí nào. Thấy anh chàng đã nhắm nghiền mắt nằm trên một cái giường, có vậy mới cô dè dặt cẩn trọng nằm xuống một cái giường khác, cời áo khoác.

Thẳng đến khi bên cạnh truyền đến tiếng ngáy ngủ, cô mới nhắm mắt lại, rất nhanh chìm vào giấc mộng.

Trong phút chốc chàng trai bên cạnh mở to mắt, xốc chân lên, xuống giường, đắp kín chăn cho cô, ngồi xổm trên giường cô, không nháy mắt nhìn cô.

Miêu Miêu, sau này mỗi buổi tối, anh đều sẽ để em an tâm ngủ.

Đương nhiên, hứa hẹn này may mắn không ai nghe thấy, cũng không biết tương lai là ai quán quít lấy Miêu Miêu, không để cô được ngủ ngon giấc? Mặt anh bị vỗ bốp bốp cũng không ai biết luôn.

...

Cô chậm rãi mở to mắt, đột nhiên ngồi dậy, nơi chốn xa lạ làm cô sửng sốt.

Rồi sau đó nhẹ nhàng thở ra, cô đã rời khỏi nhà họ Thang, không cần sáng sớm phải thức dậy nấu cơm, quét tuyết nữa.

Con mắt xoay khắp phòng, không nhìn thấy Trịnh Thâm, nghi hoặc xuống giường, thật sự không thấy nữa?

Nghĩ vậy, cửa chợt mở, anh mang bánh bao mì sợi đi vào, vừa thấy cô đã cười: "Đến đây, ăn một chút gì đi, ăn xong phải đi quá giang xe rồi."

...

Từ nhà trọ đi ra ngoài, bên ngoài có người không ngừng quét tuyết trên đường, nhưng tuyết này bay tán loạn lại nhanh chóng rơi trên mặt đất, lại kết thành băng, cậu bé con trượt qua trượt lại trên bề mặt.

Trịnh Thâm đeo túi qua bên phải, khom người xuống trước mặt Miêu Miêu.

"Không không không, tôi... Tôi..."

"Không nhanh thì sẽ không kịp xe lửa đâu đấy."

Dứt lời, tay Miêu Miêu run rẩy nằm sấp lên, Trịnh Thâm còn cân nhắc một chút, nói: "Như vậy vừa tầm!"

Mặt Miêu Miêu đỏ lên, mặt chôn vào lưng anh, cô mập như thế, sao có thể vừa tầm chứ?

Đây là lần đầu tiên cô muốn giảm béo, cô vốn thấp lùn, còn béo như vậy, nhất định rất không làm người ta ưa thích.

So với người phương bắc Miêu Tranh không cao, nhưng cũng không thấp, mẹ Miêu Miêu càng cao hơn, đến lượt Miêu Miêu, cứ như bị đột biến gene vậy.

Cô thấy Trịnh Thâm lau mồ hôi trên sườn mặt, bóp nắm tay, phải giảm béo!

Nhà ga người đến người đi, còn có vài ngày nữa sẽ mừng năm mới, trong đám người chen chúc không thể động đậy.

"Em chờ anh ở đây, anh đi lấy vé."

Miêu Miêu gạt đầu, hoàn cảnh lạ lẫm như vậy, cô chỉ có thể dựa vào 'người quen' duy nhất này thôi.

Trịnh Thâm nhanh chóng hòa vào biển người, đợi một hồi lâu, Miêu Miêu kiểng chân nhìn, lộ ra khuôn mặt luôn cúi thấp nhiều năm của cô, mắt to ngập nước cũng không bị gương mặt mập mạp che giấu, cho dù béo như vậy, cũng có hai phần tư sắc, có thể tưởng tượng, nếu cô gầy xuống, sẽ phong hoa tuyết đại thế nào.

Không ngừng có người vọt qua bên cạnh cô, một người đột nhiên đụng vào, Miêu Miêu lui một bước mới đứng vững, người phụ nữ này ngã thẳng xuống đất.

"Ồi này, cô làm gì thế?!" Kẻ ác cáo trạng trước.

"Ê! Cái con béo này làm gì vợ tao thế?!" Người đàn ông bên cạnh nâng người phụ nữ đó dậy, hung ác trừng mắt với Miêu Miêu, một bộ muốn nhào lên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Xe Lửa

Ở nhà họ Thang một năm khiến cho Miêu Miêu không muốn giải thích, bởi vì cô biết giải thích cũng vô dụng.

Cố gắng mỉm cười, gã đàn ông kia còn tức điên lên nhảm.

"Là do bà ấy đụng vào!"

Miêu Miêu đột nhiên lên tiếng, tròn mắt tròn tròn, cô đã ra khỏi nhà họ Thang, hộ khẩu của cô đã độc lập rồi! Cô không có 'người giám hộ' trên danh nghĩa nữa rồi!

"Má! Con béo, mày còn cãi?! Mày có tin không..."

"Rầm!"

"Á! Ông xã!"

Một quyền này của Trịnh Thâm thẳng tay đánh người kia đo đất, ánh mắt hung ác, cách áo khoác thật dày, cũng có thể cảm giác được độ cong cơ bắp mạnh mẽ của anh.

Người đàn ông dưới đất nhất thời quéo lại, Trịnh Thâm đứng lên, lạnh lùng đảo qua người đàn bà đang đỡ gã ta, đối phương run lên.

Anh quay đầu nhìn về phía Miêu Miêu, vươn tay ra, lại thu về: "Em không sao chứ."

Miêu Miêu lắc đầu, Trịnh Thâm chỉ bên trái: "Chúng ta đi thôi, sắp kiểm vé rồi."

Chen lấn cực kỳ hung hãn, may mắn Miêu Miêu có Trịnh Thâm che chở, còn chưa đến nỗi. Cô được anh bảo vệ trong khuỷu tay, chen chúc đều ở bên ngoài.

Ánh mắt chua chất, sau ba, đây chính là đôi cánh tay mạnh mẽ nhất rồi.

Rất giống ba cô.

Miêu Miêu rất mập, lối đi cũng chỉ đủ cho một mình cô qua, Trịnh Thâm đành phải nắm tay cô, mở đường ở phía trước cho cô.

Mặc dù vợ Thang chửi rủa thế nào, Miêu Miêu cũng chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ giảm béo, nhưng ở cùng Trịnh Thâm chỉ mới gần gũi một ngày, nhiều lần dâng lên ý nghĩ phải giảm béo.

(Trịnh Thâm... Má nó chứ)

Chen lách qua lối đi chật chội, rốt cuộc Trịnh Thâm dẫn cô đến chỗ ngồi. Đây là chỗ ngồi mà anh đã mua vé, chỉ bỏ tiền mua một chỗ cho Miêu Miêu.

Đến lúc phát hiện có một người phụ nữ đã ngồi ở đằng kia, Trịnh Thâm nhăn mi, cố kiềm chế nói: "Đứng lên, đây là chỗ ngồi của chúng tôi."

Người phụ nữ còn đang nghịch di động, nâng mặt lên, một khuôn mặt kiều diễm xinh đẹp, vừa thấy Trịnh Thâm dừng mảnh thì về mặt sùng sốt.

Ghét bỏ nhìn Miêu Miêu, nháy mắt mấy cái với Trịnh Thâm: "Anh đẹp trai, nhường em ngồi một lát, em còn một trạm nữa thôi."

Cô ta trang điểm rất đậm, là một mỹ nữ, giọng điệu nũng nịu ồm ồm.

Mày Trịnh Thâm nhú càng nhanh: "Đây là chỗ ngồi của vợ tôi."

"Ngồi một lát thôi, cô ấy to lớn như vậy, đứng một lúc không sao đâu!"

Lời vừa dứt, đã bị người náu chặt cánh tay kéo ra, ném sang một bên, đám người theo bản năng tránh ra, cô ta ngã xuống đất.

Rồi Trịnh Thâm nhìn về phía Miêu Miêu, giọng nói nhỏ nhẹ: "Ngồi đi."

Nếu trong ngày thường cô có thể đứng một lúc, nhưng lúc này cô chỉ muốn ngồi thôi.

Vì thế tầm mắt nhìn người xung quanh, chuyển qua, tròn xoe nhìn sang đằng kia. Trịnh Thâm nhìn thấy trong lòng như nhũn ra, Miêu Miêu của anh thật đáng yêu! Sao có thể đáng yêu như vậy chứ? Nếu lại mập thêm xiu nữa là tốt rồi! Cô gầy quá!

Người phụ nữ dưới đất kia còn mờ mịt một lúc, rồi sau đó không thể tin được chỉ vào Trịnh Thâm: "Anh bị bệnh thần kinh à!"

Trịnh Thâm không thèm để ý đến cô ta.

Cô ta lại phui phui quần, liếc mắt nhìn Miêu Miêu: "Ánh mắt gì thế?!"

Trịnh Thâm quay đầu trừng mắt nhìn cô ta, dáng vẻ hung ác, đối phương lập tức ủy khuất không dám lên tiếng nữa.

Nhưng có người thương hương tiếc ngọc nhường chỗ ngồi cho cô ta.

Trên lối đi có rất nhiều người, thậm chí có người còn ngủ dưới ghế ngồi, rất nhiều người ngồi ghế sát lối đi bị chen lách không chịu nổi, chỉ có Trịnh Thâm đứng bên cạnh Miêu Miêu, hình thành một không gian cách ly mọi thứ.

Có lẽ cũng hơi ngại Trịnh Thâm đứng bên cô, người ta chuyển qua bên cạnh không ít, để cho Miêu Miêu mập mập đủ không gian. "Anh... ngồi không?"

Miêu Miêu ngẩng đầu nhìn Trịnh Thâm, mắt to ngập nước làm Trịnh Thâm hăm sâu vào.

Ôi này, vợ nhà người ta thật tốt, săn sóc chồng như vậy!

Làm hại Trịnh Thâm như thế, người ta mua vé nhưng cuối cùng phải đứng, đương nhiên trong lòng Miêu Miêu băn khoăn.

Trịnh Thâm vốn cao, anh cúi đầu lão đảo, Miêu Miêu khiến cả người anh mềm nhũn, chỉ có một chỗ cứng lên thôi. Ánh mắt, nhìn về phía đỉnh đầu cô, tóc cô có hơi xơ rối, nhìn ra được dinh dưỡng không tốt. Nhưng cuối cùng vẫn nhịn không được, anh nhẹ nhàng xoa đỉnh đầu cô, nói: "Em ngoan ngoan ngồi là được."

Đến giờ cơm trưa, toa ăn [1] gian nan di chuyển, thét to có bán đồ ăn gì.

[1] toa ăn: toa chuyên cung cấp thức ăn cho hành khách trên xe lửa.

Trịnh Thâm ngăn cô ta lại: "Cho tôi một phần."

Đồ hộp trên xe lửa không hề rẻ, mặn nhạt là 20 đồng, Trịnh Thâm cầm một hộp, để trên bàn: "Miêu Miêu, ăn đi."

"Không không không, tôi không đói bụng, anh ăn..."

"Miêu Miêu..." Giọng nói của anh mang theo sự nghiêm túc, Miêu Miêu lập tức không dám lên tiếng.

Thấy đáng về này của cô, Trịnh Thâm lại hạ giọng: "Em còn nhỏ, phải ăn no." Mập lên nữa đấy.

Đương nhiên, bốn từ cuối cùng anh biết điều không nói ra.

"Vậy anh..."

"Bánh bột ngô buổi sáng còn, không ăn sẽ lãng phí."

Miêu Miêu mở hộp cơm ra, sau khi ba mẹ đi rồi, cô rất ít khi được ăn thức ăn nóng hầm hập thế này, múc một muỗng bỏ vào miệng, rồi sau đó thấy chàng trai bên cạnh lấy ra một cái bánh màn thầu cứng từ trong túi, mở to miệng bắt đầu ăn.

Một hộp cơm 20 đồng, Trịnh Thâm ăn no phải hai ba hộp, bánh bao lớn năm xu một cái, bán ở ngoài, sao không tính toán tỉ mỉ được chứ.

Miêu Miêu ăn, trong mắt còn có ánh sáng như nước, quai hàm phình ra, Trịnh Thâm nhìn thấy, chưa từng cảm thấy bánh màn thầu tinh H ăn ngon như vậy.

Cuối cùng Miêu Miêu cũng chỉ ăn một nửa, nửa ngày không có gì tiêu hao, cô thật sự không đói lắm.

Trịnh Thâm thấy cô thật sự ăn không nổi nữa, mới cầm lấy hộp cơm, thành thạo nhét vào miệng, trong nháy mắt Miêu Miêu tròn mắt há hốc mồm, rồi nhìn về phía thùng rác.

Trong ánh mắt cô, tràn đầy ý cười.

Ăn ngon thật.

Xe lửa khó ở nhất chính là vào buổi tối, vốn muốn mua ghế giường nằm cho Miêu Miêu, nhưng không có cách nào, giường nằm ở đây còn cứng hơn cả ghế ngồi.

Miêu Miêu tựa đầu trên chỗ tựa lưng, ngẩng đầu, thấy anh chàng híp mắt lại hơi lay một cái, một bàn tay bám trên ghế, đứng bên cạnh cô, ngăn trở người bên ngoài.

Hôm nay anh thức dậy sớm, e là đã mệt lắm rồi.

"Anh ngồi đây ngủ một lát đi."

Cô vừa nói, Trịnh Thâm bỗng mở to mắt, dè thân thể cô ngồi xuống lại.

"Anh ngồi, vậy còn em?"

"Tôi đứng một lát là được, ngồi cũng mệt lắm..."

"Anh ngồi ôm em nha." Lúc Trịnh Thâm nói lời này ánh mắt thâm thúy nhếch lên, vẻ mặt lưu manh.

Miêu Miêu không thể không thừa nhận, tuy anh không thêm để ý ăn mặc, nhưng cũng thật sự rất đẹp trai.

Mặt đỏ lên, cả người càng lui về phía sau, đáng tiếc bị chỗ tựa lưng ngăn lại, cứng ngay tại chỗ.

Trịnh Thâm sờ đầu cô, vui vẻ ôi thật vui vẻ nở nụ cười: "Mau ngủ đi, tối ngày mai chúng ta mới đến."

Anh nói xong, ánh mắt khép hờ, một hồi lâu sau, có một móng vuốt mồm mồm kéo vạt áo của anh.

"Được." Nhỏ như tiếng muỗi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Đến Trường

Cuối cùng nguyện vọng của Trịnh Thâm vẫn không thể nào thực hiện được.

Có thể tưởng tượng hình ảnh một người đàn ông cao lớn ôm cô em bé nhỏ béo núc ngồi cùng một chỗ sẽ thế nào?:)

Miêu Miêu vừa đứng lên thì không chịu ngồi xuống, Trịnh Thâm hơi bất đắc dĩ, lại đứng lên muốn cho cô ngồi xuống.

Lúc này một người phụ nữ đi đến chỗ bên kia, ngồi đối diện với người đàn ông nói: "Có thể bỏ sung giường nằm, chỉ có một suất, em muốn giường nằm thôi."

Người đàn ông kia còn chưa nói gì, Trịnh Thâm như con gió rời khỏi toa xe, qua một hồi lâu, lại vui vẻ đi đến: "Miêu Miêu, anh đã bỏ sung cho em một suất giường nằm, em đi ngủ đi."

Chiếc giường cuối cùng bị anh nhanh chóng cướp được, người phụ nữ kia trắng tay đen mặt trở về, sau lưng trừng mắt nhìn Trịnh Thâm, cuối cùng không dám nói gì.

"Anh..."

"Anh ở đây, em mau đi ngủ đi."

Ghế ngồi cứng quá thật ngủ không nổi, vé anh đã bỏ sung, buộc lòng phải dựa vào sức của anh thôi.

Giường nằm toa xe khá trống trải, Miêu Miêu ngủ một giấc ngon lành, Trịnh Thâm mang theo đồ ăn sáng đến tìm cô, chờ cô ăn no, rồi mới nằm trên giường cô ngủ khi này chợp mắt một lát.

Miêu Miêu cảm di động của Trịnh Thâm, đó là một máy second hand, khá giống một thẻ, màn hình cũng bị hỏng, mở trò chém hoa quả cho cô, rồi ngáy ồ ồ.

Đến thành phố W đã là buổi tối, ở thành phố này ban đêm đèn đường sáng trưng, bên ngoài còn có người tới tới lui lui, khi thì có vài chiếc xe đi qua.

Anh mang theo cô đến nhà trọ gần đó ở một đêm, ngày thứ hai ngủ đủ, mới kéo cô đứng lên.

"Miêu Miêu, đây là cuộc sống thành phố sau này của chúng ta đấy."

Một thành phố phía nam không có tuyết lớn vui lấp đầu gối.

Ngày hôm nay, hai mươi chín tháng chạp.

...

Ở hoàn cảnh mới cần một giai đoạn thích ứng nhất định, đối với cô gái nhỏ Miêu Miêu chưa từng ra khỏi tỉnh, nơi ở mới này vô cùng xa lạ.

Đi trên đường, mọi người toàn nói khẩu âm phương nam, dùng tiếng địa phương.

Nhưng tóm lại tốt hơn nhiều so với ở nhà họ Thang, hơn nữa nghĩ đến phía nam trong lời Miêu Tranh, trong lòng Miêu Miêu bỗng tràn ngập hy vọng với thành phố này.

Trịnh Thâm thuê một phòng ở, là khu phòng học, bên cạnh có một trường trung học nổi danh.

Đêm 30 thuê phòng cũng khó khăn, nhưng vì Miêu Miêu sớm muốn có một 'mái nhà', tốn kém thì tốn kém vậy.

Hơn một vạn đồng của anh chỉ đủ cho ba tháng tiền thuê nhà thêm tiền thế chấp, thương lượng với chủ nhà một chút, đặt cọc trước một tháng, có lẽ chủ nhà này cảm thấy đêm 30 còn ở bên ngoài, có chút đáng thương, nên miễn cưỡng đồng ý. Chỉ có điều đặt ra rất nhiều yêu cầu, Trịnh Thâm đều chấp nhận hết.

Rốt cuộc buổi chiều đêm 30, hai người đã dừng chân trong một căn nhà nhỏ có hai phòng.

Miêu Miêu nhìn về phía Trịnh Thâm, anh cũng nhìn về phía cô, rồi sau đó đột nhiên cười: "Hôm nay mừng năm mới, đi mua một ít bột về làm sủi cảo cho

em!"

...

Trong phòng bếp dao thái băm trên tấm thớt, phát ra tiếng ‘bụp bụp bụp’, anh chàng nhiệt tình băm, Miêu Miêu có thể tưởng tượng hiện giờ tấm thớt này đang bị tàn phá thế nào.

Băm xong nhân bánh, Miêu Miêu muốn đi vào hỗ trợ, Trịnh Thâm cũng tùy cô, nơi này không có máy sưởi, đối với người phương bắc mà nói, vô cùng gian nan.

Trừ mở điều hòa trong phòng khách ra, chỗ khác cũng không có bao nhiêu hơi ấm.

Bọn họ đều chưa từng dùng điều hòa, nghịch mãi hồi lâu mới mở được, hơn nữa nghe nói tốn điện, không làm gì Miêu Miêu cũng không muốn mở.

Hoàn cảnh của Trịnh Thâm, cô có thể đoán được.

Năm nay là năm vắng lặng nhất của Miêu Miêu, nhưng tâm trạng của cô lại rất tốt.

Rốt cuộc cũng thoát khỏi nhà họ Thang, cô là người tự do rồi.

Đương nhiên, cô theo bản năng đã quên ‘hợp đồng kết hôn’ mà Thang Thành và Trịnh Thâm đã ký.

"Miêu Miêu."

Lúc cô chuẩn bị vào phòng ngủ, Trịnh Thâm gọi cô lại.

"Hả?" "Tặng cho em, năm mới vui vẻ." Nghiễm nhiên là một chiếc điện thoại, mới tinh.

Miêu Miêu kinh ngạc nhìn anh: "Không không không, quý giá quá!"

Trịnh Thâm đi đến, nhét vào trong tay cô: "Anh còn chưa thể cho em cái tốt nhất, mong em tha thứ."

Miêu Miêu hơi cúi đầu, Trịnh Thâm thở dài không dễ nhận ra: "Đi ngủ đi, anh đã lưu số của anh vào rồi."

"Được... Ngủ ngon." Đi hai bước, lại quay đầu chúc ngủ ngon.

Trịnh Thâm thấy cửa phòng đã đóng, thoáng chốc cảm xúc sa sút, đương nhiên anh có thể bắt Miêu Miêu ở cùng phòng với anh, bọn họ là ‘vợ chồng’. Nhưng như vậy, Miêu Miêu sẽ phòng bị và cũng không tháo gỡ được khúc mắc với anh, anh không chỉ cần người, còn muốn cả trái tim.

...

Tết âm lịch cứ qua như vậy, cả ngày Trịnh Thâm đi sớm về trễ, Miêu Miêu không có gì làm, nên thường dọn dẹp nhà cửa.

Thứ 6 hôm nay anh trở về sớm, ôm một chồng sách: "Miêu Miêu, Miêu Miêu."

Cô vội vàng đi ra, kinh ngạc nhìn chồng sách.

"Em ôn tập trước một chút đi, vài ngày nữa chúng ta đi thi thử, sau đó em sẽ được đi học."

Hốc mắt Miêu Miêu đỏ lên, Trịnh Thâm sờ tóc của cô, ồ? Sao Miêu Miêu như gầy đi vậy ta? Là nhìn nhầm rồi sao?

Không phải đâu, mỗi ngày đều cho cô ăn no, sống còn tốt hơn ở nhà họ Thang, làm sao có thể gầy được chứ?

Trịnh Thâm ném ý nghĩ này qua một bên, nhìn về phía Miêu Miêu: "Em có thể bắt đầu học từ năm lớp mấy?"

"Cấp ba."

Miêu Miêu không chút do dự, Trịnh Thâm hơi kinh ngạc, nếu cấp ba thì nửa năm nữa sẽ thi đại học rồi.

Sợ anh không tin, Miêu Miêu vội vàng nói: "Tôi vốn học xong rồi, lúc ở nhà họ Thang không có việc gì làm, nên có ôn tập trong sách vở, cao hơn cao trung tôi cũng quen thuộc rồi!"

Trịnh Thâm cười, sờ tóc cô: "Miêu Miêu nhà anh thật thông minh!"

Trong lòng cũng rất đau, anh không cảm thấy cô nói quá, cô nói vậy, anh sẽ tin, Miêu Miêu của anh luôn là cô bé lợi hại nhất.

Niềm tin ngọt ngào của người trẻ tuổi đây mà:).

Sát hạch lớp 12, Trịnh Thâm mang theo Miêu Miêu mặc quần áo mới đến giáo vụ.

Bên trong có vài giáo viên đang đợi, Miêu Miêu thấy bọn họ, theo bản năng lộ ra một nụ cười mỉm, sau này đây có thể là giáo viên của cô rồi.

Trong ấn tượng của cô, giáo viên đều giống Miêu Tranh, hòa ái dễ gần.

Vừa mới nghe xong tình huống, nhóm chủ nhiệm lớp lại liếc cô một, một người nói: "Chủ nhiệm à, lần này lớp chúng tôi là lớp giỏi nhất trong ba lớp, đừng có A miêu A cầu gì cũng nhét vào trong đấy."

Vừa dứt lời, Miêu Miêu cúi đầu, Trịnh Thâm phát câu muốn lên đập bả ta một phát, cuối cùng nhịn xuống, đây là ngày quan trọng của Miêu Miêu, cô muốn đi học thể nào, anh biết.

Chủ nhiệm hơi bất đắc dĩ, cơ hội này do Phó Hiệu trưởng đưa ra, loại một năm không đến trường này, vừa đến đã muốn học cấp ba, ông cũng không thể đồng ý.

Vài chủ nhiệm lớp đều đi rồi, chủ nhiệm hơi bất đắc dĩ, chẳng qua xem giọng điệu của Phó Hiệu trưởng, cũng chính là tùy ý tặng cơ hội là được, đã không ai tiếp nhận, thì có nghĩa là không còn cơ hội rồi.

"Bạn học sinh này, em xem..."

"Ai đó, nghe nói có một bạn học sinh đã nghỉ học một năm, muốn lên thẳng cấp ba à? Tôi đến xem, chủ nhiệm, học sinh giỏi thì không thể bỏ qua lớp 22 của chúng tôi đâu đấy."

Chủ nhiệm thấy có người đến đây, đặt bài kiểm tra trên tay lên bàn: "Bạn học sinh này, em đến làm thử xem, để cô Uông xem xét trường hợp của em."

Miêu Miêu nhìn về phía Uông Thư Ngọc, chỉ thấy hình như bà khoảng bốn mươi tuổi, bà mỉm cười, có chút khích lệ.

Cẩn rắng, cúi đầu, viết lên.

Chủ nhiệm hơi thất vọng, học sinh này không dùng giấy nháp, trang đầu tiên là toán học, toán học không cần giấy nháp à...

Ông nào đâu biết rằng Miêu Miêu ở nhà họ Thang một năm, đâu cần giấy nháp đâu chứ? Cả đề bài, cũng phải do chính bản thân nhớ lại.

Tốc độ của cô rất nhanh, không cần giấy nháp, nếu thật sự muốn nháp, cô sẽ chỉ đơn giản dùng ngón tay quét trên mặt bàn, rồi nhanh chóng viết thành trình tự.

Chủ nhiệm càng ngày càng thất vọng, cho rằng cô viết loạn, đang chuẩn bị đi, Uông Thư Ngọc kéo ông ta lại.

"Anh này sợ là đã tuyển được thiên tài rồi..."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Công Trường

Chủ nhiệm họ Hứa này, cũng không tinh thông cái gì, thái độ xử sự có chút không khéo, cho nên nhiều năm như vậy, vẫn chỉ là một chủ nhiệm.

Nghe Uông Thư Ngọc nói thế, nhất thời sững sốt, đặt tâm mắt vào bài thi, đây là đề tổ toán học cấp ba mới ra, dùng cho học sinh thi đầu vào, trên tay ông ta cũng có đáp án.

Ông ta đến gần vài bước, cô gái này viết rất rõ ràng, Uông Thư Ngọc là giáo viên dạy toán, nên đương nhiên cũng biết đôi chút.

Thật sự có người làm toán không cần giấy nháp sao?

Trịnh Thâm ngồi yên ở bên cạnh, ánh mắt nóng bỏng nhìn Miêu Miêu của anh mím môi, ánh mắt tập trung nhìn chăm chăm vào bài kiểm tra, một đôi mắt không khác gì minh châu, bảo bối của anh thật đẹp!

Miêu Miêu làm rất nhanh, bài kiểm tra toán học hai tiếng, cô chỉ dùng một tiếng, Uông Thư Ngọc lấy qua, chủ nhiệm Hứa lại đưa cho cô một bài kiểm tra ngữ văn.

Cô tiếp tục nghiêm túc làm, Uông Thư Ngọc nhanh chóng chấm điểm xong, đưa cho chủ nhiệm ra dấu, chủ nhiệm Hứa ngăn cả người.

Người dám đi thẳng lên cấp ba, thật sự có chút tài năng đấy.

Lúc học tập Miêu Miêu nghiêm túc đến nỗi không thể tưởng tượng được, vô cùng chăm chú, mọi thứ xung quanh cô đều không có quan hệ gì với cô.

Làm xong hai môn, chủ nhiệm thấy còn thời gian, đưa thêm bài thi cho cô.

Miêu Miêu mím môi tiếp tục tập trung làm, vài người đều đã đói bụng, nhưng bên này một người làm bài, hai người vội vàng xem đề gặt đầu, nhất thời đều xem nhẹ cơm trưa.

Chỉ có Trịnh Thâm đứng ngồi không yên, bóp tim gãi phổi, Miêu Miêu còn chưa ăn cơm? Có phải cô đói rồi hay không? Có phải đói rồi sẽ gầy không? Có phải dạ dày sẽ không thoải mái không?

Rối rắm đủ điều, cuối cùng nói: "Chủ nhiệm, chi bằng đi ăn cơm trước đi?"

"Không không không, không vội, tôi chờ bạn học Miêu làm xong rồi ăn." Cười đến vui vẻ, hiển nhiên vô cùng hài lòng với Miêu Miêu.

Trịnh Thâm "... Wow! Ai muốn ông ăn cơm hả?!

Mãi cho đến hai tiếng sau, Miêu Miêu mới làm xong hết đề, tiếng Anh của cô hơi yếu một chút, còn môn khác, cường thế không nói nên lời.

Uông Thư Ngọc cực kỳ thỏa mãn.

Chủ nhiệm lại có hai phần rối rắm: "Bạn Miêu ưu tú như vậy, nếu không tôi đề thầy Lý..."

"Chủ nhiệm Hứa, anh có ý gì? Bọn họ đều không muốn tiếp nhận, cả việc cho người ta một cơ hội cũng không đồng ý, hiện giờ phát hiện cô có tiềm năng, muốn lấy đi à?"

Chủ nhiệm Hứa không có ý khác, ông ta là loại người luôn bị khuôn sáo trời buộc, theo lý thường cảm thấy thành tích thế nào thì sẽ đi đến lớp đó.

"Bạn học Miêu cảm thấy thế nào?" Chủ nhiệm Hứa cười nhìn về phía Miêu Miêu, đa số học sinh đều sẽ nguyện ý đến lớp chọn, lớp 22 này lộn xộn, hoàn toàn không thích hợp với đứa bé thoát nhìn đã biết là học trò ngoan này.

"Em..." Miêu Miêu cắn môi dưới, theo bản năng ngẩng đầu nhìn về phía Trịnh Thâm, anh cười với cô, trong mắt đầy áp cổ vũ.

"Em muốn đi theo cô Uông." Miêu Miêu cười, khi cô cười rộ lên thì trong ánh mắt phát sáng lấp lánh, làm cho gương mặt đầy đặn kia thêm xinh đẹp.

"Miêu Miêu, em thật đáng yêu!" Cô Uông nín chặt cô, vẻ mặt tươi cười, vô cùng vui vẻ.

...

Trịnh Thâm dẫn Miêu Miêu đi ăn cơm trước, đợi ngày mai sau khi kỳ thi sát hạch cấp ba kết thúc, Miêu Miêu sẽ đi theo cô Uông đến lớp học, hơn nữa phía trước còn phải lo xong thủ tục nhập học.

Vốn việc này do chính bọn họ chạy làm, nhưng chủ nhiệm Uông nhìn thấy Miêu Miêu có tiềm năng, vui vẻ làm giúp, dù sao thi cao đẳng hàng năm có thêm một cái mầm tốt, thì vinh dự của trường học cũng sẽ thêm một phần.

Bọn họ xếp thứ 2 đang cố gắng đuổi lên hàng thứ nhất đấy.

Trịnh Thâm đưa cô đến quán ăn, Miêu Miêu kéo góc áo của anh, hơi không đồng ý.

"Miêu Miêu, em ăn ngon là được, ngàn vạn không cần tiết kiệm tiền, anh có cách, chúng ta không thiếu tiền."

Sờ đầu cô, dẫn cô vào, đứa bé hiểu chuyện này thật làm người ta thương tiếc.

Ăn cơm xong, vốn nghĩ rằng phải về nhà, Trịnh Thâm lại dẫn cô đến sở cảnh sát, vẻ mặt Miêu Miêu nghi hoặc.

"Em nên làm chứng minh nhân dân rồi."

Mười sáu tuổi là có thể, em đã 18 rồi, nhưng chưa có chứng minh nhân dân.

Đáy lòng Miêu Miêu khiếp sợ, mãi cho đến hốt hoảng đi ra, vừa hồi thần, đây có phải là cô đã có chứng minh nhân dân của bản thân rồi hả?

Cô không hề che giấu nét vui vẻ khiến Trịnh Thâm đắc ý huyết sáo một hơi, chỉ cần cô vui vẻ, anh có thể làm bất cứ điều gì.

...

Miêu Miêu phải đến trường, tiền sinh hoạt chính là vấn đề khó khăn nhất, miệng Trịnh Thâm nói có tiền, nhưng thật ra đã sớm không còn đồng nào.

Sau đó còn phải đóng tiền thuê nhà, nhất văn tiền nan đảo anh hùng hán [1], lời này không hề sai tí nào.

[1] nhất vẫn tiền nan đào anh hùng hán: một khó khăn rất nhỏ cũng có thể làm việc lớn khó hoàn thành.

Đưa Miêu Miêu đến trường học, Trịnh Thâm vừa đi trên đường vừa nhìn xem có việc gì không.

"Ông chủ, ở đây có nhận người không?"

"Anh có bằng cấp gì?"

"Sơ trung.."

"Vậy không được, ở đây chúng tôi chỉ cần bằng đại học trở lên."

...

"Ông chủ, nhận người không?"

"Anh không được, chúng ta chỉ tuyển một lễ tân."

...

"Ông chủ, nhận người không?"

"Nhận! Mau, đi theo tôi!"

"Tiền lương bao lâu thanh toán một lần?"

"Tiền lương? Sau này hẵng nói, anh đi trước đi."

"Vậy không được."

...

Anh là một người đàn ông có bằng cấp sơ trung, nhưng trong thành phố lớn thế này không tìm được việc.

Trịnh Thâm cười nhạo một tiếng, muốn hút thuốc, ngẫm nghĩ, một gói thuốc lá có thể mua một cục xương hầm canh cho Miêu Miêu, lại nhin xuống.

Buổi sáng đi dạo một vòng, cái gì cũng không tìm được.

"Bánh bao bao nhiêu một cái?"

"Một đồng."

"..." Trời, thật sự vừa nhỏ vừa quý, những người phương Nam này thật nhã nhặn đấy.

"Bánh màn thầu này?"

"Cũng một đồng."

Đánh giá lớn nhỏ một tý: "Cho tôi bốn cái bánh bao!"

Tìm chỗ ngồi ăn, bên cạnh là quán ven đường, có một đám dân công bụi bặm đến, mang theo mũ bảo hiểm, la lối om sòm ngồi vào một bàn lớn.

Trong lòng khẽ động, bước lên: "Người anh em, các anh làm việc gì thế?"

"Làm việc vặt, sao hả?" Lớn tiếng.

Trịnh Thâm hung hăng trừng mắt nhìn gã, đối phương lập tức héo queo: "Còn nhận người không?"

"... Hồi đó công... thừa đã."

Hai giờ sau.

"Đúng đúng đúng, Thâm tử, đúng như vậy! Làm tốt lắm."

"Thâm tử, cậu cần thận một chút!"

"Thâm tử, qua trái một chút!"

Trịnh Thâm thấy bọn họ rất phiền, trừng mắt nhìn xuống phía dưới: "Ông biết rồi!"

Cả ông chủ phía dưới cũng không dám lên tiếng, có một số người có tính cách đặc biệt, không thể giải thích được.

Trịnh Thâm ở công trường như cá gặp nước, người khác không dám trèo lên chỗ cao, còn anh không thèm sử dụng biện pháp an toàn vẫn dễ dàng đi lên, chân không run, eo không hoảng. Động tác nhanh nhẹn, hiệu quả lại cao.

Vốn một ngày 220, Trịnh Thâm làm xong một ngày, ông chủ đã cho ứng lương rồi.

Một người mà bằng n người, không thấy vẻ mặt công nhân đang phát run kia, dạo này, làm một chuyến, như một năm rồi.

Kiểu người này vừa cẩn thận to gan còn có sức khỏe!

Trịnh Thâm mang 110 đi ra ngoài, ông chủ kéo anh lại: "Người anh em, ngày mai nhất định phải đến đó!"

Rồi sau đó thấp giọng: "Tôi cho người khác 220, cho cậu 250."

Trịnh Thâm vừa nghe con số này thì khẽ trừng mắt: "280."

Ông chủ: "Được được được, nhớ đến nha!"

Rồi sau đó Trịnh Thâm giờ tay ra: "Còn 30."

Ông chủ kia cắn răng, ngẩng đầu nhìn Trịnh Thâm bởi vì nóng nên cởi áo khoác, thân thể cường tráng, hiển nhiên cao hơn ông ta một cái đầu.

Cho anh thêm 30: "Nhớ đến đây!"

"Được rồi!" Trịnh Thâm nhếch miệng, trong lòng ngáy ngất.

Phen này thu tiền lại, đi chợ mua cá và tủy xương cho Miêu Miêu, ngắm nghĩ, lấy ra một đồng đi xe buýt trở về.

...

Mà sáng sớm Miêu Miêu được Trịnh Thâm đưa đến trường học, sau khi tìm được cô Uông, lập tức đi theo bà đến phòng học.

Lúc này đang giờ học, nhưng lớp 22 ngủ cứ ngủ, chơi đi động thì cứ chơi đi động, thầy giáo vật lý hỏi đầu phía trên, chỉ giảng bài mà trông mắt cũng không thèm chuyển.

Cô Uông gõ cửa: "Thầy Trâu, quấy rầy một chút, dẫn một bạn học mới đến."

Vừa nghe giọng của cô Uông, bạn cùng lớp đều miễn cưỡng ngồi thẳng, nhìn bà, chỉ trừ hàng cuối cùng, có một cái đầu, vẫn tiếp tục ngủ vùi.

"Đây là bạn học mới của các em, Miêu Miêu, các em không được bắt nạt bạn!"

Nữ sinh vừa thấy Miêu Miêu béo không có uy hiếp, nháy mắt thái độ tốt hẳn, nam sinh thì không thèm nói năng, không có phản ứng gì.

"Bạn Miêu Miêu ngồi ở hàng cuối đi, chờ kết thúc thi giữa kỳ, chúng ta lại đổi chỗ ngồi."

Bà nhìn ra được, tính cách Miêu Miêu hướng nội, vội vàng thả vào đám người cũng không tốt lắm, kiến thức cô rất tốt, có lẽ nên ngồi ở cuối, người của lớp bọn họ, cũng không phải dễ bắt nạt.

Miêu Miêu nhẹ nhàng thở ra, cô Uông ngắm nghĩ: "Em ngồi bên cạnh Đoàn Trạch đi."

Mọi người toàn lớp thờ phỉ phò ngẩng đầu nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Đoàn Trạch

Miêu Miêu sùng sốt, có vấn đề?

Theo ngón tay cô Uông, cô sẽ ngồi bên cạnh nam sinh đang dùng quần áo che mặt kia.

Tất cả mọi người trong lớp đều nhìn cô, ánh mắt các nữ sinh hơi không thoải mái, về mặt nam sinh thì đồng tình.

Chỉ có Miêu Miêu lờ mờ, cô không mang nhiều sách lắm, vì là học sinh ngoại trú, hôm nay Trịnh Thâm chỉ cho cô mang theo một nửa, nói ngày mai lại mang một nửa kia đến, cấp ba có thể có bao nhiêu sách chứ, không thể tưởng tượng nổi.

Cô Uông đi rồi, thầy Trâu tiếp tục giảng bài, duy nhất không giống là, thêm một Miêu Miêu mở to mắt ở phía dưới, nghiêm túc đàng hoàng nhìn thầy giáo.

Thầy Trâu vô tình nhìn thấy ánh mắt Miêu Miêu, bỗng giảng nhiệt tình lên không ít, người kia thì nghe vô cùng nghiêm túc.

Biến thành dạy học một vs một.

Những người khác nên làm gì thì làm nấy, qua sự mới mẻ, cũng tiếp nhận cô ngồi chỗ đó, rồi không ai để ý đến cô nữa.

...

Đoàn Trạch nhập nhèm ngái ngủ mở mắt, kéo áo che đầu xuống, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào.

Một gương mặt ‘xinh đẹp’ lộ ra, tầm mắt bị một ‘quái vật lớn’ đột ngột xuất hiện bên cạnh làm cho phát hoảng.

"Mẹ ơi!" Hù chết thằng bé rồi!

"Cô là ai thế? Sao lại ngồi ở đây?!" Giọng điệu có vẻ không tốt.

Miêu Miêu không để ý đến cậu.

"Này, nói chuyện với cô đấy, điếc à?"

Bị đối phương đụng vào, Miêu Miêu mới xoay đầu lại một chút, hung dữ trừng cậu: "Đang học không được nói chuyện!"

Đoàn Trạch: "... Ôi trời!

Trùng bạn ngồi cùng bàn xong, cười xin lỗi thầy giáo, rồi sau đó lưng ưỡn căng thẳng, cầm bút, tập trung nghe giảng bài.

Đoàn Trạch thì trợn mắt há hốc mồm, ông đây mới ngủ một giấc, khi đầu chó này ở đâu đến vậy?!

Rốt cuộc đợi đến khi tan học, Đoàn Trạch bức tức cả một tiết giãn dữ đã ghé Miêu Miêu đang ngồi... vẫn vững vàng như núi.

Thu cái chân run lại, nhất thời khí thế yếu đi nhiều.

"Ai cho cô ngồi đây? Nhanh cút cút cút!"

Cuối cùng, Miêu Miêu đang nghiêm túc viết đề bài thầy giáo đưa ra bỗng nhìn về phía cậu: "Cô Uông."

"Cái gì?"

"Cô Uông bảo tôi ngồi đây."

Đoàn Trạch tức chết rồi, mắng một tiếng, đeo cặp đi mất.

Miêu Miêu không có phản ứng gì, tiếp tục cúi đầu làm bài.

Bạn học hai dãy trên hoảng sợ quay đầu nhìn cô.

Bầu không khí lớp 22 này hoàn toàn không giống với lớp khác, lớp người ta tràn ngập bầu không khí đếm ngược, chỉ có lớp 22 toàn làm âm ỉ.

Nhưng việc này không ảnh hưởng gì đến Miêu Miêu, cô rất quý trọng mỗi một ngày ở trường học, vốn tưởng rằng không có cơ hội, mỗi một ngày thế này đều như ban ân với cô.

Tự học tới kết thúc thì đã 9 giờ rưỡi, Miêu Miêu dụi mắt, bàn học này cũng không lớn, không có tên ngồi cùng bàn kia, cả người cô mới có thể giãn ra.

Miêu Miêu nghĩ, nếu tên xấu tính ngồi cùng bàn kia đừng đến thì tốt rồi.

Theo đám người đi ra khỏi phòng học, rồi sau đó đi đến cổng trường, Trịnh Thâm đã đứng ở cửa, Miêu Miêu bước nhanh hơn.

"Sao anh lại đến đây?"

"Buổi tối con gái về nhà một mình không an toàn."

Cô hơi cúi đầu, nghĩ rằng, tôi rất an toàn.

Trịnh Thâm dẫn cô về, nơi này cách chỗ ở rất gần, mười phút đã đến dưới lầu, bọn họ ở lầu ba.

"Có phải em chưa ăn cơm đúng không?"

Miêu Miêu nhấp môi, Trịnh Thâm cười: "May là anh đã để lại cho em rồi."

Có cá có tủy xương, Miêu Miêu sờ cái bụng đầy sẹo của mình: "Buổi tối... Ăn linh tinh sẽ không tốt đâu."

"Sao không tốt chứ? Em học hành vất vả, phải ăn ngon một chút."

Rồi sau đó ánh mắt hơi thất vọng: "Em đói đến gầy luôn rồi."

"..."

Cuối cùng bị Trịnh Thâm bắt ăn cơm, rồi húp hai chén canh. "Sau này đừng chờ tôi, muộn quá rồi."

"Vậy sau này em ở trường học ăn cơm tối, trở về đây ăn bữa khuya."

"..." Miêu Miêu mím môi, còn chê tôi không đủ béo à?

Buổi tối ngủ thật thoải mái, ăn no nê, ấm áp, ở trong mơ còn đạp chân hai cái.

...

Ngày thứ hai, hai người đồng thời ra khỏi nhà, Miêu Miêu học tự học buổi tối, Trịnh Thâm thì quá giang xe đến công trường, suy nghĩ xem có nên tranh thủ tìm việc khác trước khi đi làm hay không.

Nuôi vợ, phải cho cô thứ tốt nhất.

Lúc Miêu Miêu đến thi phòng học còn chưa được vài người, lớp 22 hầu như cứ dậm chân tại chỗ, không giống lớp chọn lầu dưới, luôn phải đến trước 15 phút để ôn bài.

Hầu như khi vào học, bạn học mới lục tục đi vào, bạn ngồi cùng bàn kia của cô, còn cầm theo một bao thức ăn lớn, một bên đeo tai nghe bước vào.

Ném đồ ăn sáng lên bàn, đá ghế của cô: "Này khi đầu chó, chuyển qua bên cạnh một chút coi."

Ông đây chiếm chỗ cô, không tin không đuổi cô đi được!

Miêu Miêu nghe lời chuyển qua một chút... Mang theo cái bàn của cô.

Đoàn Trạch: "... Dãy giữa hình như đang cười nhạo cậu."

Đoàn Trạch ngồi xuống, tiếp tục ăn sáng.

Mùi thịt hấp dẫn từ bên cạnh truyền đến, vừa mới ăn sáng rồi, nháy mắt lại rỗng bụng nữa.

Miêu Miêu nhạy cảm phát hiện không đúng, trước kia cô ở nhà họ Thang, thường xuyên không có gì để ăn, nếu không thì sẽ là bánh mì nhân thịt.

Ăn không khác gì nước đá, nhưng sẽ không đói, gần đây bồi bổ tốt như vậy à, đã có cảm giác đói rồi.

Đây là sao thế?

Đoàn Trạch vốn ăn không có mùi vị gì, đột nhiên nghe thấy bên cạnh truyền đến tiếng 'rột rột'.

Tầm mắt vừa chuyển, từ bụng mồm mồm chuyển sang về mặt hơi đỏ của cô, nháy mắt cảm thấy đồ ăn sáng chỗ này ngon thật đấy!

"Ăn ngon quá." Cậu cảm thán một câu, rồi cắn một ngụm, vừa lòng nhìn thấy khi đầu chó bên cạnh nuốt một ngụm nước bọt.

"Đoàn Trạch cậu ăn gì thế?" Lúc này là giờ tự học, giáo viên đi ra ngoài, một cô bé xinh đẹp ngồi ở dãy trước xoay qua, mặt hơi hồng hồng cậu.

Đoàn Trạch khẽ trừng mắt: "Liên quan rắm gì đến cậu!"

Hốc mắt bạn học đỏ đỏ lên, lại quay lên, vừa rồi bánh bao còn mùi thịt lan tỏa, nháy mắt không còn hương vị gì rồi.

Móa! Vừa rồi ông đây khoe khoang cái rắm!

Nghĩ vậy, càng nhìn càng không vừa mắt, ném vào thùng rác phía sau, lau miệng xong lập tức nằm sấp ngủ.

Miêu Miêu nhẹ nhàng thở ra, cố gắng xem nhẹ bụng đang kêu gào, nhỏ giọng học bài.

...

Ngoài tiết cô Uông ra, lớp 22 đối với các môn khác không hề có một chút phản ứng, cô Uông lên lớp, ít nhất ánh mắt tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm bảng đen.

Dù không biết đã phiêu đến chỗ nào rồi, nhưng ít ra vẫn ngẩng đầu, ngay cả tên ngồi cùng bàn với Miêu Miêu, cũng cố ngồi nửa tiết mới nằm sấp xuống.

Cô Uông phát bài thi ra: "Phải nộp trước tối mai."

Bên dưới vẻ mặt đau khổ, Miêu Miêu nhận bài kiểm tra, bắt đầu cúi xuống nghiêm túc viết lên.

Có 20 phút nghỉ giữa tiết, nửa học kỳ sau của cấp ba bọn họ, không cần ra ngoài tập thể dục.

Đoàn Trạch khẽ ngẩng đầu, nhìn 'khí đầu chó rất đáng ghét' ngồi bên cạnh kia, thấy cô ưỡn thẳng sống lưng, nghiêm túc chăm chỉ tập trung vào bài kiểm tra, cũng không cần giầy nháp, miệng lẩm bẩm, ánh mắt chuyên chú có thần.

Ngũ quan nhóc khi đầu chó này rất đẹp mắt! Vừa nghĩ thế, Đoàn Trạch hoảng sợ lắc đầu, trong lòng mắng mẹ nó.

20 phút, Miêu Miêu viết xong một nửa, giữa trưa tốn chút thời gian, có thể viết xong.

Đợi đến giữa trưa cô viết xong, đột nhiên một bài thi từ bên cạnh bay đến, tên ngồi cùng bàn đáng ghét kia nói: "Giúp tôi làm đi."

"Không!" Không chút nể mặt nào.

"Vậy cho tôi mượn chép."

"Không, không thể sao chép bài tập." Biểu cảm cô nghiêm túc, đương nhiên luôn nghĩ như vậy.

Đoàn Trạch chán nản.

"Miêu Miêu, nộp bài kiểm tra toán học đi."

"À, à, được." Lớp trưởng lớp số học muốn thu, nên cô đưa cho cô ấy, hoàn toàn không ngờ, vì sao tối mai mới phải nộp bài, mà bây giờ đã thu.

Vừa đưa bài kiểm tra cho lớp trưởng, cô ta đã hoàn mỹ xoay người, cười nói với Đoàn Trạch: "Đoàn Trạch, nè, cho cậu!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Chương 8

Ý muốn lấy lòng, không cần nói cũng biết.

Đoàn Trạch cũng cười nhận lấy, mở ra, bày lên bàn, lại lấy bài kiểm tra trống rỗng của mình ra, vừa ngậm nga vừa sao chép của Miêu Miêu.

Miêu Miêu hơi tức giận, hung hăng trừng mắt liếc nhìn bọn họ, sau này không đến lúc nộp bài tập, cô sẽ không nộp đâu! Xoay đầu đi, tiếp tục cúi đầu làm bài ôn tập.

Đoàn Trạch thấy cô 'không thêm phản ứng', cảm thấy hơi không thú vị, hai ba năm cái sao chép xong, rồi ném cho đại diện lớp số học.

...

Ở lớp học Miêu Miêu đã quen được người bạn đầu tiên, là một cô gái người miền Nam không cao hơn cô bao nhiêu, Trình Nhuế.

Lý do rất đơn giản, phiếu ăn của cô ấy đánh rơi cửa, Miêu Miêu đến sớm nhất nên tìm thấy, nhặt lên trả lại cho cô ấy.

Trình Nhuế lập tức thích thú kéo Miêu Miêu cùng nhau đi ăn cơm trưa.

"Tôi phát hiện di ấy đối xử với cậu rất đặc biệt!"

"Hà?" Miêu Miêu đặt mâm lên bàn, vẻ mặt ngờ ngác.

"Cậu xem, tớ gọi hai món mặn đơn giản mà còn chưa có, còn mấy món mặn, món nhạt cậu gọi đã có rồi mà còn dư ra rất nhiều, không phải đối xử rất tốt với cậu sao?" Trình Nhuế nói rất nghiêm túc.

Miêu Miêu nhìn mâm cơm của mình, lại nhìn Trình Nhuế: "Chắc bà ấy cảm thấy tớ có thể ăn nhiều hơn cậu..."

Một lát sau...

"Không phải di ấy cảm thấy cậu có thể ăn nhiều hơn tớ, mà cậu thật sự có thể!"

Miêu Miêu hơi ngượng ngùng, cô cũng không phải cố ý, trước kia thật sự không ăn nhiều như vậy mà!

"Chẳng qua... Miêu Miêu, có phải cậu gầy rồi không?"

Điểm đó Trịnh Thâm miễn cưỡng cảm hơn Trình Nhuế, anh càng quen thuộc với Miêu Miêu hơn, những người khác thấy Miêu Miêu, nhìn sao cũng cảm thấy cô rất mập.

Chỉ có Trịnh Thâm cảm thấy cô vừa tầm, cho nên nếu gầy sẽ có thể rõ ràng cảm giác được.

Tô sườn hầm, Miêu Miêu ăn xong một chén, lo lắng nhìn cô ấy.

"Sao thế?" Miêu Miêu bung chén, hơi nghiêng đầu.

Cô thật sự gầy! Cầm ba tầng biến thành hai tầng rồi kìa!

"Có phải em ăn không ngon không?"

Miêu Miêu sững sốt, hai mắt to tròn ngờ ngác nhìn anh: "Vẫn ăn ngon."

Trịnh Thâm không nói gì, nghĩ rằng, học cấp ba thật sự mệt như vậy sao?

Học kỳ sau của cấp ba, mỗi tuần bọn họ đều cho nghỉ một ngày, còn có đủ loại bài tập về nhà. Tốc độ làm bài của Miêu Miêu tương đối nhanh, tới thứ bảy đã xong hết, chủ nhật có thể làm việc khác rồi.

Hôm nay Trịnh Thâm không muốn đi làm, thời gian anh và 'vợ' ở chung quá ít, bóp tim gãi phổi, nhưng lại không dám quấy rầy cô học tập.

"Miêu Miêu, em muốn đi đâu?" Vừa rời giường, chỉ thấy Miêu Miêu như muốn đi ra ngoài.

"Chạy bộ!"

Giọng nói trong trẻo, trong lòng Trịnh Thâm lộ bộ: "Không phải em muốn giảm béo chứ?"

"Không.. Chỉ tăng cường rèn luyện thôi, sắp kiểm tra rồi!"

"À..." Trịnh Thâm ngẫm nghĩ, nói chung không thể chậm trễ người ta thi cử.

"Anh chạy với em nhé!"

Trịnh Thâm cũng theo cô xuống lầu, chạy quanh tiểu khu, cô rất mập, động tác rất chậm, một bên đeo tai nghe mà mấy hôm trước Trịnh Thâm vừa cho cô, nghe từ vựng.

Anh chỉ cần chân dài bước đi bình thường, đã có thể giữ vị trí song song với cô.

Hơi đau lòng nhìn thịt núc ních của cô, có cảm giác vừa chạy xong, đã không còn nữa rồi...

Thật ra Miêu Miêu lừa anh, cô thật sự muốn giảm béo, bình thường đến trường học đi bộ cũng khá gần, có thể đi bộ thì đi bộ. Ba bữa nay không dám giảm béo, chỉ có thể dựa vào lượng vận động mong manh này thôi.

...

"Sao mới một ngày, mà tớ cảm thấy cậu có vẻ hơi gầy?"

"... Một ngày thì có thể nhìn ra gì chứ?"

"Thật sự khá rõ đấy."

Hai người vừa từ căn tin đi về phía lớp học, vừa tám chuyện.

"Á! Đoàn Trạch cố lên!"

"Đoàn Trạch!"

"A a a a! Cố lên!"

Miêu Miêu liếc qua, bạn ngồi cùng bàn kia của cô đang được một đám người vây quanh trong sân chơi bóng rổ.

"Thật hâm mộ Đoàn Trạch."

Miêu Miêu nghi hoặc nhìn về phía Trình Nhuế, chỉ nghe đối phương hâm mộ nói: "Cậu vừa đến nên không biết, Đoàn Trạch là vận động viên bóng rổ trung học cấp quốc gia đấy, đã được đại học A đặc biệt tuyển thẳng."

Ánh mắt cô tròn tròn, đại học A! Mục tiêu đại học của cô!

Trường học này đặc biệt khó vào, tiếng Anh Miêu Miêu hơi yếu, đại học này hơi cao, cho nên cô rất sợ hãi.

Cô muốn vào đại học như vậy, từ hồi nhỏ, Miêu Tranh thường xuyên ôm cô: "Miêu Miêu chúng ta cố học giỏi, sau này sẽ vào đại học A, phải dẫn ba đi xem đại học A lớn thế nào nhé!"

Gần như đại học A đã thành chấp niệm của cô.

Bạn ngồi cùng bàn này của cô, quả thật làm người ta hâm mộ.

Miêu Miêu học tập ngày càng chịu khó, cả ngày ôm sách vở, lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ gầy đi khá nhanh.

Đi vệ sinh xong, cầm một cuốn sách nhỏ, vừa đi vừa đọc, đụng phải một người ở hành lang.

"Rất xin lỗi." Cô còn chưa xin lỗi xong, đối phương đã xin lỗi trước một bước, còn xoa người nhặt sách của cô lên.

Miêu Miêu ngẩng đầu, là một gương mặt xa lạ, hiển nhiên không phải lớp mình.

"Không sao cả." Miêu Miêu cười cười.

Đối phương đưa sách qua, cậu rất cao, tuy không so được với Trình Thâm, nhưng cao hơn Miêu Miêu không ít.

Dáng vẻ hào hoa phong nhã, đeo mắt kính có vẻ lịch sự.

"Bạn Miêu Miêu, tôi tên là Nhậm Từ Hằng, lớp 21." Khi nói chuyện thì mỉm cười, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào mắt của Miêu Miêu.

Cô vội vàng tránh đi, về chỗ ngồi.

Nhậm Từ Hằng nhìn theo bóng lưng của cô, tròn vo, nhưng lại khá đáng yêu.

...

Trình Thâm ngồi ở bồn hoa cạnh cửa trường học, thời tiết đã ấm hơn, lại ở miền Nam, đối với Trình Thâm mà nói, hoàn toàn không có ảnh hưởng gì.

Không nháy mắt nhìn chằm chằm vào cửa lớp, đến khi bóng dáng của một cô gái chậm rãi chạy ra, rồi mới nhanh chóng nhảy xuống.

Lúc này bên ngoài chỉ có đèn đường, Trình Thâm thoáng lộ ra nụ cười ngu ngốc, Miêu Miêu sùng sốt, gương mặt hơi đỏ hồng.

Tay anh tự nhiên xoa tóc cô: "Chạy nhanh vậy làm gì? Coi chừng ngã đấy."

Giọng điệu quan tâm, Miêu Miêu vô thức nở nụ cười: "Sẽ không đâu."

"Em đó." Bất đắc dĩ cười, dẫn cô trở về.

...

Miêu Miêu ở trong toilet rất lâu chưa ra, Trình Thâm gõ cửa nhà vệ sinh.

"Miêu Miêu?"

"À - -" bên trong phát ra tiếng nhỏ như muỗi kêu, Trịnh Thâm hơi nghi hoặc.

Qua một hồi lâu, cửa vẫn không mở.

"Miêu Miêu, em sao vậy? Nói cho anh biết."

Cô trở về luôn không nói gì, Trịnh Thâm nóng nảy: "Miêu Miêu! Em làm sao vậy? Không nói thì anh vào đó."

"Không cần! Tôi... Tôi..."

"Sao thế?!" Trịnh Thâm càng nóng nảy, mắt thấy sắp phá cửa vào.

"Bà con của tôi đến rồi!" Miêu Miêu hô to, mang theo vẻ ngượng ngùng, mặt đỏ bừng.

Thời gian hành kinh của cô rất không chuẩn, trước kia lúc Miêu Tranh còn sống, uống thuốc, còn có thể duy trì hai tháng bị một lần.

Ở nhà họ Thang, một năm tổng cộng đến ba lần, lần này đột nhiên đến thăm, khiến Miêu Miêu trở tay không kịp.

"Bà con? Ai?! Người nhà họ Thang đến rồi hả?!"

"Đi cá! Kinh nguyệt!" Miêu Miêu rống giận, chẳng trách Trịnh Thâm nhất thời không thể nghĩ ra, mẹ anh mất sớm, vào trung học thì không học hành gì.

Hai mươi mấy năm trước trong lòng đã có Miêu Miêu, đâu thể nào biết được chuyện của con gái chứ.

Nháy mắt mặt đỏ bừng, vội vàng cuống quýt chạy ra ngoài: "Miêu Miêu! Em đợi một lát!"

Trịnh Thâm vội đến siêu thị, huyết sắc trên mặt anh còn chưa hoàn toàn biến mất, may thay đáng về ngăm đen của anh không tệ, không nhìn thấy rõ.

Người ta đã chuẩn bị đóng cửa, Trịnh Thâm nhìn chằm chằm bà chủ, khẽ cắn môi: "Có băng vệ sinh không?"

Rồi sau đó dưới ánh mắt kỳ dị của đôi phương, mang theo vài bao đi ra, ngẩng đầu, trên tay như ngọn lửa, nóng hôi hổi, cúi đầu nhìn một cái thì dường như nó đã lan đến mặt.

Trịnh Thâm đỏ mặt, người bên trong cũng đỏ mặt, như hai ngọn lửa, chẳng qua cách cánh cửa cùng nhau thiêu đốt thôi.

Miêu Miêu mắc cỡ ngại ngùng đi ra, Trịnh Thâm đang giả vờ hí hoáy làm gì đó.

"Cảm... ơn..." Tiếng nói vẫn nhỏ như muỗi.

"Ừm..." Về mặt anh như không có gì, khoe mắt vụng trộm liếc cô, đột nhiên sững sốt, đi qua bắt lấy tay cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Dục Vọng

Miêu Miêu sững sốt, trên mặt hơi hồng, Trịnh Thâm hơi há to miệng, nói: "Miêu Miêu... Em cao hơn rồi?"

Cổ tay cô lộ ra khỏi ống tay áo một chút, đây là quần áo mới khi đến thành phố W Trịnh Thâm đã mua cho cô, anh nhớ rõ, lúc ấy vừa người.

Miêu Miêu cúi đầu: "Hình như là vậy..." Không trách được gần đây cảm giác gấu quần hơi ngắn.

Trịnh Thâm bóp cổ tay của cô một chút, lại nhìn gương mặt đỏ bừng của cô: "Ai da, sao có vẻ như lại gầy rồi..."

Giọng nói rất bất đắc dĩ.

Miêu Miêu trừng anh một cái, gầy không phải là chuyện tốt sao?!

Khi cô trừng người thì con ngươi sáng lấp lánh, gương mặt trắng nõn non nót nhiễm thêm màu đỏ nhàn nhạt, gần đây da cũng tốt hơn nhiều.

Cái trừng này rõ ràng đã khiến cả người Trịnh Thâm mềm nhũn, bỗng một chỗ cứng lên, trái tim hơi ngứa, rốt cuộc lý trí chiếm thượng phong.

Nhặt lại miếng thịt, Trịnh Thâm bắt đắc dĩ, đành phải để cô đi ngủ.

Rạng sáng.

Bên ngoài ánh đèn đường chiếu rọi mờ ảo, chiếu vào cô gái thờ phì phì ngủ trên giường.

Cửa hơi mở ra một đường kẻ nhỏ, rồi sau đó lặng yên không một tiếng động bị đẩy ra, một người đàn ông cao lớn tinh tráng nhẹ bước đi vào, trời vẫn còn hơi lạnh, nhưng anh chỉ mặc một cái áo ba lỗ.

Dù sao cũng là ‘lão xử nam’ hơn hai mươi tuổi rồi, dục vọng bị Miêu Miêu khơi mào làm đáy lòng anh run rẩy, Trịnh Thâm ngồi xổm ở mép giường, mượn ánh sáng yếu ớt ngắm nhìn Miêu Miêu.

Đã từng trong rất nhiều cái tết, anh nằm ở ngoài cửa sổ, vô số lần ảo tưởng nếu không có song cửa sổ kia, anh có thể trực tiếp nhìn thấy Miêu Miêu...

Hôm nay rốt cục đã thực hiện được.

Anh nằm úp sấp trên đầu tường nhà họ Miêu, nằm úp sấp ở nhà họ Thang, liếc nhìn cô một cái, đã cảm thấy thỏa mãn trong lòng.

Đàn ông ở bên ngoài liều mạng, về nhà có thể nhìn thấy cô gái mình yêu thương, Trịnh Thâm muốn, chỉ cần như vậy, núi vàng núi bạc cũng không đổi được!

Anh nhìn dục vọng đang dâng lên, nắm chặt quả đấm, run rẩy vươn tay, nhẹ nhàng ma sát mặt cô.

Thờ gấp, nhẹ nhàng đưa mặt đến, chớp mũi khẽ giật, trong khoảnh khắc hương thơm của con gái rót vào lỗ mũi anh, một đường chạy thẳng đến tim, cùng đáy lòng anh cất giấu bóng dáng của cô tan ra rồi hòa lại với nhau, ‘bùm bùm bùm’, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực anh, bay đến trước mặt cô gái đó.

Cô vẫn ngủ say trên giường mềm, căn phòng kia lại khôi phục sự yên lặng.

Chỉ có phòng rửa tay nước chảy ào ạt, kèm theo một tiếng gầm nhẹ: "Miêu Miêu!", bình tĩnh lại.

...

Buổi sáng Trịnh Thâm không đi làm, anh chạy đến bệnh viện, lấy số, nhấn nhó thật lâu mới đi vào.

Bác sĩ là một người đàn ông trung niên đầu hói, thấy anh thì cười nói: "Sao nào?"

Trịnh Thâm kéo ghế ngồi xuống, mặt ưu sầu: "Vợ tôi gầy, gầy điên cuồng."

Bác sĩ nhăn mặt cau mày: "Rất rõ ràng à?"

Trịnh Thâm gật đầu: "Vâng, mỗi ngày đều có cảm giác gầy đi không ít."

"Có thể là..." Bác sĩ nói một tràng, cuối cùng nói: "Cụ thể thì phải kiểm tra xong mới có thể xác định được, dẫn cô ấy đến khám thử xem."

"Ngày cậu, trước kia người yêu cậu bao nhiêu cân, hiện giờ thì sao?"

"Trước kia 96... Hiện giờ không biết."

"Cái đó thì quả thật nghiêm trọng, 96 vốn là..." Bác sĩ muốn nói, 96 vốn đã gầy, nếu gầy nữa, nhất định là chuyện lớn. Lời còn chưa nói hết, đã bị hai từ cuối cùng của Trịnh Thâm đập cho ngu luôn.

Anh nói: "Kí lô..."

"Trước kia người yêu cậu 96 kí lô?!"

Trịnh Thâm gật đầu, trên mặt vẫn ưu sầu như cũ.

Bác sĩ ngen hòng thật lâu, nói: "Phải gầy mới tốt..."

"Lang băm!"

Bác sĩ bị chửi ‘lang băm’ đần mặt, thấy thần sắc người đàn ông kia không vui rồi đi, ngen thật lâu, mới phun ra một câu: "Dáng dấp trông có vẻ là nhân tài... Chẳng lẽ bị ngu."

Trong lòng Trịnh Thâm khó chịu, ông ta cảm thấy Miêu Miêu như vậy tương đối tốt, tốt chỗ nào, bác sĩ này chỉ nói nhảm!

Lần này tâm trạng khó chịu, cơm trưa cũng không ăn, đi thẳng ra công trường, trong lòng tính toán, sáng sớm ngày mai phải hầm giò heo cho Miêu Miêu,

gầy như vậy, thế thì còn gì nữa!

Trịnh Thâm vừa đến cổng công trường, đã nghe thấy có người gọi anh.

"Thâm ca! Nhanh lên một chút nhanh lên một chút!"

Anh cũng không cấp, không nhanh không chậm đi đến, trước kia từ Thâm tử, bây giờ thành Thâm ca, cũng biết anh như thế nào rồi.

"Ai u này, người anh em cuối cùng cậu cũng đến, phòng này thương nhân đột nhiên muốn thêm ban công, hình thù kỳ quái, phiền chết, cậu đến xem thử có cách nào hay không!"

Trịnh Thâm gật đầu, theo ông chủ đi đến, vị thương nhân đầu trọc này, nâng cao cái bụng bự, sợi dây chuyền vàng trên cổ óng a óng ánh, dưới ánh mặt trời sáng rõ làm người ta đau mắt.

Người đó chống bụng, chỉ vào ông chủ: "Lão Vương, tôi nói thêm là phải thêm, nếu ông không thêm được, được, tôi sẽ đổi người!"

"Đừng đừng mà! Ông chủ Ngu, có thể thêm có thể thêm, nhưng bản đồ ông đưa, vẫn chưa xây xong, bên này mới được sửa, bây giờ không dễ làm đâu!"

Họ Ngu sò soạng cái đầu trọc, mắng tục: "Tôi không quan tâm, phải xây như vậy, lão tử nói có thể sửa, đến lúc đó bẻ mặt cho hướng bên đó!"

Suy nghĩ một chút, chỉ vào phía trên: "Các ông phá hủy chỗ này, tôi sẽ mời kỹ sư tên..."

Ể một chút, trình độ văn hóa không đủ, không nhớ tên là gì: "Đặc biệt gì ấy đến, để ông ta lên nói cho các ông biết sửa thế nào!"

Lão Vương có thể làm sao, đưa tiền chính là đại gia, chỉ đành nhìn về phía Trịnh Thâm.

Cái liếc nhìn này ý muốn anh đi lên cùng kỹ sư Oai Quả gì đó, mang giày Tây, mặt kiêu ngạo, đang đứng bên cạnh Trịnh Thâm.

"Không đi."

"Đây là công nhân của ông? Kiêu ngạo nhỉ?!"

Họ Ngu tròn to hai mắt, nhìn lại Trịnh Thâm cao to tháo vát, sờ bụng bự của mình, rất không hài lòng.

"Đây không phải công nhân của chúng tôi, chỉ mời đến giúp một tay, tiểu Tử tiểu Ngô, các cậu và kỹ sư đi lên xem một chút."

Dù sao Trịnh Thâm không có ký hợp đồng lao động gì, lão Vương không quản được anh, nên gọi hai người lão luyện lên.

Đoàn người cứ như vậy trào lên trên.

Đừng xem Qai Quả này ở dưới ra vẻ điệu võ dương oai, vừa lên đi là sợ muốn cong lưng, khuôn mặt trắng bệch, hai chân run rẩy.

Chân đầu trọc mang dây chuyền vàng phía dưới này cũng run rẩy, chẳng qua gã phách lối nín lại, cũng không nhìn lên phía trên, la to: "Nhất định phải sửa thành như vậy!"

Không biết phía trên giao tiếp thế nào, vừa vẽ vừa thì thầm

Liếc nhìn tường mới vừa sửa xong vẫn chưa quá ổn, Trịnh Thâm cau mày.

Trong chốc lát, phía trên có đám đen gì đó rơi ra bên ngoài, lúc này một tiếng thét kinh hãi phía trên mới truyền đến tai.

Con người Trịnh Thâm co rụt lại, sống lưng cứng còng, nhảy dựng lên, anh nhảy rất cao, sau này theo Ngu Đồ nhớ lại, lúc anh nhảy lên còn cao hơn cả Ngu Đồ.

Một tay như vượn gà đẩy gã qua bên cạnh, chân thẳng băng đá một cước văng cục gạch, lúc này mới tự nhiên rơi xuống.

Ngu Đồ liếc nhìn gạch bể này, lại ngẩng đầu nhìn lên nghĩ đến việc xảy ra ban nãy, chân run rẩy, nghẹn ra một câu:

"Người anh em, có tập võ à?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Mèo Hoang

Trịnh Thâm liếc mắt: "Mắc mớ gì đến ông?"

Đám người lão Vương vội vàng tiến lên an ủi, Nguru Đồ thay mặt hỏi: "Người anh em, cậu là người phương nào thế?"

"Đông Bắc."

Nguru Đồ kích động, nói tiếng địa phương: "Ông anh, cậu đi theo tôi đi!"

Trịnh Thâm quay qua, nhìn gã: "Bao nhiêu tiền?"

"Một tháng năm vạn!"

"Ngày phát?"

"Trả trước cho tháng sau!"

"Thành giao!"

Lão Vương bỗng không vui, trước mặt ông dám đào người của ông, chưa xót nói: "Thâm tử sao cậu không hỏi xem là làm gì."

Nguru Đồ trừng ông ta một cái: "Tôi sẽ hại anh em của tôi à?!"

Trịnh Thâm cũng không nói nhảm với gã, trực tiếp đưa tay: "Trả trước tiền lương."

Đối với anh mà nói, vào tay anh, mới là của anh.

Nguru Đồ ế một cái, lập tức nháy mắt ra dấu với thủ hạ, đối phương thức thời bước lên: "Thưa anh, tài khoản ạ."

Anh nào có chứ: "Tôi muốn tiền mặt."

Người đó nhìn về phía Nguru Đồ: "Đi lấy đi."

Vội vàng bước nhanh ra ngoài, Nguru Đồ đến gần Trịnh Thâm, liếc nhìn, còn kém gã một cái đầu, cảm thấy hơi yếu, lại đứng đối diện anh.

"Nếu đã lấy tiền tháng này của tôi, thì phải đi theo tôi làm thật tốt, không vi phạm kỷ luật, làm khá sẽ có tiền thưởng."

Trịnh Thâm gật đầu, rút ra cái bật lửa và gói thuốc lá trong túi từ chỗ lão Vương, đốt một điếu, nhưng thật lâu không hút, còn có chút không quen.

Thứ nhất là năm vạn một tháng, còn có thể trả trước, chẳng phải nhìn trúng anh một thân cây mạnh, ông trời sẽ không rơi bánh không cho người ta, dù không phải làm chuyện phạm pháp, nhưng tuyệt đối cũng không về vãng gì.

Nhưng vậy thì sao, thật sự nuôi vợ mới biết phải cần nhiều tiền, mấy ngày trước chủ nhà lại thúc giục tiền phòng nữa, Miêu Miêu còn phải mua quần áo mới. Còn có các món ăn mỗi ngày, nghe nói học phí lớp mười hai rất cao, anh còn muốn mỗi ngày mua sữa tươi cho cô, còn nói phải ăn nhiều quả óc chó.

Nửa năm sau lên đại học, không cần học phí à, hai người còn phải đổi chỗ ở, trong vòng bốn năm, anh muốn đổi một chỗ ở tốt.

Suy nghĩ này xoay chuyển rất nhanh, nhìn về phía 'Áo com cha mẹ' trước mặt, hiếm khi có sắc mặt tốt, đốt cho gã điếu thuốc.

"Ngày mai đi đâu báo cáo?"

...

Nay là thứ năm, ngày mai sẽ vào kỳ thi tháng, Miêu Miêu nghiêm túc ngồi học bài, mọi thứ quanh mình đều không liên quan gì đến cô.

Thô lỗ rống to với một đàn em lớp mười đi đến ngăn cậu ta lại để tỏ tình, tâm trạng Đoàn Trạch không tốt đi đến phòng học.

Những đứa này mới học lớp mười, ghé con không sợ cộp, phiền muốn chết, đi đến chỗ ngồi bên cạnh cậu ta.

Khi đầu chó này đang ưỡn thẳng sống lưng, thấp giọng học từ vựng, Đoàn Trạch không thể tin được, sao có người có thể không nhúc nhích mà ngồi liền mấy tiếng thế?

Con người - xoay động, tâm trạng đột nhiên tốt lên nhiều, từ từ để sát vào bên tai cô...

Ý? Lỗ mũi khề nguỉ, mũi gì thơm thế.

Có chút hoảng hốt, lập tức cảnh tỉnh bản thân, phi phi phi Đoàn Trạch mày làm gì vậy?!

Phục hồi tinh thần lại, thô lỗ rống lên: "Này!"

Quả nhiên Miêu Miêu bị dọa, trợn to hai mắt, lui về phía sau hơi né người ra, thậm chí cả người như muốn bay qua băng ghế.

Đoàn Trạch theo bản năng vươn tay, rồi sau đó...

"A! Cái máng [1]!"

[1] Cái máng: câu chửi của Trung Quốc

Đây là tiếng rống của Đoàn Trạch, không chỉ không giữ được Miêu Miêu, ngược lại bị áp trên mặt đất, khi đầu chó này cách lưng ghế, ngồi trên người cậu ta.

Miêu Miêu còn hơi mơ màng, phía dưới truyền đến rống giận: "Cô đứng lên coi?! Nặng chết!"

Vội vàng bò dậy, bạn học bốn phía chen lên, ba chân bốn cẳng kéo cậu ta ra.

Một số nữ sinh trách cứ nhìn chăm chăm Miêu Miêu, cán bộ môn số học lên tiếng trước: "Bà mập, cậu làm gì thế?!"

Miêu Miêu cắn môi, không lên tiếng.

"Tôi hỏi cậu đấy?!" Cán bộ Trình Tĩnh được voi đòi tiên, lại đẩy cô xuống.

Miêu Miêu trở tay, hung hăng đẩy cô ta về hướng Đoàn Trạch.

Cô ta lui về phía sau, Đoàn Trạch chột lóe, cả người cô ta lập tức ngã xuống đất.

"A! Miêu Miêu! Con mẹ nó cậu là đồ tiện nhân!"

Miêu Miêu không mắng tục được, mở to mắt ra nhìn chăm chăm cô ta, ghen đỏ mặt mới nói: "Mắc mớ gì đến cậu! Cậu để ý như vậy làm gì?!"

Trình Tĩnh ghen hòng, thấy nữ lớp trưởng rất có thâm ý nhìn mình lom lom, tim càng căng thẳng hơn.

Bình thường ở trong đám nữ sinh, cô ta luôn nói không thích Đoàn Trạch, sẽ không tranh giành với lớp trưởng Lưu Tuyết...

"Vì tôi không ưa cậu, cậu dám đánh tôi tôi sẽ không để yên cho cậu! Bà mập chết tiệt!" Bò dậy, muốn đánh Miêu Miêu.

Bất kể qua bao nhiêu năm, cô vẫn là Miêu Miêu, lại đẩy ngã Trình Tĩnh chưa hoàn toàn bò dậy, ngồi trên người cô ta, trợn to hai mắt, tỏ vẻ cố chấp, mím môi không nói lời nào.

Trình Tĩnh kêu thảm thiết bao nhiêu, Miêu Miêu cũng mím môi không động, cô ta càng gầy gù thoát ra.

Các bạn học thất chùy bát thiết [2] khuyên cô, Miêu Miêu nhìn về phía Trình Tĩnh: "Không được gây chuyện nữa!"

[2] thất chùy bát thiết: nói huyền thuyên, không ngừng

Há, đáng vẻ như muốn cô ta tự kiểm điểm.

Trong lòng Đoàn Trạch hơi nhột, hoàn toàn quên mới vừa rồi trên mặt đất cậu ta cắn răng nghiêng lợi thế nào, chỉ cong khóe môi, cô gái nhỏ mập mập này thật có ý tứ.

Đôi mắt to nhìn chăm chăm, giống như là... một con mèo hoang nhỏ?

Không phải là mèo hoang nhỏ sao? Miêu Miêu, meo meo.

Trình Tĩnh bò dậy khóc chạy ra bên ngoài, Miêu Miêu mím môi, không nói một lời xếp lại ghế, tiếp tục nghiêm túc học từ vựng.

Đoàn Trạch bị xem nhẹ cũng ngồi xuống, tỏ vẻ: "Hóa ra mập cũng không phải là không có chỗ tốt!"

"Khi đầu chó, cậu nặng bao nhiêu?"

Miêu Miêu trừng cậu, mắt to long lanh, tim Đoàn Trạch căng thẳng.

Đối phương tiếp tục học từ, cậu ta nhìn cái lỗ giữa hai người, không khỏi cảm thấy cực kỳ chướng mắt.

...

"Miêu Miêu! Ra ngoài!" Tiếng trưởng ban hô ở cửa, Trình Tinh đi theo phía sau, mặt dương dương đắc ý.

Miêu Miêu liếc nhìn từ, lại nhớ hai cái, lúc này mới chậm chạp đi ra ngoài.

Trưởng ban lớp dẫn các cô đến phòng làm việc, nhìn về phía Miêu Miêu nói một câu: "Lớp mười hai! Lấy học tập làm trọng, con gái con đũa, cả ngày ở trong phòng học cãi nhau âm ỉ, còn đánh bạn, phải nghiêm khắc!"

Miêu Miêu khề ngằng đầu: "Không phải, do cậu ta ra tay trước..."

Trình Tinh oa một tiếng khóc lên, nói phải gọi ba mẹ.

"Cũng gọi luôn, Miêu Miêu! Em cũng gọi người nhà đến đi!"

Miêu Miêu mím môi không cử động.

"Em có còn muốn đi học hay không?!"

Sau khi nghe xong, lúc này cô mới đi chuyển, gọi số đã lưu sẵn trong máy.

"Alô... Thầy giáo kêu gọi mời người nhà..."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Ghi Tội

"Thâm ca? Anh đi đâu vậy?"

Trịnh Thâm không để ý, chạy thẳng đến trường học của Miêu Miêu.

Tại sao phải mời phụ huynh lên? Miêu Miêu bị người ta bắt nạt?

Trong đầu anh chỉ có cái này, vừa nghĩ đến Miêu Miêu bị người khác bắt nạt, trái tim bang bang đập loạn, nắm chặt quả đấm.

Đến cổng trường, trường học này vô cùng tốt, cổng lớn thoát nhìn tràn đầy hơi thở văn hóa. Anh đột nhiên ngừng lại một chút, rồi sau đó liếc nhìn đôi giày bụi bẩn của mình, cái này làm hán tử lần đầu tiên phải chà xát tay, có chút câu nệ.

Anh có làm Miêu Miêu mất mặt không đây?

Trịnh Thâm cắn răng vào trường học, chạy thẳng đến phòng làm việc, gõ cửa, Uông Thư Ngọc ra mở.

Bên trong có không ít giáo viên, Miêu Miêu cúi đầu đứng, một cô gái khác khóc sụt sướt, cha mẹ cô ta đứng ở đằng kia, vẻ mặt không hề lo lắng.

Chủ nhiệm lớp nhăn mặt cau mày, nhìn Trịnh Thâm.

"Cậu là ai? Phụ huynh của cô bé đâu?"

Nói đến phụ huynh, mặt Miêu Miêu bỗng trở nên trắng bệch, nước mắt đảo quanh trong vành mắt.

Trong lòng Trịnh Thâm trộn thành một đoàn, đầu còn nhớ được cái gì khác.

"Miêu Miêu, Miêu Miêu, không sao đâu mà."

Tay anh nắm tay Miêu Miêu, ánh mắt ấm áp, Miêu Miêu mới vừa hoảng hốt tâm trạng không thể yên ổn, chợt bình tĩnh hơn, dường như hơi dựa sát vào Trịnh Thâm, có vẻ cái gì cũng không còn sợ nữa rồi.

Trên mặt chủ nhiệm càng bất ngờ, ông ta còn chưa nói gì, phụ huynh bên cạnh đã giành lên tiếng trước: "Phụ huynh của nó đâu? Tùy tiện bắt nạt người khác, có còn kỷ luật hay không?"

Lúc này chủ nhiệm như tìm được lời thoại: "Miêu Miêu, gây chuyện sinh sự ở trường học, bảo em gọi phụ huynh, phụ huynh đâu?"

Trịnh Thâm quay đầu hung hăng trừng ông ta, lực sát thương của ánh mắt anh đương nhiên không cần phải nói, đã nhiều năm sống cuộc sống như lang sói, ánh mắt tràn đầy tàn nhẫn.

Nhưng vì chủ nhiệm lớp chưa từng gặp sóng gió gì, chỉ tỏ vẻ uy phong trước mặt một đám học sinh, đương nhiên đã sợ hết hồn.

Lui về sau một bước, lúc này mới đứng vững thân mình, càng tức giận: "Cậu là ai?!"

"Tôi chính là phụ huynh của cô ấy, Miêu Miêu nhà tôi thế nào, dĩ nhiên tôi biết rất rõ, như cây kẹo bông gòn, nhưng vị bạn học này, cô nói xem, cô ấy bắt nạt cô thế nào?"

Trình Tĩnh sợ choáng váng, ngốc lảng đứng tại chỗ, mẹ cô ta lôi cô ta lui về phía sau: "Cậu trai này có nói đạo lý hay không, tôi cho cậu biết, tôi còn muốn đưa con gái của tôi đi xét nghiệm thương tích, tôi và các người không..."

Từ cuối cùng còn chưa nói hết, đã bị ánh mắt Trịnh Thâm dọa sợ đến mức trong nháy mắt thu hồi lời nói.

Đó là ánh mắt tàn nhẫn kiểu như bà nói đi rồi sẽ chết ngay đấy.

"Chủ nhiệm, báo cảnh sát đi."

"Hả?"

"Tôi cũng không tin Miêu Miêu nhà tôi sẽ chủ động ra tay, chúng ta báo cảnh sát, xem người nào phạm lỗi, người nào phải vào tù ngồi!"

Nói xong đã cầm điện thoại di động, Trình Tĩnh oa một cái khóc lên, sợ choáng váng, cô ta ra tay trước, cho nên sợ lắm.

Lúc này không ai muốn vì chuyện như vậy có thể ngồi tù hay không, cảnh sát có trông nom hay không.

Phàm là nhắc đến cảnh sát, đều tránh được thì nên tránh.

"Ai dõ, vị phụ huynh này, loại chuyện nhỏ vậy không cần phải báo cảnh sát, mình thương lượng một chút rồi giải quyết là được."

"Chúng ta là nhân dân, có vấn đề dĩ nhiên phải tìm cảnh sát, trường học các người bắt tội lộn xộn như vậy, cũng không thuận tiện."

Chủ nhiệm luống cuống, bất kể kết quả cuối cùng thế nào, một xe cảnh sát đến trường học, danh tiếng Nhị Trung của ông ta có còn hay không đây?

Hiệu trưởng đang tranh anh chết tôi sống với Nhất Trung, nếu lần này bị cản trở, không phải sẽ hận chết ông ta sao!

"Chúng tôi sẽ lắng nghe hai vị bạn học mà."

Trình Tĩnh vẫn khóc lóc, phụ huynh của cô ta nhìn chăm chăm bọn họ, ngược lại Miêu Miêu vẫn tĩnh táo, nói rõ một năm một mười: "Con gái lớn bây giờ, không lo học tập, cả ngày ở trường chỉ nghĩ đến bạn trai." Sao Trịnh Thâm không hiểu vấn đề cong queo bên trong, châm chọc đôi câu.

Cha Trình Tĩnh trợn mắt nhìn cô ta một cái, mặc dù lớp 22 nát, nhưng phụ huynh nhà nào không hy vọng con cái chăm lo học tập chứ.

Mặt mũi chủ nhiệm thay đổi liên tục, nhao nhao nói so với thời kỳ trưởng thành, rõ ràng yêu sớm nghiêm trọng hơn.

Uông Thư Ngọc cũng tương đối quan tâm Miêu Miêu, thấy cô nào không thích học trò có thành tích tốt, nghe lời.

"Nếu chỉ là hiểu lầm, vậy cứ thế đi, Trình Tĩnh em và Miêu Miêu nói xin lỗi."

"Ai tại sao con bé phải nói? Để cho bạn học nam kia đến làm chứng, lỡ như con bé hoảng loạn thì sao?"

Cha mẹ Trình Tĩnh thấy, xem ra con gái bọn họ là vì bạn học nam kia, để cậu ta đến làm chứng, nhất định sẽ đứng về phía Trình Tĩnh.

Chủ nhiệm cũng gật đầu, Trịnh Thâm hừ lạnh một tiếng, không tỏ thái độ gì.

Đoàn Trạch cầm tay vào túi đi đến, lúc chủ nhiệm gọi Miêu Miêu, cậu cảm thấy hơi sốt ruột, nhưng cố đè xuống, lần này tìm cậu làm chứng, dĩ nhiên cậu phải vội vàng đến đây.

"Em Đoàn, chuyện này em có quyền lên tiếng, nói xem đã xảy ra chuyện gì."

"Được. Đầu tiên em muốn xin lỗi bạn Miêu Miêu, em đã dọa bạn ấy, là lỗi của em. Bạn Trình lấy giúp người làm niềm vui cũng không có lỗi gì, nhưng lại quá nóng nảy, vừa mắng vừa muốn đánh, hi vọng sau này bạn Trình sẽ sửa đổi tính tình."

Vài ba lời đã nói rõ toàn bộ, chính là Miêu Miêu không hề có lỗi, chỉ là một người bị hại, còn Trình Tĩnh vừa mắng vừa muốn đánh.

Mặt chủ nhiệm càng đen, sắc mặt vợ chồng nhà họ Trình cũng khó nhìn, Trình Tình khóc càng thương tâm hơn.

Sắc mặt Trịnh Thâm cũng không vui đâu, bạn ngồi cùng bàn Miêu Miêu có dáng vẻ đẹp mắt như vậy? Miêu Miêu? Cũng cho cậu gọi à?!

Sao nhìn cậu ta mà cứ thấy khó ở thế này.

"Chủ nhiệm, bạn Trình đổ oan cho bạn học, ông phân phải trái thế nào mà nói Miêu Miêu nhà tôi bắt nạt người khác, tôi đã ghi lại hết rồi."

Quo quo điện thoại di động: "Vẫn nên báo cảnh sát đi."

Sắc mặt vợ chồng nhà họ Trình và chủ nhiệm đồng thời biến đổi, sắp đến kỳ thi tốt nghiệp trung học, người nào cũng không muốn có thêm chuyện.

Chủ nhiệm the the nói: "Đây chỉ là chuyện nhỏ..."

"Ồ miệt thị bạn học cũng không phải là chuyện nhỏ, ảnh hưởng đến tâm trạng thi tốt nghiệp trung học, chính là chuyện cả đời, tôi và Miêu Miêu cũng không muốn bạn Trình không thể thi tốt nghiệp trung học, nhưng tính chất chuyện này khá nghiêm trọng, tốt nhất phải lưu vào hồ sơ."

Sắc mặt vợ chồng nhà họ Trình hoàn toàn tối thui, chủ nhiệm cắn răng đồng ý, nháy mắt với vợ chồng nhà họ Trình.

Cứ đồng ý trước không sao, nhớ hay không còn không phải là chuyện của trường à.

Xem như đã xử lý xong, Trịnh Thâm cũng nhìn ra chủ nhiệm và vợ chồng nhà họ Trình sớm đã 'câu thông', cũng không nói gì, chỉ cười lạnh.

"Tôi đưa Miêu Miêu về nhà nghỉ ngơi một ngày, các người trông coi con gái của mình cho tốt, đừng làm mất cái mặt già như vậy nữa."

Mẹ Trình Tình đương nhiên cũng khó chịu, quên mất ánh mắt vừa rồi của Trịnh Thâm, lại bắt đầu phát uy.

"Con bé nhà mấy người mập như cái đầu heo, sao lại không sợ mất mặt xấu hổ vậy."

Trịnh Thâm nắm chặt quả đấm, nếu không phải đang ở trường của Miêu Miêu, sợ sẽ ảnh hưởng đến cô sau này, đã sớm nhào vào đánh bà ta rồi.

"Bạn Trình, cách giáo dục của phụ huynh nhà bạn thật đáng sợ."

Đoàn Trạch nói xong cũng bỏ đi, còn gì khổ sở bằng việc người mình thích không đứng về phía mình mà lại xem thường mình: "Mẹ!"

Trình Tình tức giận kéo mẹ cô ta, ngăn cản bà ta nói thêm nữa, chuyện như vậy đã được giải quyết xong, hai bên cùng đi ra ngoài.

"Hừ, các người chờ đấy." Mẹ Trình dậm chân một cái.

Trịnh Thâm lười nhìn bà ta, chỉ nhếch khóe môi kèm theo nụ cười ngoan độc: "Được, tôi chờ, các người cũng chờ đấy."

Kéo Miêu Miêu đi ngay, anh không thu thập vợ chồng nhà họ Trình này, thì thật có lỗi với tính cách của Trịnh Thâm anh!

Nhưng mà trước đó, cái gã chủ nhiệm há mồm phun bậy kia...

"Miêu Miêu, phòng làm việc của hiệu trưởng ở đâu vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Quân Áo

Vừa hay, Trịnh Thâm đã thật sự tìm được hiệu trưởng, gần đây trường học có chuyện, nên hầu như mỗi ngày ông ta đều ở trong phòng làm việc, lúc Trịnh Thâm gõ cửa đã làm ông ta giật mình.

Đối xử với người thế nào thì phải dùng cách thế đó, loại hiệu trưởng có văn hóa thế này, thích nhất là danh tiếng, tổ cáo, hay phát lên mạng, đã đủ khiến ông ta cau mày.

"Phụ huynh đều muốn tốt cho con cái, tôi chỉ hy vọng sau này không ai tìm Miêu Miêu nhà tôi gây phiền phức, để cô ấy tập trung học thi tốt nghiệp trung học. Ba mẹ Miêu Miêu mới mất không lâu, chủ nhiệm kia buộc cô ấy gọi cho phụ huynh, đây không phải đang xát muối vào vết thương sao?"

"Trường học giải quyết thế nào tôi sẽ không can dự, tôi tin tưởng hiệu trưởng sẽ cho người nhà chúng tôi một sự công bằng."

Uy hiếp xong, lại nói vài câu xoa dịu, biểu đạt sự tôn kính của mình, xen lẫn thân thế của Miêu Miêu, thật sự đã cho hiệu trưởng một bậc thang. Chủ nhiệm kia không có chỗ tốt rồi.

Miêu Miêu đứng dưới lầu, nhìn Trịnh Thâm khẽ ngâm nga đi xuống, tâm trạng rất tốt.

"Cảm ơn..."

"Hả, nói cảm ơn anh làm gì." Nhẹ nhàng vuốt mũi nhỏ của cô một cái, cười khúc khích.

"Đi! Chúng ta đi mua quần áo!"

Miêu Miêu nín thở, liệu mạng lác đầu: "Không đâu, tôi còn đồ mặc!"

Trịnh Thâm trừng mắt: "Em có đồ gì mặc, toàn đồ cũ rách, chúng ta đi mua đồ thời trang mùa xuân mới thật đẹp nào!"

Hai người 'nhà quê' thì biết đồ hiệu nào chứ, trong túi Trịnh Thâm có tiền, muốn mua đồ tốt cho Miêu Miêu, tùy tiện kéo cô vào một cửa hàng.

Đáng tiếc không tìm được số của Miêu Miêu, thật sự làm anh tức chết.

"Thưa anh, bên kia có thể đặt làm." Cô bán hàng thấy Trịnh Thâm đẹp trai, nên chỉ cho một con đường sáng.

Miêu Miêu đỏ mặt lên, kéo ống tay áo ngăn ngừa, lại một lần nữa cắn răng nhất định phải giảm cân!

Quần áo đặt may không tiện nghi, một cái quần dài áo T-shirt, sẽ phải tốn hơn bốn ngàn đồng.

Miêu Miêu đau lòng rút ra.

Trịnh Thâm vỗ lưng cô, cười ngu một tiếng, nghịch ngợm nói: "Đừng sợ, anh đây có tiền!"

Quần áo ngày mai mới có thể làm xong, Miêu Miêu hỏi anh: "Anh thì sao? Anh cũng nên mua quần áo mới rồi..."

Quần áo Trịnh Thâm không bẩn, nhưng đã thùng lỗ chỗ, làm ở công trường nên khó tránh khỏi.

"Yên tâm, anh dẫn em đi ăn cơm trước, rồi mình từ từ chọn!"

Lúc này Miêu Miêu mới gạt đầu, trong lòng Trịnh Thâm ám áp, vợ mình đang quan tâm mình đấy!

Đưa cô đến trường học, Trịnh Thâm nghiêm túc nói: "Lớp mười hai học tập quan trọng, không nên yêu sớm, bạn ngồi cùng bàn của em anh có cảm giác sẽ gây chuyện thị phi."

Miêu Miêu hiểu cong queo trong lòng Trịnh Thâm, lời nói chua lè này theo cô chính là đang quan tâm cô.

"Cô Uông nói tháng sau sẽ đổi chỗ ngồi, tháng này tôi thi tốt một chút, tháng sau sẽ được ngồi phía trước!"

Trịnh Thâm gạt đầu, ra về làm cha, sờ đầu Miêu Miêu: "Ừ, em làm vậy là đúng."

Miêu Miêu trở về trường, quả thật Trịnh Thâm cũng chuẩn bị đi mua quần áo.

"Bao nhiêu tiền?"

"41 một cái."

"100 đồng ba món!"

"Vậy không được."

Trịnh Thâm xoay người rồi đi, chưa đi được hai bước, phía sau đã vang lên: "Được được được, bán cho cậu bán cho cậu!"

Lúc này mới nhếch miệng cười một tiếng, xách theo quần áo trở về.

Đã có tiền, phải đóng tiền phòng, người chủ cho thuê nhà này tốt vô cùng.

Còn phải đến chỗ 'Ngu đại gia' đó báo cáo, thuận tiện suy nghĩ một chút, hôm nay cha mẹ cô gái kia bắt nạt Miêu Miêu, phải dọn dẹp thế nào.

Tật xấu lớn nhất của anh là, bao che.

Miêu Miêu, là cây kim anh bảo vệ trong lòng, đụng một cái anh sẽ rất đau.

...

Miêu Miêu đi vào phòng học, tất cả mọi người đều nhìn về phía cô, không ai trả lời, dù sao khi nãy Trình Tinh đã khóc trở lại, đối với học trò hài lòng duy nhất của lớp này, dĩ nhiên giáo viên vật lý sẽ không trách cứ cô đến muộn.

Cô ngồi xuống, ngồi đằng hoàng xong, nghe thầy ôn tập, vừa nhớ vừa ghi chép, ngày mai đã vào kỳ thi tháng rồi.

Đoàn Trạch chờ tiếng cảm ơn đã hơn nửa ngày: Con mắt trừng lên dờ ra như chó.

Thật vất vả tan lớp, Đoàn Trạch đá băng ghế cô ngồi một cái: "Này, cậu không tính nói gì à?"

Cô nghiêng đầu, trong mắt mang theo nghi ngờ và bức bối, Đoàn Trạch tức đến đau cả gan.

"Tôi giúp cậu mà cậu không nói tiếng cảm ơn?"

Miêu Miêu mím môi, mới từ từ nói: "Đây không phải do cậu gây ra sao?"

Bấy giờ Đoàn Trạch không ngừng đau gan, toàn thân không chỗ nào không đau, tức giận muốn đứng lên đánh cô! Nhưng vừa nhìn thấy cô trông trắng trắng mập mập, gương mặt mềm nhũn, thì cả người cậu tựa như quả bóng xì hơi.

...

"Cho tôi mượn cục gồm."

Miêu Miêu nghe người bên cạnh nói xong câu đó, rồi cậu tự mình cầm cục gồm của cô, dùng xong đặt bên cạnh tay mình, cúi đầu nghiêm túc viết.

Mím môi, bút trên tay viết vẽ, sách ôn tập của cô bị lệch một khoản.

Mày nhú chặt lại, suy nghĩ một chút, đưa tay cầm lấy.

Cô đến gần Đoàn Trạch, thân thể hơi đụng phải thân thể cậu ta, lấy xong nhanh chóng để lại bên tay mình.

Trong nháy mắt cô đến gần, lỗ tai Đoàn Trạch ửng đỏ, khẽ động, không nói gì.

Qua một phút: "Tôi dùng gồm một chút."

Nhanh chóng lấy, dùng ngày càng lâu, chờ Miêu Miêu muốn dùng, thì đã không có.

"Gôm đâu."

"Minh giữ." Lúc nói câu này, giọng Đoàn Trạch khẽ run.

Miêu Miêu cũng là người thành thật, mím môi lấy về, lần này mặt Đoàn Trạch cũng đỏ luôn.

Cô mềm quá...

Thật đáng yêu.

Miêu Miêu lấy gồm lại, lần này thông minh hơn, chia ra thành hai cục, đưa một nửa cho cậu ta.

"Không cần trả lại."

Đoàn Trạch: "... Tôi cảm ơn cậu quá.

Tan lớp, Miêu Miêu đứng lên, đi vệ sinh.

Đoàn Trạch nhanh chóng ném cục gồm vào thùng rác, ngồi ngay ngắn.

Chờ tiết thứ hai bắt đầu...

"Tôi mượn gồm với."

"Của cậu đâu?"

"Không tìm được." Nói xong câu này mà mặt vẫn không đỏ hơi thở không gấp.

Miêu Miêu mím môi không nói gì, Đoàn Trạch sẽ dùng một lúc lặn...

"Cái này cho cậu mượn vậy, tôi còn một cục."

Dừng một chút: "Buổi chiều cậu phải trả lại cho tôi một cục gồm hoàn chỉnh."

Đoàn Trạch: "..."

...

Buổi trưa đi ăn cơm với Trình Nhuế, hai người lấy xong bụng đi tìm bàn để ăn.

"Sao cậu chỉ ăn rau vậy?"

"Giảm cân..."

"Wow! Lốp mười hai mà cậu giảm cân?!"

"Buổi sáng và tối tớ ăn nhiều quá rồi..." Có Trịnh Thâm nhìn chăm chăm, cô muốn ăn ít một chút cũng không được.

"Aiz, chúng ta qua bên kia đi, chỉ có bên kia còn chỗ ngồi thôi."

"Miêu Miêu, đến đây ngồi đi, chúng tớ vừa mới ăn xong."

Miêu Miêu quay đầu lại, đã nhìn thấy người bạn học lần trước cô đụng phải đang ngoắc cô.

Cái tên này của cô, lúc thấp giọng gọi, đặc biệt thân mật dịu dàng.

Giọng nói của cậu lại rất nhẹ, trong nháy mắt không ít người nhìn qua.

Ngược lại Trình Nhuế vội vàng đi qua, cái bàn bọn họ ăn xong không bẩn, lập tức để mâm xuống.

Miêu Miêu cũng đi qua, bạn của Nhậm Từ Hằng đã đứng lên, Trình Nhuế ngồi xuống.

Nhậm Từ Hằng lại lấy ra một tờ giấy, lau bàn một chút, lúc này mới nói: "Nhanh ăn đi."

Cười đến mức vô cùng dịu dàng, lại lên tiếng chào: "Tớ đi trước nhé."

Miêu Miêu lúng túng gật đầu, cô còn không thể nhớ ra tên cậu ấy, thật là một bạn học tốt bụng.

Cô mới vừa ngồi xuống, Trình Nhuế đã cúi đầu, thấp giọng: "Này, sao cậu lại quen biết Nhậm Từ Hằng thế? Cậu và cậu ta rất thân à?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Kỳ Thi Thảng

Chuyển ngữ: Gà

Miêu Miêu kinh ngạc, nói: "Gặp một lần."

"Gạt người! Gặp một lần đã quen, Nhậm Từ Hằng này không phải cả trường đều biết ư?"

Rung đùi đắc ý: "Miêu Miêu à Miêu Miêu, cậu gạt tớ làm gì?!"

"Thật sự không có, tớ thật sự chỉ gặp cậu ấy có một lần, tên thì cậu mới vừa nói, tớ cũng không biết cậu ấy tên gì."

Trình Nhuế quen cô không lâu, nhưng cũng biết cô là một người thành thật, tin cô nói, lập tức nhiều chuyện: "Aiz, cậu biết không? Trừ Đoàn Trạch và Từ Úc An lớp chúng ta ra, cậu ấy... là nam sinh được nhiều nữ sinh hoan nghênh nhất đấy."

"???"

"Thành tích thi cử của Từ Úc An được tuyển vào đại học A, năng khiếu của Đoàn Trạch được tuyển vào đại học A, nếu Nhậm Từ Hằng này không xảy ra vấn đề gì, thì cũng có thể vào đại học A, nhưng có người nói, cậu ấy muốn vào đại học B."

Vừa nghe đại học A, ánh mắt Miêu Miêu bỗng sáng lên.

"Sau này cậu muốn vào đại học nào?"

"Đại học A!"

"Phụt!" Trình Nhuế suýt nữa bị sặc chết, ho khan rất lâu, lúc này mới ứa nước mắt nói: "Cậu làm như đại học A dễ vào lắm ấy?"

Bởi vì Miêu Miêu mới đến, mọi người không biết rõ thực lực, vào lớp 22, đương nhiên sẽ không cảm thấy thành tích của cô tốt bao nhiêu.

Trình Nhuế không ngờ, mắt mặt đến nhanh như vậy.

Cơm nước xong trở lại phòng học, Miêu Miêu lấy bài ra tiếp tục học, sáng sớm ngày mai sẽ vào kỳ thi tháng, cô rất căng thẳng.

Đoàn Trạch cào tìm gãi phôi đợi rất lâu, cũng không nhìn thấy Miêu Miêu ngẩng đầu, nhin không được, lấy tay chọc chọc.

Ôi? Mềm vậy sao?

"Ho khan, Miêu Miêu, đèn cho cậu cục gồm nè!" Nói xong từ trong ngăn kéo lấy ra một cái hộp, đặt trước mặt cô.

Đúng vậy, chính là loại có nhiều màu sắc, hộp gồm có hình hoạt họa.

Đoàn Trạch chăm chú nhìn cô, cảm động đi? Kích động đi? Vui mừng đi?

Miêu Miêu nghi ngờ nhìn cậu một cái, rồi sau đó... Lấy ra một cục, thử một chút, lại bỏ vào, đẩy đến trước mặt Đoàn Trạch.

"Cục gồm này quá cứng, tẩy không sạch." Cô nói xong đặc biệt nghiêm túc, dường như đang muốn nói cho Đoàn Trạch biết, loại gồm này dùng không tốt, sau này đừng nên mua nữa.

Đoàn Trạch: "..."

Theo bản năng cầm lấy thử một chút... Cứng thật.

A phil! Ném vào thùng rác, cũng không lên lớp, xoay người rời đi.

Miêu Miêu: Con mắt cún trừng lên ngậy ngô.

Sau đó... Tiếp tục học bài.

Đi được một nửa không nghe thấy người ta giữ lại, Đoàn Trạch quay đầu liếc nhìn, thấy cô cúi đầu nghiêm túc học bài, dường như bản thân cậu tức giận chẳng có quan hệ gì với cô. Vừa nghĩ thế, thì càng tức giận, vừa mắng vừa đi ra ngoài.

Vô tình đi đến cửa hàng văn phòng phẩm của trường học, vào lúc này đã lên lớp, nên ít người.

"Bạn học, mua đồ à?"

"Gôm chỗ chị thật khó dùng!"

Không thềm để ý đến chị gái đang sững sờ, cậu đến sân bóng chơi bóng rổ, đây là nơi cậu phát tiết khi tâm trạng không tốt, trò này ấy mà, đời này cậu phải dựa vào nó rồi.

Sau hai ngày thi thử, lớp học dựa theo thành tích để phân chỗ.

Đoàn Trạch thuận thực tiêu sái ngồi ở vị trí cũ của cậu, người cuối cùng ngồi ở cuối lớp học.

Ba mươi giây sau, một cô gái mập mạp 'hồng học' chạy vào, ngồi sau lưng cậu.

Đoàn Trạch vinh dự trở thành người đứng nhì từ dưới đếm lên trong cả năm học.

Đứng nhất từ dưới đếm lên, là người ngồi cùng bàn với cậu, Miêu Miêu.

"Ha ha ha ha ha ha ha! Cậu ngồi phía sau tôi?"

Miêu Miêu vẫn trung ra gương mặt đó, đáng tiếc thịt núc ních, không chỉ không có lực uy hiếp, ngược lại lộ ra vẻ 'khờ khạo'.

Trong lòng Đoàn Trạch vui vẻ nhưng lại giấu đi, khinh bỉ nói: "Ai dồ, cậu học nghiêm túc như vậy, nhưng vẫn ngồi ở phía sau tôi à!"

Miêu Miêu bừa bãi, trừng cậu.

Người ngồi cùng bàn này của cô không xấu, cô biết, nhưng chỉ có một điểm... Miệng thúi.

Thi thử xong, hai người ngồi gần nhất, đương nhiên cùng nhau đi ra ngoài, lần này Đoàn Trạch không đi trước, Miêu Miêu nộp bài thi thì cậu cũng làm xong, cùng cô một trước một sau đi ra ngoài, còn trêu chọc cô đôi câu, rất vui vẻ.

...

Kỳ thi tháng đã xong còn dư lại hai ngày, ở gần đó thì sẽ về nhà, lớp 22 là lớp bỏ tiền để vào, dĩ nhiên vừa xong lập tức ai về nhà nấy.

"Thâm ca, ông chủ Nguru bảo anh đến tìm ông ấy."

Động tác Trịnh Thâm thay quần áo vẫn không ngừng, cởi tây trang đen như mực xuống, thay vào bộ đồ ngày thường anh vẫn mặc.

Một cái áo ba lỗ bó sát người, ôm thật chặt thân thể của anh, chặn lại cơ bụng sáu múi, bắp thịt toàn thân cũng không lộ rõ, nhưng lại mạnh mẽ đầy sức sống.

Mặc thêm áo khoác, cái gì cũng che xong rồi, chỉ hé ra một gương mặt sắc sảo, cùng ánh mắt sắc bén như sói. Thêm đôi chân thon dài, dáng vẻ giẫm trên mặt đất, làm người ta cảm thấy kiên định.

"Thâm tử, cậu làm gì thế? Buổi tối phải đưa ông đây đi gặp lão Hắc, tao sợ nó chơi xấu."

Trịnh Thâm kéo khóa áo: "Không được, vợ tôi mà về, tôi phải nấu cơm cho cô ấy nữa."

Bỗng nhiên, ngẫm nghĩ dù sao cũng là ông chủ, đối xử với anh không tệ, vợ chồng họ Trịnh bắt nạt Miêu Miêu, cũng do ông ấy giúp một tay gây ra chút phiền phức cho họ.

"Biết gã chơi xấu ông, thì đừng có đi, một đám người giăng võng chờ ông, con cá ông càng lớn càng không chạy được."

Nguru Đồ trừng hai mắt: "Phụ nữ của ông đây bị nó lôi đi. Phải đến, không đi thì rất mất mặt!"

Trịnh Thâm liếc một cái: "Vậy ông hẹn gã trẻ hơn một tiếng, chờ chín giờ vợ tôi ngủ rồi tôi sẽ đến tìm ông."

Nói xong rồi bỏ đi, Nguru Đồ sờ đầu trực: "Con mẹ nó mày là một thằng đàn ông, cả ngày vợ dài vợ ngắn, không mất mặt hả?!"

Trịnh Thâm quay đầu lại, hung hăng trừng, Nguru Đồ hoảng sợ không nhẹ, anh nói: "Ông đây vui lòng! Tình cảm vợ con đầu giường đặt gần lò sưởi, thoải mái hơn nhiều so với đầu buộc ở đây lưng quần như ông!"

Rồi đi thật, lúc đến đại sảnh night club, tùy tiện lấy một cái rồi cắn thử. Thuốc, ném cho đàn em canh cửa, để cậu ta đưa cho đám canh sát.

Nguru Đồ đứng ở lầu hai trừng mắt.

Anh chàng này nói xấu không xấu, cũng là anh em tốt, thái độ Trịnh Thâm đối với ông ta thế này, nếu là những người khác đã sớm ném ra ngoài.

Nhưng Trịnh Thâm ở đây, giúp ông ta tiết kiệm không ít phiền toái, ánh mắt rất tốt, vừa thấy có gì không đúng thì lập tức ném ra ngoài, canh sát đột kích, cũng không tóm được gì.

Người cùng nghề chờ nắm gót chân A-sin, độc lòng vô ích.

Tình huống tối hôm qua, thật sự đã làm thiệt hại cho khách, mất một đồng tiền lớn, kết quả Trịnh Thâm ra giữa đứng, đơn độc một mình.

Người ta nói anh sẽ không còn mạng, anh sẽ chết, thì cả ngày anh nói vợ ở nhà chờ tôi, nên không hề muốn dính vào bất cứ chỗ không tốt nào. Người ta nói anh sẽ sống, lúc tất cả mọi người đều sợ, vậy mà anh dám ra giữa đứng.

Lúc này dù Nguru Đồ tài cao gan lớn, nhưng vẫn không khỏi, rất có thiện cảm với anh, không có thù hằn, chỉ làm anh em.

Rất nhiều năm sau, Nguru Đồ gặp người ta thì khoe khoang, năm đó ông ta mắt sáng như sao, ôm họ Trịnh dưới trướng, kính làm anh em, sau còn chủ động làm đá kê chân cho người ta.

Cho nên Trịnh Thâm, mới nhận thức người anh em là ông ta!

...

Miêu Miêu ở nhà đợi một lát thì Trịnh Thâm mới trở về, hai tay xách đầy thịt cá.

Cô vội vàng đi lên tiếp lấy.

"Không cần không cần, em đứng một bên đi, anh trai mua nho cho em, nhanh đi tắm rồi ăn."

Miêu Miêu cười trộm, ngoan ngoãn cầm nho.

"A? Đây là gì thế?"

Trịnh Thâm vừa mở tủ lạnh, vừa nói: "Cân điện tử! Em để xuống đất là được, đứng lên trên đi, anh trai thấy em nặng hơn rồi."

"À..."

Nghे lời mở hộp ra, xem thử chót mở, sau này mỗi sáng, cô sẽ đứng lên cân.

Trịnh Thâm vội vàng chạy đến, ngồi chồm hỏm xuống nhìn kỹ, chờ con số dừng lại, thì cả người cứng đờ, tròn tròn đôi mắt.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Bác Sĩ

80! 80!

Mới đến thành phố W bao lâu đâu, mà từ 90 biến thành 80!

Mười kg đấy! 20 cân!

Trịnh Thâm cảm thấy hơi đau đầu, anh ngẩng đầu, duy trì tư thế ngồi chồm hỏm: "Cái này... Có vấn đề rồi chẳng?"

Khóe môi Miêu Miêu khẽ cười: "Không có, hơi gầy chút thôi."

Đây là gầy chút thôi sao?!

Trong lòng Trịnh Thâm đang phần nộ gào thét, nhưng trên mặt không biểu hiện ra, cười nói: "Ngày mai đến bệnh viện một chuyến đi, sắp thi tốt nghiệp trung học, mà đột nhiên gầy như vậy, chúng ta đi xem thử có vấn đề gì không."

"Không có gì đâu? Vì cái này, vậy rất phí tiền."

"Không sao cả, không sao cả, cứ quyết định như vậy, ngày mai ăn sáng rồi đi."

Miêu Miêu gạt đầu, đêm đó Trịnh Thâm làm cho cô một bàn đầy các món ăn, khuyên cô ăn nhiều.

Đội Miêu Miêu trở về phòng, lúc này Trịnh Thâm mới chạy đến night club, trong night club nhà người ta, Ngưu Đồ đứng ở đó.

Mục đích Ngưu Đồ đi chủ yếu để dọn dẹp người phụ nữ đội mũ cho ông ta, là người phụ nữ có hương vị, phong cách gì đó.

Ông ta vì cô ta, mời nhà thiết kế chỉnh sửa phòng ốc theo ý cô ta, bên này còn chưa xong, mà cô ta đã chạy theo Hắc Tử.

Gã tên là Hắc Tử, người khác cũng gọi Hắc ca, hai người đều có mấy cái night club, mở cùng một thành phố, khó tránh khỏi tạo thành quan hệ cạnh tranh.

Nghề phụ của gã là bất động sản, bằng môn tà đạo thì Hắc Tử chiếm nhiều hơn.

Đáng tiếc gã có quá nhiều đường, không ai bắt được gã.

Lần này lúc Trịnh Thâm đến cửa, Hắc Tử đang đề cho người phụ nữ kia mời rượu Ngưu Đồ.

Trịnh Thâm đẩy người canh cửa ngăn cản mình ra, đi thẳng vào.

"Đây là ai?" Về mặt Hắc Tử không vui, Trịnh Thâm không để ý đến gã, đứng sau lưng Ngưu Đồ.

Hắc Tử người cũng như tên: "Lão Ngưu, mày có uống không?"

"Tao có thể uống, nhưng ả đàn bà này tao phải mang đi."

"Vậy không được, tao còn chưa chơi đủ đâu." Dáng vẻ đắc ý, Nguo Đồ tức giận trợn to hai mắt.

"Mày TNND [1]! Hắc Tử mày muốn đến chết không ngừng với Nguo Đồ tao hả?!"

[1] TNND: một từ chửi trên mạng, viết tắt của "ta nai nai de": bà nội mày

Lão Hắc nhủ mày: "Chúng ta có tốt hơn vậy à?"

"Hôm nay mày uống cũng phải uống, không uống cũng phải uống!"

Trịnh Thâm và Nguo Đồ đều đặt ánh mắt vào cái ly, nháy mắt đã hiểu, nó đã được tăng thêm nguyên liệu rồi.

Nguo Đồ tức giận bực phát, anh em phía sau cũng khề giật.

Trịnh Thâm đề ông ta lại, nhìn về phía lão Hắc: "Sống hòa bình không được à?"

"Khôn! Con mẹ nó?! Nguo Đồ mày đến thành phố W, tạo thành bao nhiêu phiền phức cho ông đây, không chinh chết mày, ông đây ngẩng mặt thế nào?!"

"Khôn!" Nguo Đồ muốn bốc cháy rồi.

Trịnh Thâm tiếp tục ấn xuống, nói: "Ông như thế là phạm pháp."

"Đừng nói pháp với ông đây, ở đây ông chính là luật pháp!"

"À..." Trịnh Thâm khô khan ồ một tiếng, vô cùng tỉnh táo.

Trong mấy giây, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng còi cảnh sát, tất cả mọi người ở đây đều trợn to hai mắt.

"Khôn!" Tiếng lão Hắc mắng, vung tay lên muốn bắt Trịnh Thâm, giấu bọn họ đi.

Trong chốc lát, người của đối phương đã co quắp ở trên mặt đất, quần áo Trịnh Thâm run lên, cảnh sát mới vừa giơ súng vào cửa nói: "Giơ tay lên."

"Ai báo cảnh!" Cảnh sát cầm đầu thoát nhìn không lớn tuổi lắm, mặt chính khí, dáng vẻ vô cùng tốt.

Gần đây cảnh sát này khiến người có tâm tư bất chính ở thành phố W nghe tin đã sợ mất mật.

Phía dưới dày dạn, phía trên có cha, có ông nội, không ai dám phản kháng.

Trịnh Thâm ngoan ngoãn giơ tay: "Tôi nghi ngờ bọn họ lừa ông chủ tôi cần thuốc."

...

Lúc Nguo Đồ đi ra từ bộ cảnh sát về mặt vẫn còn hơi ngây ngốc, đi theo phía sau Trịnh Thâm, đảo ngược mối quan hệ chủ tớ.

"Sao cậu báo cảnh sát..."

Nguo Đồ đơ như cây gỗ nói.

"Bọn họ phạm pháp thì sao tôi không thể báo cảnh sát, chúng ta là công dân Trung Quốc, quốc gia có trách nhiệm phải che chở cho an toàn của chúng ta."

Nguo Đồ nuốt một ngụm nước bọt, bọn họ trộn lẫn vào nhau, dạy thiếu nợ thì trả tiền, ít khi mượn cảnh sát.

Có đôi khi vì không cần thiết, có lúc nó lại vô dụng "Đứng rồi... thuốc bột này..."

"Buổi chiều ở night club lấy trên người Tiểu Hòa."

"Vân..."

"Tôi mang bao tay rồi."

Nguo Đồ: "... Khôn! Mẹ nó đã tính toán rõ ràng từ lâu! Còn ghi âm, không trách được khi này luôn nói mấy lời khách sáo!

Đột nhiên giễu cợt cười một tiếng: "Gã có đường, bắt vào thì không phải..."

Trịnh Thâm quay đầu lại: "Đây không phải do cảnh sát Diệp đó bắt được sao?"

Nguru Đồ sừng sốt, đột nhiên vỗ đầu một cái: "Đứng ha, cảnh sát Diệp này muốn đi lên, phải cần có công trạng, chứng cứ gì chúng ta cũng có, người khác không dám, nhưng anh ta dám!"

Vỗ lưng Trịnh Thâm: "Người anh em! Cậu là anh em thân thiết của tôi! Đi, uống hai ly!"

"Không đi, gần sáng rồi, ông đây phải trở về làm bữa sáng!"

Đối với vợ của Trịnh Thâm, Nguru Đồ có biết một chút, kéo Trịnh Thâm: "Ai đó, vợ cậu còn nhỏ tuổi, sau này còn học đại học! Người có văn hóa, có thể sẽ..."

Trịnh Thâm biết ông ta muốn nói gì, nhướn mày, nói: "Cho điều thuốc."

Nguru Đồ ngoan ngoãn chăm cho anh.

Trịnh Thâm ngồi chồm hồm ở cửa cục cảnh sát, rút ra một điều thuốc.

"Này, người anh em, tôi... Chỉ đùa một chút thôi, cậu đối với cô ấy tốt như vậy, cô ấy sẽ không..."

Giấu đầu thuốc lá ở dưới bàn chân, nghiền một chút, nói: "Cô ấy muốn gì tôi cho cô ấy cái đó, ông đây không có văn hóa, có lòng!"

Đứng lên, bước nhanh trở về, nên nấu bữa sáng rồi.

...

Lúc Miêu Miêu rời giường, Trịnh Thâm đang ở nhà bếp, thờ ơ mặc một cái áo ba lỗ, lộ ra vóc người rất tách biệt với không khí trong nhà bếp.

Nhìn một lát, thì hơi đỏ mặt.

Trịnh Thâm quay đầu lại, nhìn thấy Miêu Miêu đỏ mặt, trong lòng vui mừng, vốn dự định nấu cơm xong sẽ mặc quần áo, giờ đã ném ý định đó sang một bên rồi.

"Anh không lạnh à?"

"Không lạnh! Còn nóng nữa ấy!"

"Anh sẽ mặc cái này đi ra ngoài?!"

Trịnh Thâm liếc nhìn Miêu Miêu mặc áo dài quần dài, lại nhìn bầu trời âm u.

Xoay người, lúng túng mặc áo khoác vào.

Lúc này Trịnh Thâm không đến bệnh viện lần trước nữa, mà đổi một bệnh viện lớn khác. Lấy số, đang xếp hàng chờ ở cửa.

Bệnh viện lớn, khám bệnh phải cần một khoảng thời gian.

Đợi đến lượt bọn họ, đã gần trưa rồi.

"Bệnh gì?" Giọng nói dịu dàng từ tính.

Trong lòng Trịnh Thâm lộp bộp, đây là chuyên gia à? Còn trẻ như vậy thì chuyên gia gì?!

Lại là một cái bệnh viện lừa đảo!

Miêu Miêu nói ra tình trạng, bác sĩ kia cau mày suy nghĩ một lát, lấy ống nghe ra.

"Làm gì đấy?!" Ánh mắt hung hăng trừng lên, bác sĩ họ Tô bỗng dừng một lát, nói: "Tôi là bác sĩ."

Anh ta tiếp tục động tác trên tay, Trịnh Thâm bên cạnh thấy thế bốc lửa, bà nó bà nó!

Tay đè chặt tay anh ta: "Đề chỗ nào đấy, Miêu Miêu tự đặt lên đi."

Tô Hường Nam "..."

Miêu Miêu tự làm, Trịnh Thâm giữ áo, thật sự không lộ ra chút gì.

Liếc nhìn ánh mắt bốc lửa của Trịnh Thâm, lại nhìn Miêu Miêu núc ních, tựa như là vị thành niên.

Cậu suy nghĩ nhiều rồi đấy.

Trong lòng Trịnh Thâm đang thăm hỏi mười tám đời tổ tông của bác sĩ, như thế này còn không nhìn ra nguyên do, ông đây tố cáo mày!

Bác sĩ kia lại hỏi cặn kẽ, đột nhiên cười một tiếng: "Em đang trở mã, nên cơ thể dài ra."

"Trước kia mập trừ do bị kích thích ra, còn có trở mã chậm dần đến bị trì trệ, mập này là "mập giả", chỉ cần điều dưỡng tốt, theo thuốc của tôi, đến bệnh viện làm vật lý trị liệu định kỳ."

"Thân thể điều dưỡng rất tốt, trao đổi chất tốt, chất thải còn trong cơ thể sẽ được làm sạch, từ từ thay mới, rất nhanh sẽ gầy xuống."

"Cụ thể tôi từ từ nói với em, em ghi nhớ này... Thôi, lưu Wechat đi, chúng ta chat thoại."

Trên tay vừa viết ra phương thuốc, vừa nói ra những điều cần chú ý, về mặt Miêu Miêu vui mừng, không ngừng nói: "Cảm ơn bác sĩ, cảm ơn bác sĩ!"

Trịnh Thâm: "...". Bà nó bà nó bà nó! Thằng mất dạy nào đề nghị đến bệnh viện thế hả?!

Bây giờ ông đây muốn giết tên bác sĩ này còn kịp không?!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Hạng Nhất

Trịnh Thâm xách theo một bọc thuốc, trong lòng ngũ vị xen lẫn, cái gì gọi là tự gây nghiệt không thể sống?

Chính là vậy đấy!

Nhưng nhớ đến bác sĩ kia nói, cô gầy đi thì thân thể mới khỏe mạnh, nếu cứ mập như thế, sau này sẽ bệnh tật không ít.

"Aiz..."

Miêu Miêu nghe người bên cạnh lần thứ năm thở ra tiếng, mấp máy môi.

"Miêu Miêu, sao không đi?"

Cô cúi đầu, mũi chân chạm vào nhau.

Trong lòng Trịnh Thâm quýnh lên, ôm mặt Miêu Miêu, thịt núc ních, theo bản năng xoa nhẹ.

"Sao thế? Nói cho anh trai biết nào."

Miêu Miêu cắn môi: "Có phải em gầy đi rồi anh sẽ không thích em..."

Dáng vẻ gập cánh khốn cùng, nước mắt lưng tròng này, trong lòng Trịnh Thâm roi lột bộp.

"Ai dơ bảo bối yêu quý của anh, em 300 cân hay 100 cân, anh vẫn sẽ thích em!"

Vừa rồi còn nước mắt lưng tròng, trong nháy mắt đã bị sự khản trương thái quá của anh làm cho bật cười.

Dáng vẻ vừa khóc vừa cười lại khiến Trịnh Thâm rất thích.

Ôm ngang, ném lên lưng, lập tức đã ổn định cô gái mập 80 kg trên lưng mình: "Khỏi kiêu!"

Trịnh Thâm hô lên, Miêu Miêu từ chối hai lần nhưng anh vẫn không chịu buông tay, vừa xấu hổ vừa thẹn thùng, gương mặt đỏ lên.

Chôn chặt trên lưng anh, thật ra rất tin cậy.

"Em rất nặng, thả em xuống." Mặt chôn vùi, giọng nói thật thấp truyền ra, ồm ồm nói.

"Không nặng! Vừa đủ cho anh cõng!" Vừa nói vừa lắc đầu, sắc mặt vui vẻ.

"Vậy em gầy rồi anh vẫn cõng chứ?"

"Không công!"

Miêu Miêu tức giận lấy quả đấm nhỏ đập anh hai cái, Trịnh Thâm nhếch môi cười thành tiếng.

"Anh đeo em trên cổ!"

Ahhh, cũng chịu như vậy, nhưng nếu Miêu Miêu ngồi trên đầu, làm trời làm đất ~

...

Tối chủ nhật trở về trường, tháng này vừa bắt đầu kỳ thi tháng, theo lệ thường đã lục tục phát bài thi rồi.

Trường học của bọn họ kỳ quái ở chỗ, để kích lệ học sinh, lầu lớp mười hai này công nhiên bày tỏ, mỗi lần kết thúc đề thi chung, sẽ công bố thành tích.

Theo thứ hạng xếp thành từng nhóm, một nhóm 10 người, tức là mười người một bảng. Hàng thứ nhất tổng cộng có 10 bảng, vậy 100 người đứng đầu sẽ được liệt ra ở hàng trên.

Rồi sau đó theo thứ hạng từ 100 đến 200, cứ thế.

Nhưng bảng thứ hạng này, bình thường sẽ dán vào buổi tối cuối tuần.

Đoàn Trạch ngồi đó, hôm nay bạn ngồi cùng bàn của cậu đến hơi trễ, trước kia cậu không thường tự học vào tối chủ nhật.

Nhưng gần đây không biết làm sao, trong lòng như bị mèo khều.

Cán bộ môn ngữ văn bắt đầu phát bài thi, tìm được cậu trước cười đưa cho cậu, mặt Đoàn Trạch không cảm xúc, nhìn một cái, 59.

Không muốn suy nghĩ nhiều, tối đa là 150.

Qua một lúc lâu, bài thi của cô bạn ngồi cùng bàn mới bị cán bộ môn ném trên bàn, đã có khá nhiều nếp nhăn rồi.

Đoàn Trạch trợn mắt nhìn cô ta một cái, đối phương không hiểu tại sao, hơi oan ức.

45?

Sặc? Còn thấp hơn cả tôi?

Không đợi cậu có phản ứng gì, bỗng con số còn lại toàn bộ lộ ra... 145.

145?!

Ngữ văn đấy!

Mặt Đoàn Trạch khiếp sợ, rồi sau đó nhìn thấy những con chữ mạnh mẽ ở phía trên, lưu loát sinh động.

Cậu chưa từng thấy cách viết này, nhưng sự xinh đẹp thì mắt thường cũng có thể nhìn ra được.

Chữ cũng như người... Phi! Đoàn Trạch mày nghĩ đi đâu thế?!

Cán bộ môn vật lý không an tĩnh như các bộ môn ngữ văn, vừa vào cửa đã kêu: "Miêu Miêu thi vật lý được tối đa!"

Móa! Cả lớp và Đoàn Trạch thốt ra cùng một câu nói, Trình Nhướ nháy mắt, cô nói cô muốn vào đại học A... Hình như không có gạt mình...

Lớp 22 này tựa như một cái nồi cá tanh, cậu tanh tôi cũng tanh, xem ai tanh hơn.

Nhưng đột nhiên một hương thơm ngào ngạt tràn vào, xung quanh toàn cá tươi, nhưng vẫn không bị bọn họ nhiễm mùi tanh... Điều này hơi bất ngờ.

Miêu Miêu đi vào phòng học trong không khí như vậy.

Cả lớp 'soàn soạt' đồng thời nhìn về phía cô, trong lòng lộp bộp, tôi đã chọn vào ai rồi?

Bị người ta nhìn lạnh cả sống lưng như thế, từng bước một khoan thai đi về chỗ ngồi xuống, thấy người khác vẫn nhìn cô, cô nở một nụ cười.

Ở trong mắt người khác, chính là bình tĩnh, mạnh mẽ! Không ngờ lớp 22 vẫn còn người giữ được loại khí tiết này đấy!

Miêu Miêu mập mạp, thân thể phụng phính, trong nháy mắt trở nên cao lớn trong mắt bọn họ, cô có cân nặng siêu cấp, cũng có linh hồn siêu nhiên!

Đối với ánh mắt 'kính sợ' này của bọn họ, Miêu Miêu chỉ cảm thấy sống lưng tê dại.

"Miêu Miêu... Cậu thật lợi hại... A" Đoàn Trạch lấp bắp khô khốc nói một câu, cậu chỉ biết bạn ngồi cùng bàn thích học hành, nhưng không ngờ thành tích tốt như vậy!

Giáo viên ngữ văn cũng rất vui, so với học sinh bọn họ thấy thành tích của bản thân trước rồi, lớp 22 không nằm trong hàng đại thần, nếu thi tốt nghiệp trung học có thể lấy được thành tích tốt, tất cả bọn họ đều sẽ có tiền thưởng!

Về phần số lượng, sẽ phải xem lớp thi tốt bao nhiêu, trước kia không ai trông cậy vào, hiện giờ đã có ngón cái để ngắm sẵn!

Thật sự không hẳn là vì tiền, mang danh nghĩa là giáo viên, có thể thấy học sinh của mình đạt được thành tích tốt thì ai không vui mừng chứ?

Tâm tình giảng bài của thầy cũng lên cao, ánh mắt dường như đang hướng về phía Miêu Miêu, thỉnh thoảng bảo cô đứng lên trả lời câu hỏi, rồi sau đó ông lại cảm thán câu trả lời này khá hoàn mỹ.

Đoàn Trạch nhìn Miêu Miêu rồi bỗng đỏ mặt, trong lòng ngứa ngáy, rất muốn chọt chọt.

Nhưng nghĩ đến thành tích của cô, trong lòng hơi phiền muộn.

ta nghĩ người ngồi cùng bàn với ta học dốt giống như ta

kết quả người ta là học bá

ta nghĩ là chúng ta sẽ ôm hết hạng đếm ngược từ trên xuống dưới

kết quả người ta đứng hàng lão đại

"Sau này cậu muốn vào đại học nào?"

Miêu Miêu nghi ngờ nhìn cậu bạn ngồi cùng bàn, không hiểu tại sao cậu ta đột nhiên hỏi cái này, nhưng vẫn nói thật: "Đại học A."

Trong lòng Đoàn Trạch vui mừng, là vì tôi học đại học A ư?

Ý nghĩ của cậu Miêu Miêu đương nhiên không biết, cô đang nghiêm túc phân tích bài thi các môn, ý muốn tìm xem mình mất điểm ở đâu.

Cả lớp chỉ có Trình Tĩnh tương đối không thoải mái, cô ta hận chết Miêu Miêu, đáng tiếc không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Ba mẹ cô ta nói, nếu đắc tội với Miêu Miêu ở trường học, chính là đưa bọn họ vào con đường chết.

Vừa nói vậy, Trình Tĩnh nào dám làm gì, trừ mắt cô trong lòng ra, chỉ có thể nhìn cô ‘duy dương đắc ý’ được mọi người sùng bái.

Có vẻ còn ngại như vậy chưa đủ, rạng sáng ngày thứ hai, Từ Úc An luôn giữ hạng nhất không nhúc nhích đứng trước bảng thứ hạng.

Không ít nữ sinh vây xung quanh, giả vờ xem bảng thứ hạng, nhưng lại đang len lén nhìn cậu.

Cũng có người theo tầm mắt của cậu nhìn sang, vị trí thứ nhất kia vẫn là Từ Úc An, nhưng cái tên theo sát phía sau cậu, là Miêu Miêu.

Cũng chính là người, được liệt vào hàng thứ nhất trong truyền thuyết đó.

Từ Úc An mím môi thật chặt, không biết đang suy nghĩ gì, xoay người đi đến văn phòng, rồi quay ra, chạy thẳng đến phòng học trên lầu của lớp 22.

"Từ Úc An?!" Rất nhiều nữ sinh kêu lên, phải biết, người này hiếm khi lui đến ngoài lớp học ra, nếu không thì sẽ ở nhà, nếu không là ở lớp học.

Đoàn Trạch nghe nữ sinh lú lú rú rú đẹp trai đẹp trai quá, thì mặt hơi đen.

Một núi không thể chứa hai hồ, Từ Úc An và Đoàn Trạch chính là quan hệ này.

Hai người đều được tuyển vào đại học A, đều nổi tiếng đẹp trai, nhắc đến người có giá trị nhan sắc có thể khiến Đoàn Trạch gật đầu thừa nhận ở trường học này, cũng chỉ có Từ Úc An.

Tầm mắt nhìn về phía Miêu Miêu, thấy cô cúi đầu làm bài tập, bất động như núi, trong lòng chọt buông lỏng.

Con mèo lớn này vẫn rất ngoan nha.

Ý nghĩ này vừa mới dâng lên, lập tức bị hai từ trong miệng người đứng ở cửa phía sau đó làm cho tối mặt, đen như than!

Chỉ nghe cậu ấy dùng giọng trầm thấp vụng trộm gọi: "Miêu Miêu."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16: Bị Rách

Mặt Đoàn Trạch muốn đen bao nhiêu thì đen bấy nhiêu, nhìn chăm chăm Từ Úc An phía sau cửa, nhưng tầm mắt đối phương lại không đặt trên người cậu.

Cậu ta không biết ai là Miêu Miêu, nhưng bây giờ trong lớp chỉ có duy nhất một người đang cúi đầu học, chính là cô gái mập mạp nhỏ nhắn bên cạnh Đoàn Trạch.

Cậu ta mấp máy môi, gọi thêm một lần: "Miêu Miêu."

Lúc này Miêu Miêu mới nghe, một đôi mắt to mông lung nhìn về phía sau, cô được Trịnh Thâm nuôi quá tốt, trước kia cô chỉ mập, hiện giờ vẫn mập, nhưng trắng trơn bụ bẫm, giống hệt em bé.

Sau khi nhìn thấy bạn học nam đứng ở cửa, ánh mắt mang theo nghi ngờ, như đang nói: Cậu gọi tôi à?

Từ Úc An sống đến chừng này, không ai có thể cười trên đầu cậu ta, chứ đừng nói đứng ngang hàng với cậu ta, mà đây chính là người đầu tiên.

Cậu ta đi vào phòng học trong ánh mắt ngờ vực của Miêu Miêu, dừng lại ở trước mặt cô, rồi sau đó vươn tay.

"Chào cậu, Từ Úc An."

Miêu Miêu sững sốt, vươn tay ra theo bản năng.

‘Bốp!’

Bị tên mặt đen ngồi cùng bàn đánh ra, hai người đều chuyển tầm mắt sang cậu, Từ Úc An vẫn duy trì tư thế bắt tay.

Đoàn Trạch thật sự tức chết, cả ngày Từ Úc An cứ làm ra vẻ ‘không nhiễm khói lửa nhân gian’, muốn bao nhiêu lạnh lùng cao ngạo thì có bấy nhiêu.

Cậu ta thật sự lạnh lùng cao ngạo như vậy à, tìm Miêu Miêu làm gì?!

Hừ lạnh một tiếng: "Nam nữ thụ thụ bất thân!"

Từ Úc An không phản ứng gì, bình tĩnh thu tay về: "Hẹn gặp nhau vào kỳ thi tháng của tháng sau."

Đoàn Trạch: Gặp cái rắm!

"Được."

Từ Úc An lại rời đi trong tầm mắt của mọi người, Miêu Miêu tiếp tục cúi đầu làm bài tập.

Đoàn Trạch giận sôi gan, cậu ta ở đây chào hỏi cái quỷ gì?!

"Cậu rụt rè một chút được không?"

Miêu Miêu không hiểu ra sao, đàn độn nhìn cậu.

Rồi sau đó lờn cậu một cái, tiếp tục cúi đầu làm bài tập, hoàn toàn không để ý đến cậu nữa. Đoàn Trạch càng nghĩ càng tức, ‘soạt’ đứng lên, nổi giận dùng dùng đi ra ngoài.

Ở cửa gặp một cô gái, gương mặt cô bé ửng đỏ: "Anh Đoàn Trạch?!"

Đoàn Trạch không để ý đến, đối phương đuổi theo.

"Làm gì vậy!" Giọng nói vô cùng khó chịu.

Đối phương thẹn thùng xấu hổ nói: "Đàn anh có bạn gái chưa? Em... Em... Thích anh."

Đoàn Trạch nhìn cô bé một cái: "Gầy như cô, còn dám theo đuổi con trai à."

Nói xong tiếp tục bước đi, lúc này cô gái ấy không đuổi theo nữa, hai mắt tròn to, 100 cân không phải là cân nặng đạt chuẩn sao? Chẳng lẽ đàn anh

thích mập mập?

...

"Thâm ca, có vấn đề?"

Trịnh Thâm cau mày thật chặt, tầm mắt nhìn vào một góc nhỏ, chỗ mấy nam nữ đang cười cợt, thoát nhìn rất bình thường.

Nhưng trong lòng anh có cảm giác không đúng, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm bên kia, cau mày.

"Thâm ca sẽ không xem trọng em gái kia chứ?" Một thằng nhóc cười nói, người bên cạnh vỗ cậu ta một cái.

"Nói gì đấy? Thâm ca đối với vợ anh ấy, có thể ngoại tình à?"

"Đàn ông mà..."

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Trịnh Thâm nhanh chóng chạy xuống, chạy thẳng đến chỗ đó.

Hai người theo bản năng đuổi theo.

Trịnh Thâm đến nơi lập tức nhào đến tên đàn ông gần nhất, trói hai tay gã ra phía sau.

"Không được nhúc nhích!"

Trên thực tế người phía dưới đó cũng không nhúc nhích được, nghe răng trợn mắt: "Mày buông tao ra! Mày là ai?!"

"Đại Xuyên lôi cái thùng ra, báo cảnh sát đi!"

"À à..." Người đi theo anh sững sờ lôi ra rồi báo cảnh sát, còn một bảo vệ khác đã đi gọi Nguru Đồ.

"Thâm tử, sao vậy?" Nguru Đồ vuốt đầu trọc, nhân viên bảo vệ kia kể lại không rõ ràng.

Trợn mắt, một cái đầu trọc, hiển nhiên rất lưu manh.

Trịnh Thâm không buông tay, người phía dưới đột nhiên điên cuồng giãy giụa, không biết từ đâu rút ra một cây dao, tay trái Trịnh Thâm lạnh lẽo, nắm chặt cổ tay gã.

Nếu là những người khác, chắc chắn đã bị gã liều chết làm bị thương, nhưng hết lần này đến lần khác gã gặp phải Trịnh Thâm... Vậy thì không có đường sống rồi. Lúc Diệp Gia Thịnh đi vào, đã nhìn thấy người đàn ông lần trước đang giữ lấy một người đang thờ hồn hèn khác, nhieu mày, lại là anh?

"Sao rồi?"

"Các anh mở cái thùng kia đi, tôi nghi ngờ có thứ nguy hiểm, cố ý trả thù."

Chân mày Diệp Gia Thịnh nhướn chặt hơn, sau lưng người đàn ông này là Nguru Đồ, cũng không phải là người gì tốt, hai năm qua miễn cưỡng cũng xem là có hành vi bí mật.

Anh ta vốn muốn tận diệt đám người Nguru Đồ, Hắc Tử trước khi đi, nhưng từ khi người đàn ông này xuất hiện, nhược điểm gì của Nguru Đồ cũng bay mất hết.

Lần trước còn dẫn Hắc Tử vào tù, người đàn ông này tuyệt đối có thủ đoạn, bọn họ vẫn đang theo dõi, Hắc Tử làm gì, có gì, anh ta đều biết rõ. Cho nên vừa nhìn thấy Trịnh Thâm, Diệp Gia Thịnh đã cảm thấy nhức đầu.

Quả nhiên, đó là một thùng thuốc nổ.

Bây giờ người này xem như đã lập công, đồ chơi này mà nổ. Sẽ nhiều người bị thương.

Chờ cấp trên cử người đến phá hủy thùng thuốc này, Diệp Gia Thịnh mới ghi chép lại.

"Phát hiện điểm kỳ lạ thế nào?"

"Tên kia lén lút lút lút, ánh mắt không bình thường."

Tay Diệp Gia Thịnh dừng một chút, nói: "Cho nên?"

"Tôi thấy gã trông giống Hắc Tử, hoài nghi là con ông ta, muốn hỏi gã một chút, thấy gã chột dạ nên đã bắt gã, kết quả gã lấy dao găm ra..."

Trịnh Thâm gãi đầu, ra vẻ hơi ngốc, Diệp Gia Thịnh khép sổ ghi chép lại, nhìn anh đầy thâm ý.

"Chúng ta đi!"

Lúc Diệp Gia Thịnh ra đến cửa lại quay đầu liếc nhìn, nếu người đàn ông này đi vào con đường chính đạo thì tốt rồi, lỡ như anh có lòng dạ không chính đáng, thì ai có thể trị được anh đây?

Diệp Gia Thịnh vừa đi, Trịnh Thâm lập tức thu lại vẻ mặt cười khúc khích của mình, bình thần không gợn sóng.

Ngưu Đồ đập anh một cái: "Người anh em! Cậu chính là anh em thân thiết của tôi! Cậu lập công lớn rồi đấy!" Nếu không có Trịnh Thâm, đồ chơi này mà nổ một phát, ông ta nghĩ lại mà lạnh cả người.

Trịnh Thâm hơi nghiêng đầu: "Có tiền thưởng không?"

Ngưu Đồ: "..."

...

Vừa xong Trịnh Thâm đã không muốn ngồi ở nightclub nữa, anh cầm tiền Ngưu Đồ thưởng, chạy thẳng đến chợ.

"Thịt này tươi không?"

"Tươi lắm đấy!"

"Đừng có lấy đồ ôi ra lừa tôi!"

"Cậu em Trịnh, tôi nào dám lừa cậu chứ."

"Vậy được, cho tôi ba bốn cân, thêm hai khúc xương to nữa."

"Được!"

...

"Tiểu Trịnh, lại mua quả hạch đào cho vợ à?"

"Ừm, năm cân."

"Được rồi!" Nói xong, di bán hàng đưa túi cho Trịnh Thâm, cười nói:

"Ba thím nuôi mấy con gà, vốn để tự mình ăn, gần đây trong nhà thiếu tiền, cậu có cần không? Gà mái, gà trống, rất bổ, vợ của cậu ăn sẽ rất tốt!"

"Được! Có bao nhiêu cũng giữ lại cho tôi hết đi!"

Đàn ông kiếm tiền để làm gì? Còn không phải trang trí cho vợ sao!

Trịnh Thâm ngậm nga, hàm xương trong nôi, lại đập mấy quả hạch đào, cứ thế này Miêu Miêu trở về có thể ăn ngay.

Nhìn bốn phía một chút, đẩy cửa phòng Miêu Miêu ra, phát hiện tủ đầu giường của cô còn để quần áo ngày hôm qua, tối qua chưa kịp giặt.

Đi đến một cách tự nhiên, cầm lên.

Đột nhiên có cái gì rớt xuống, Trịnh Thâm cúi đầu, rồi sau đó mặt đỏ lên... Quần lót.

Tay anh run rẩy nhặt lên, mặt càng ngày càng hồng, người đàn ông từng một cái đã dọa người khác sợ đến mức chân mềm nhũn này, bây giờ cả người mềm oặt.

Vào phòng rửa tay, trước tiên nghiêm túc giặt từng món đồ ngoài, áo lót cũng cố nóng mặt giặt xong.

Chỉ có quần lót màu hồng nhạt kia, đỏ mặt cảm thật lâu, mới từ từ bỏ vào trong nước.

Đây là của Miêu Miêu... Nơi riêng tư sau này chỉ thuộc về anh...

Trịnh Thâm đột nhiên nặng nề thở dốc hai hơi, lúc nào thì Miêu Miêu của anh mới lớn lên đây ~

Vậy mà, 'roẹt' một tiếng, Trịnh Thâm cứng ngắc ngay tại chỗ...

Suy nghĩ quá nhập thần, trên tay dùng sức... Quần lót rách rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chạy Bộ

Trịnh Thâm thót một cái, hoảng loạn, luống cuống, các loại tâm trạng xen lẫn vào nhau, cuối cùng nghĩ đến hậu quả bị Miêu Miêu phát hiện...

Không không không! Không thể để cô biết!

Nhìn trước mắt, đánh giá cửa hàng bên ngoài một chút, rồi lập tức chạy vội ra ngoài.

Các bạn có hiểu về lưỡng lự của một người đàn ông khi đứng bên ngoài cửa hàng nội y là gì không?

Các bạn có hiểu khi người đàn ông ấy vừa lưỡng lự vừa nhăn nhó là thế nào không?

Các bạn có hiểu tâm trạng khi anh ta vừa cau mày vừa liếc trộm vào trong không?

Lưu Duyệt hiểu hết đấy!

Cô bán hàng trong cửa hàng đồ lót, chỉ vào bảng giảm giá của cửa hiệu, hô to:

"Một món chín đồng! Hai món bảy mươi lăm đồng!"

Lúc này có một người đàn ông ở cửa, dáng vẻ đoan chính, nhưng hành động lại quá bất thường.

Ê hay đây là tên biến thái?

A! Gã ta đến đây rồi!

Trần đầy nam tính, xong rồi xong rồi, hình như mình xem trọng tên biến thái này rồi!

Dạo này biến thái đều có giá trị nhan sắc thế này à?!

Cô thấy đối phương để nắm tay để ở khoe môi, ho khan một tiếng, màu da đen hơi nhuộm hồng.

Mẹ ơi! Đừng nói muốn tỏ tình với tôi đấy!

"À... Tôi muốn mua một cái quần lót cho vợ tôi..."

Quần lót?!

Vợ?!

Lòng Lưu Duyệt lạnh đi... Đàn ông tốt là của người khác mà.

Qua hai giây, trưng lên một nụ cười tiếp khách.

"Thưa anh, mời vào đây với tôi."

Trịnh Thâm được dẫn thẳng đến quầy tình thú. Ở khu nội y, áo lót sexy, quần chữ T các loại... Thở một hơi, ánh mắt nhìn khắp nơi.

Lưu Duyệt cầm một bộ tơ tằm màu đỏ lên, ra vẻ hiểu rõ. Tình thú, đàn ông mà, mua nội y cho vợ, còn không phải là vì...

Trịnh Thâm vội vàng xua tay, nghĩ đến nếu cái này được mặc lên người Miêu Miêu...

"Hô ——" ngẩng đầu nhìn trần nhà, không được không được, sắp chảy máu mũi rồi!

Con người tiếp tục chuyển động, cuối cùng dừng ở một chỗ.

"Cái đó, mua cái đó."

Lưu Duyệt nhìn theo tay anh, chợt dừng lại: "Anh à, đây là dành cho học sinh mà."

Một người đàn ông ở cửa hàng nội y như vậy, không ít người đều nhìn ngó, Trịnh Thâm sắp ngượng chết rồi, nghe vậy tròn mắt: "Tôi nói là cái đó!"

"À à được..." Người này thích vợ mình giả thành học sinh á?

Vừa gói hàng, vừa tận tụy với công việc hỏi: "Thưa anh, hai món bảy mươi lăm đồng nhé, có cần gói bộ màu đỏ kia lại luôn không?"

Qua một lúc lâu, truyền đến một tiếng:

"Ừ..."

"Tốt quá ~ hoan nghênh lần sau lại ghé!"

Trịnh Thâm xách túi, trên mặt đỏ rực, anh khá đen, nên không biểu hiện rõ ra ngoài.

...

"Đã về rồi à?"

"Vâng ạ." Miêu Miêu gật đầu, cười còi giày đứng lên cân.

78 kg.

Hôm nay Trịnh Thâm hơi chột dạ, cho nên lúc Miêu Miêu cân, anh không dám đến gần.

Điều này khiến Miêu Miêu nghi ngờ, hôm nay Trịnh Thâm không quan tâm cân nặng của cô?

"Miêu Miêu, trên bàn có hạch đào, mau ăn hai quả đi!"

"À... Vâng ạ." Vẫn là giọng điệu quen thuộc, ừ, không bị đánh tráo thành người khác.

Chờ cô ăn com xong rồi sắp trở về phòng thì Trịnh Thâm đột nhiên gọi cô lại: "À... Anh thấy em chưa giặt quần áo, nên đã giặt giúp em rồi."

"A? Không cần giúp em đâu, em tự giặt được mà."

"Không sao cả không sao cả, em mau đi ngủ đi."

Miêu Miêu nghe lời trở về phòng, Trịnh Thâm vỗ ngực, mẹ ơi, cuối cùng đã tránh được một kiếp.

Trở lại phòng Miêu Miêu đột nhiên khựng lại, cô nhớ! Còn có quần trong!

Trong nháy mắt đôi mắt tròn to, cẩn thận mở cửa ra ngoài, nhìn về phía ban công... Đang phơi! Té xỉu!

"Nhìn gì vậy?" Trịnh Thâm giả vờ bước đến.

"Không có... Không có... Sau này đừng giúp em giặt quần áo nữa!" Miêu Miêu đỏ bừng mặt, cúi đầu, ngón tay kéo vạt áo.

Dáng vẻ tội nghiệp này, khiến Trịnh Thâm thương tiếc không nổi, vậy mà...

Trong đầu Trịnh Thâm đang nghĩ đến dáng vẻ Miêu Miêu mặc bộ áo lót màu đỏ kia, rồi xấu hổ nhìn anh...

"Anh ơ?" Hồi lâu Miêu Miêu không nghe thấy anh đáp lại, ngẩng đầu, phát hiện đối phương đang nhìn lên trần nhà, quá cao nên cô không nhìn thấy rõ mặt anh.

Trịnh Thâm ấp úng nói một câu: "Đừng khách sáo với anh, em mau đi ngủ đi, ngày mai còn đi học nữa."

Miêu Miêu dậm chân một cái, nghĩ thầm, sau này thay đồ xong phải tự mình giặt mới được!

Đợi cô trở về phòng, Trịnh Thâm mới đưa tay che mũi, MMP [1] chảy máu mũi rồi!

[1] MMP: Phát âm là MA-MAI-PI, Mụ bán phê (妈卖批). Đây là một từ mắng chửi vùng Tứ Xuyên, mang theo tính vũ nhục rất nặng, dịch thô ra tiếng Việt là 'DM'.

...

Bác sĩ Tô nói muốn cô tăng cường vận động, lúc uống thuốc sẽ dễ làm cơ thể hư nhược, đói thì ăn com, bồi bổ thân thể, hơn nữa còn phải vận động nhiều hơn.

Cho nên từ khi Miêu Miêu đi khám bệnh xong, sẽ ở nhà ăn sáng xong rồi đi tự học sớm, vào lớp uống thêm chén cháo, rồi sau đó đi chạy bộ.

Sáng sớm, sân trường hầu như không có ai, thỉnh thoảng chỉ có mấy người chơi bóng rổ ở đây.

Miêu Miêu đeo tai nghe Trịnh Thâm mua cho, nghe MP3 luyện tiếng Anh.

Đoàn Trạch chỉnh lại kiểu tóc mới làm một hồi lâu, mặc trang phục chơi bóng rổ anh tuần, trên tay tăng bóng, vừa liếc trộm Miêu Miêu, vừa chạy ra sân trường.

Cô từ từ chạy đến, thở hồng hộc.

"Hé ——" Hello này còn chưa nói hết, Miêu Miêu đã chạy lướt qua rồi.

Trong nháy mắt Đoàn Trạch đen mặt, mù à?!

Cái rắm! Nhất định đang ngượng ngùng, giả vờ không nhìn thấy!

Cậu tiếp tục tăng bóng, đùa nghịch quanh sân, khiến những người thỉnh thoảng đi lướt qua, nhiều lần quay đầu lại.

Sau đó còn dùng ngón trỏ xoay trái bóng ba vòng, Đoàn Trạch quay đầu lại, nhú mày anh tuần, vuốt tóc.

Miêu Miêu... Bình tĩnh chạy qua.

Đoàn Trạch: "... Mẹ cha cậu chứ!

Thêm một phút nữa, một nam sinh cao gầy đã chạy đến, là Nhậm Tử Hằng.

"A? Miêu Miêu, cậu cũng chạy bộ ở đây hả?"

Cậu ta ghé vào bên cạnh Miêu Miêu, thấy cô không có phản ứng, vờn tay, quơ quơ.

Lúc này Miêu Miêu mới chú ý đến cậu ta, lập tức tháo tai nghe ra, cười nhẹ: "Sao thế?"

"Không có gì, tại thấy cậu cũng chạy bộ ở đây, rất ngạc nhiên, thì ra là thật."

Miêu Miêu gỡ đầu, cười ngây ngô.

"Cậu đang luyện từ à?"

"Ừm." Cười có vẻ ngượng ngùng.

"Cậu không hiểu chỗ nào có thể hỏi tớ, trước kia tớ từng sống ở Luân Đôn."

Miêu Miêu tròn to hai mắt, trước kia cô trong ở một thôn trang nhỏ, chưa bao giờ ra ngoài. Ra tỉnh đối với cô đã rất xa rồi, vậy mà người ta đã ra khỏi nước?!

Rồi sau đó Miêu Miêu đọc từ, Nhậm Tử Hằng sửa giúp cô, hai người vừa chạy vừa nói chuyện.

Mặt Đoàn Trạch đã đen thành than, càng ngày càng khó xem, không ngờ cậu không để ý đến tôi, nhưng nhìn thấy cậu ta thì lại nói nhiều như vậy?!

Hai người chạy lướt qua cậu, cậu nghe Nhậm Tử Hằng nói: "Miêu Miêu, cậu đừng giảm cân, mập không sao hết, rất dễ thương."

Dễ thương bà nội mày!

Rồi cô gái ngồi cùng bàn không có lương tâm kia trả lời: "Bác sĩ nói phải giảm, nếu không sau này sẽ không khỏe mạnh."

"Aiz, vậy từ từ giảm, đừng nhanh quá..."

Còn chưa dứt lời, đã bị một trái bóng rổ đập tới, rơi xuống trước mặt bọn họ.

Đoàn Trạch đen mặt lại: "Sorry, lỡ tay."

Miêu Miêu sững sốt năm giây, rồi nói: "Ừa? Sao cậu ở đây?"

Đoàn Trạch: "... Mẹ cha cậu!

"Oa! Cậu không lạnh sao?"

Đoàn Trạch: "... Cả dòng họ nhà cậu!

...

Hôm nay Miêu Miêu phải sống sót qua mấy hành động quái gở của Đoàn Trạch.

Khuya về nhà, Trịnh Thâm mới vừa hằm xong móng heo, trong lòng Miêu Miêu ấm áp, người đàn ông này... Đối với cô rất quan trọng, có anh thì cô mới cảm thấy an toàn.

"Ăn no chưa?" Trịnh Thâm cau mày, cô ăn càng ngày càng ít.

"Dạ rồi!" Miêu Miêu híp mắt lộ ra một nụ cười hớn hở.

"Ăn no rồi thì tắm rồi đi ngủ đi."

Miêu Miêu đứng lên, đi hai bước, đột nhiên quay đầu lại: "Anh cũng ngủ sớm đi, ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Lúc chuẩn bị tắm, nhớ quần trong còn ở bên ngoài, ra ban công lấy.

Lúc đi đến phòng khách đột nhiên dừng lại, ủa? Mặt sau không phải là con thỏ sao? Sao lại biến thành con heo rồi?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Con Thỏ

Trịnh Thâm thấy Miêu Miêu nhìn quần lót dưới ánh đèn thì trong lòng hồi hộp.

Đừng bị cô phát hiện mà!

Hé cửa ra một chút, len lén quan sát, Miêu Miêu vẫn lằm bằm: "Kỳ lạ, mình nhớ là con thỏ mà?"

"Thỏ gì thế?" Đẩy cửa ra ngoài, tay nhéo vào đùi, cố gắng để bản thân giữ vững bình tĩnh.

Miêu Miêu nói theo bản năng: "Em nhớ mặt sau là con thỏ, sao lại biến thành heo rồi?"

Rồi sau đó cứng đờ, cô và Trịnh Thâm cùng nói về quần trong à!

Đỏ mặt như quả táo, tay giơ lên, lúng túng đứng đó.

Trịnh Thâm đưa tay, cầm lấy: "Vậy sao? Lúc anh giặt thì nó thế mà."

Mặt Miêu Miêu đỏ ửng, ấp úng: "Anh trả lại cho em!"

Trịnh Thâm cũng chột dạ, nhưng lại nói: "Thật sự là heo, không phải em nhớ nhầm rồi chứ?"

Miêu Miêu nhảy dựng lên, giật lại, Trịnh Thâm bước lên một bước, cô nhào vào người anh.

Miêu Miêu: "..."

Theo bản năng ôm cổ, mặt hai người đồng thời đỏ lên, Trịnh Thâm như bị bóng nhanh chóng buông tay ra, Miêu Miêu vẫn còn nhớ rõ cái quần trong nào đấy, chạy như bay trở về phòng.

Trịnh Thâm đứng nguyên tại chỗ, nhẹ nhàng nâng tay, chớp mũi khẽ giạt, um—— Miêu Miêu thơm quá.

Còn có rất nhiều bài tập phải suy nghĩ, về cái vấn đề thỏ heo này đã nhanh chóng bị Miêu Miêu ném ra sau đầu.

Không thể có ai đó đòi quần trong của mình được?

(có Trịnh Thâm đấy: Chột dạ...)

...

Đào mất lại đến kỳ thi tháng, lớp mười hai chính là như vậy, trừ thi thì vẫn là thi, mỗi ngày đều bị kỳ thi bao phủ.

Không còn ngồi ở vị trí cuối cùng như lần trước, lần này cô được xếp vào vị trí thứ hai của phòng thi thứ nhất.

Đoàn Trạch nhìn cái bàn phía sau trống rỗng, chợt thấy buồn bực, tùy tiện khoanh vài đáp án, đợi đến còn khoảng nửa tiếng đã nộp bài thi, ai có đường nấy, con đường của cậu không nằm trên việc học tập này.

Lúc xuống cầu thang, ma xui quỷ khiến vòng qua phòng thi đầu tiên, cô bạn ngồi cùng bàn không có lương tâm kia đang cúi đầu viết rất nghiêm túc.

Ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào, rọi vào cơ thể mập mạp của cô, vậy mà có vài phần dễ thương.

Ê? Hình như cô gầy không ít?

Nhìn thôi mà đã hết nửa tiếng, đợi khi chuông reo lên, thầy giám thị thu bài thi, Đoàn Trạch đứng thẳng, chờ Miêu Miêu ra ngoài.

"Đáp án của câu cuối cùng cậu tính ra bao nhiêu?"

Miêu Miêu hơi sùng sốt, lắc đầu: "Không tính ra được, cảm thấy hơi sai."

"Ừ, tớ cũng cảm thấy thế, câu trên đáp án ra là..."

Hai người kia đang thảo luận.

Đoàn Trạch: "..."

Xoay người rồi đi, mẹ nó phí thời gian chờ đợi con khi đầu chó này rồi!

...

Theo lệ thường xong kỳ thi tháng sẽ có hai ngày nghỉ.

Trịnh Thâm đưa Miêu Miêu đi bệnh viện, bác sĩ Tô gì đó, nói đưa Miêu Miêu đến bệnh viện vào ngày chủ nhật, anh ta sẽ nhờ y tá dạy một ít huyết vị.

Cái rắm! Đừng tưởng ông đây không biết, đang mơ ước thịt của Miêu Miêu nhà ông chứ gì!

Miêu Miêu ngoan ngoãn đi theo phía sau Trịnh Thâm, mặc dù đã dọn ra ngoài được một khoảng thời gian, nhưng những ký ức không mấy tốt đẹp trong Thang gia thôn mãi mãi vẫn còn tồn tại.

Người đàn ông trước mặt này sống lưng thẳng tắp, anh luôn có sự tự tin khó thể miêu tả được, trên thực tế cũng là thật, trong thế giới này, dường như không có gì là anh không làm được.

Cô vốn nghĩ rằng người đàn ông như vậy chỉ có ba thôi, bây giờ còn có thêm Trịnh Thâm..

Đến bệnh viện, Miêu Miêu thu lại tất cả tâm trạng.

Đến khu phục hồi, bác sĩ Tô đang ở bên ngoài chờ bọn họ, khi thấy bọn họ, đã bước lên.

"Đến rồi? Mau đi cùng tôi."

"Được." Khéo léo đồng ý.

Lỗ mũi Trịnh Thâm hướng lên trời, về phía bác sĩ Tô xui xẻo, anh chẳng có ấn tượng tốt đẹp gì cả.

Ba người đi qua hành lang.

"Để tôi cân một chút."

Miêu Miêu đứng lên cân.

"Ừm... 75, không được, dinh dưỡng ở nhà không ổn sao? Em..."

Nhìn về phía Trịnh Thâm, nghĩ là anh trai nhưng lại cảm thấy không đúng lắm.

Sao Trịnh Thâm không biết anh ta có ý gì, Miêu Miêu ở đây, anh cũng không dám tự xưng mình là chồng.

"Hừ."

"Anh trai..." Miêu Miêu thừa nhận.

"Ừm, ở nhà bảo anh của em tuân thủ theo lời dặn của bác sĩ, không thể ăn nhất định không được ăn."

Miêu Miêu gật đầu.

"Tiểu Vương, đến đây cho Miêu Miêu xoa bóp thể nào đi."

"Được rồi!" Một y tá chạy đến, đưa Miêu Miêu đến giường bệnh.

Trịnh Thâm nhìn về phía Tô Hường Nam: "Anh không đi à?"

Tô Hường Nam khựng lại một lát, cười nói: "Hôm nay tôi không có gì làm, ở đây xem một chút mà."

Cười lạnh một tiếng: "Bác sĩ mấy anh luôn để ý đến bệnh nhân như vậy sao?"

"Đương nhiên không phải, chỉ hơi để ý đối với Miêu Miêu thôi."

Trịnh Thâm "... Móa! Ngứa tay rồi đây!

Không đợi Trịnh Thâm giơ cẳng tay, đối phương nói tiếp: "Chẳng lẽ cậu không cảm thấy biến một người từ béo thành gầy sẽ rất có cảm giác thành tựu sao?"

Trịnh Thâm "... Không hề!!! Chỉ cảm thấy đau khổ thôi!

Hiện giờ anh tuyệt đối không muốn nói chuyện với tên bác sĩ này, nếu không phải có Miêu Miêu ở đây, anh thật sự đã giơ cẳng tay rồi.

Đang cân nhắc về việc trùm bao bố đấy:).

Đi một đoạn đến gần chỗ Miêu Miêu, dường như nhìn thấy cô lắc lắc cơ thể mập mạp, khó khăn học động tác của y tá.

"Được rồi, cô phải ấn huyết vị này."

Mặt Miêu Miêu đỏ lên, cô quá mập, vận không tới.

Y tá bảo cô làm theo, nhưng y tá cũng đã bị chậm trễ không ít thời gian, hơi không nhịn được.

Đối với người như Miêu Miêu, đầu tiên nhìn đã không thích rồi, người bình thường còn kiên nhẫn không nổi nữa là.

Hơn nữa cô ta làm không công, Miêu Miêu chẳng tốn đồng nào, nếu không phải nhờ bác sĩ Tô, người cô ta ngưỡng mộ, yêu cầu, cô ta sẽ hoàn toàn không để ý đến Miêu Miêu.

Động tác của cô ta khó tránh khỏi có hơi quá.

Mấy động tác trước Miêu Miêu còn có thể nhịn được, cuối cùng lần này thật sự như đang thử thách mạng người. Không thể chịu nổi.

"A!" Miêu Miêu a một tiếng, rồi sau đó cắn chặt răng, mồ hôi chảy đầy trán.

"A!" Lúc này biến thành y tá a, cô ta bị Trịnh Thâm nâng lên, ném qua một bên.

"Miêu Miêu, Miêu Miêu, đau không? Đau không?" Người đang che chở trước mặt cô, luôn dễ dàng nhìn thấu sự khổ sở của cô.

Nước mắt nhìn đã lâu, chợt 'rào rào' chảy xuống.

Trong lòng Trịnh Thâm nhói lên, bây giờ chỉ hận không thể đặt cô vào tim, dòi tất cả nỗi đau của cô lên người mình.

Thật sự muốn giết mụ y tá này.

Bác sĩ Tô cũng đi vào: "Sao vậy? Sao vậy?"

Trịnh Thâm nghiêm mặt, ôm lấy Miêu Miêu: "Chúng tôi không khám nữa, không phải chỉ là người có kỹ năng thôi sao? Miêu Miêu chúng ta đi tìm người tốt hơn dạy chúng ta!"

Hừ lạnh nhìn Tô Hường Nam, đối phương đuổi theo.

"Không sao cả, chúng ta đổi người khác, để cô ấy học xong rồi tôi sẽ kê đơn cho Miêu Miêu."

Tô Hường Nam cũng rất có lòng, bệnh viện có chuyên gia, để cô học ở đây, thuận tiện anh ta còn có thể nêu ra một số vấn đề cần chú ý.

Nhưng mà không ngờ...

"Không..."

Đang muốn từ chối, một móng vuốt khều trong ngực, kéo Trịnh Thâm.

Anh ngoan ngoãn ngậm miệng, tức giận mấy cũng nhịn xuống.

Hai người đi vào lần nữa, Tô Hường Nam dẫn một y tá khác vào.

Người này tuổi không nhỏ, mặt mũi hiền lành, vừa nhìn đã khiến người ta thoải mái.

"Cô bé tôi dạy cô."

Đưa Miêu Miêu lên giường, nhẹ nhàng nói: "Ấn huyết vị tốt cho việc lưu thông máu, đối với thân thể cô, cần phải xoa bóp nhiều, để tôi dạy cô..."

Trịnh Thâm ở bên cạnh mở to hai mắt nhìn, chỉ sợ người này lại 'bắt nạt' Miêu Miêu nữa.

Y tá vừa này vẫn đang đứng ở kia cùng một y tá khác liến thoắt vận vẹo, mặt không vui chỉ vào bọn họ bên này.

Trịnh Thâm hung hăng trừng, ánh mắt ấy, đó là 'có sát khí'.

Người đàn bà kia bỗng cảm miệng, hơn nữa còn trốn xa.

Trịnh Thâm chỉ hồi hận mới vừa rồi ném cô ta quá nhẹ, chỉ lo Miêu Miêu, bỏ quên cô ta.

Miêu Miêu học thật sự hơi khó khăn, Trịnh Thâm đột nhiên bước lên: "Bà dạy tôi đi, sau này tôi sẽ giúp cô ấy ấn huyết."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Mặt Miêu Miêu đỏ lên, mặt mũi trừng anh, đang ở bên ngoài mà như thế, quá xấu hổ rồi!

Trịnh Thâm đầu để ý ở ngoài hay ở trong, anh đang quá đau lòng cho Miêu Miêu, trong mắt chỉ có cô, nếu cô có chút khổ sở, trong lòng anh sẽ đau không nổi.

Y tá cũng hơi sùng sốt, nói: "Cái này không được..."

"Không được cái gì..."

"Tự em học!" Miêu Miêu trừng anh, gương mặt đỏ bừng, hòa với ánh mắt sáng trong rực rỡ.

Ngay cả Tô Hường Nam cũng cảm thấy cô gái mập mạp này khá dễ thương, chứ đừng nói Trịnh Thâm vốn đã xem cô như đầu quả tim rồi.

Trái tim tựa như hồ băng dưới ánh mặt trời, nhanh chóng tan ra.

Miêu Miêu càng nghiêm túc học hơn, cố gắng cắn chặt răng, cuối cùng cũng đã nắm vững được trước khi hết giờ.

Tô Hường Nam lại đổi thuốc, mở hai tờ giấy tràn ngập lời dặn của bác sĩ ra. Mặc dù Trịnh Thâm không muốn cô gây bất, nhưng liên quan đến cơ thể của Miêu Miêu, anh vẫn xem như bảo vật mà đặt trong túi.

Hai người đi bắt xe buýt.

Bên ngoài bệnh viện người chen chúc nhau, Trịnh Thâm che chở cho Miêu Miêu, vừa đi vừa nói chuyện với cô.

Một chiếc xe điện từ bên cạnh chạy qua, ông lão tóc hoa râm, thẳng tắp nhắm về hướng bên này, Trịnh Thâm lập tức kéo Miêu Miêu lùi ra, tay che chở, không biết bị cái gì trên xe của ông lão xẹt qua, xuất hiện một vết thương.

Ông lão mặt không đổi sắc, ánh mắt vẫn không lay chuyển, nhìn máu trên tay Trịnh Thâm chảy ròng.

Cấn răng nghiền lợi, nếu đụng phải Miêu Miêu của anh thì...

Ông lão kia tiếp tục lái xe đi, hoàn toàn không quan tâm đến người mới vừa rồi bị ông đụng trúng.

Trong lòng Trịnh Thâm tức giận, nhưng đây chỉ là một ông già, không thể đánh ông một trận, chỉ đành phải ghi nhớ biển số xe, nhìn con tức này lại.

"Anh sao rồi? Có sao không?" Miêu Miêu nhanh chóng mất bình tĩnh, vừa móc khăn giấy trong túi xách của Trịnh Thâm ra, vừa đỡ tay anh.

"Có đau không, chúng ta đến bệnh viện băng bó một chút đi." gương mặt cô tràn đầy vẻ gấp gáp, vết thương kia còn đang chảy máu, đau lòng sắp chết rồi.

Trước kia

anh đã bị thương quá nhiều, cái này chẳng là gì với anh, nhưng dáng vẻ sắp khóc của Miêu Miêu, lại khiến anh không muốn lên tiếng.

Để cô kéo mình vào, nhìn cô che vết thương cho anh rồi chạy thẳng đến sảnh, rồi sau đó lại dẫn anh đi băng bó.

Trong lòng Trịnh Thâm hò reo, dùng câu 'Chết cũng không tiếc' cũng không có gì quá đáng!

Mỗi lần anh cảm thấy anh chỉ yêu Miêu Miêu đến như vậy là cùng, thì cô lại mang đến cho anh sự vui mừng.

Để anh phát hiện, anh vẫn có thể yêu thêm chút nữa, yêu nhiều hơn một chút.

Miêu Miêu đau lòng không nổi, đây là lần đầu tiên Trịnh Thâm bị thương ở trước mặt cô, vết cắt trên tay, dài như vậy. Trời mắt nhìn, bác sĩ khâu hai mũi, Miêu Miêu đứng lên rồi lại ngồi xuống, rồi lại đứng lên.

Đứng ngồi không yên.

Đậm chân một cái: "Sao lại có người xấu xa như vậy chứ!"

Đáng vẻ này của cô, làm trong lòng Trịnh Thâm, vừa

ngọt ngào.

Vươn bàn tay lành lặn còn lại ra, che ánh mắt cô: "Đừng nhìn."

Hốc mắt Miêu Miêu đỏ lên, anh đang khâu vết thương, vậy mà còn che hai mắt mình.

Nhẹ nhàng lấy tay anh ra, càng đau lòng nhìn anh: "Có đau không anh ~ "

Trịnh Thâm giật mình: "Ai ui, đau lắm đó, Miêu Miêu, Miêu Miêu."

Miêu Miêu vội vàng đau lòng xoa cho anh, Trịnh Thâm thuận thế tựa vào ngực cô, cô ôm đầu anh, nhẹ nhàng vuốt, đáng vẻ phúc đức còn nít.

Vẻ mặt Trịnh Thâm say mê.

Y tá: "..."

"Ông anh à, tôi đã khâu xong, cũng băng bó rồi."

Miêu Miêu sừng sốt một chút, đỏ mặt luông anh ra, đầy mắt lồi rồi.

Trịnh Thâm giận dữ trừng y tá, hung thần ác sát, đi theo Miêu Miêu ra ngoài.

Y tá ngu mặt: "Người này thật kỳ lạ, lúc mình khâu vết thương cho anh ta thì không có phản ứng gì, khâu xong mới tỏ vẻ chết đi sống lại..."

...

"Miêu Miêu!"

Nghe Trịnh Thâm kêu, cô dừng lại, trên tay anh lì thương, không thể để anh lì đứng trũng nữa.

"Miêu Miêu đau lắm, đau chết luôn ~ "

Miêu Miêu ngẩng đầu, thấy khuôn mặt khổ sở của anh, lại nghĩ đến cây kim lúc nãy.

Có thể tưởng tượng hình ảnh một bé lùn, nhón mũi chân, vồ đầu một tên cao lớn sẽ thế nào không?

Dù sao cảnh tượng này không khác gì Trịnh Thâm cao một mét chín đang đỏ hoe vành mắt.

Miêu Miêu đỡ mặt anh, ồm, hai tay nhỏ bé mập mạp, cẩn thận đỡ tay anh.

Vừa đến nhà, chủ động mở cửa, một tay đẩy cửa, một tay che chắn cho anh đi vào.

Đỡ anh ngồi lên ghế sa lon, rồi đi rót nước cho anh, mím môi, vẻ mặt nghiêm túc.

Trịnh Thâm nghĩ, chỉ việc này, đã chạm vào thành nhóc nhà anh, anh nhẹ nhàng chinh đón lại ngay!

Miêu Miêu rót cho anh một ly nước ấm, đặc biệt dịu dàng nói: "Anh ngồi đi, em đi nấu cơm."

Trịnh Thâm 'soạt' đứng lên: "Anh đi nấu cơm, em đừng làm mình bị thương..."

Mặt Miêu Miêu càng ngày càng đen bảo anh ngâm miêng, ngồi đằng hoàng trên ghế sa lon xong, nhìn cô mở ra tủ lạnh, lấy xương và các loại đồ ăn ra.

Cô lặn rốn ở phòng bếp, anh cười khúc khích nằm trên ghế sa lon nhìn chăm chú, đột nhiên lấy điện thoại di động ra, chụp bóng lưng cô.

Một tấm đất ở đầu nằm, một tấm dán lên tường.

Rồi sau đó nâng tay bị thương lên, mạnh mẽ hôn một cái.

Đa phần Miêu Miêu ăn ở trường, mấy cái nồi này, cô dùng không quen, hơn nữa rất lâu không nấu, cho nên thành phẩm chỉ có thể nói miễn cưỡng ăn được.

Trịnh Thâm ăn rất vui đấy nhé, nhận lấy canh cô múc, ực một hớp, trong lòng ngấu ngất.

Vợ mình nấu cơm cho mình này!

Miêu Miêu đợi Trịnh Thâm vào phòng mới trở về phòng ngủ, hôm nay quá mệt mỏi, hầu như không đến vài phút đã ngủ mất rồi.

Lại qua một lúc lâu, cửa bị nhẹ nhàng đẩy ra: "Miêu Miêu?"

Đáp lại anh chỉ có tiếng hô hấp nhẹ nhàng.

Lúc này Trịnh Thâm mới yên tâm bạo dạn đi vào, mượn ánh sáng bên ngoài, đứng bên cạnh giường cô, yên lặng ngắm nhìn, gương mặt hạnh phúc.

Anh yêu cô gái này, từ khi còn bé lúc cô đặt mộng ngồi lên người thằng nhóc bắt nạt anh năm đó, thì đã len lén đi theo phía sau cô, từ lúc cô sáu tuổi mãi cho đến khi cô mười tám tuổi.

Vốn tưởng rằng chỉ có thể yêu một người đến như vậy thôi, cô lại khiến anh cảm thấy, thì ra còn có thể yêu thêm chút nữa.

Tình yêu dành cho cô của Trịnh Thâm đã lớn mạnh đến như thế.

Cha mẹ anh đi sớm, ông bà nội không quan tâm đến anh, có người cho anh cơm thì anh sẽ ăn, không ai cho thì chịu đói.

Đã từng nhặt ăn, cũng đã ăn những bắp ngô ở trong đất, cho đến năm ấy ở trước mặt anh, cô đặt mộng ngồi lên làm gãy xương thằng bé bắt nạt anh.

Vì vậy tất cả cuộc sống sau này của anh chính là len lén nhìn cô, ngắm cô nghiêm túc học bài trong phòng học, ngắm cô làm bài tập dưới ánh đèn...

Miêu Miêu trở mình, Trịnh Thâm cảnh giác vươn thẳng sống lưng, thấy cô dường như không bị đánh thức, đứng yên, cúi đầu.

Nhẹ nhàng khẽ đặt một nụ hôn lên trán cô, nhìn không

được hấp dẫn, vài giây sau, lại cúi đầu hôn vào môi cô.

Lúc này mới cười đi ra ngoài.

Lúc cửa đóng lại, cô gái trên giường chợt ‘bình tĩnh’ mở mắt ra, cả khuôn mặt đỏ bừng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Anh anh anh ấy! Trong lòng hoảng loạn, kéo chăn che mặt, không động đậy.

Qua một hồi lâu, đầu nhỏ ló từ trong chăn ra, mở to mắt, mặt còn ửng hồng.

Ồ trên giường lật qua lật lại, nhịp tim như sấm.

Trong đầu tất cả đều là dáng vẻ của Trịnh Thâm từ trước đến nay, ngay cả trong mơ, cũng không bỏ qua cho cô.

...

Buổi sáng lúc Miêu Miêu đi ra, Trịnh Thâm đã nấu cơm xong, đầu tiên là ngượng ngùng không dám nhìn anh, một phút sau lại sững sờ đứng yên tại chỗ.

"Anh đừng vào nước?!"

Trịnh Thâm theo bản năng uốn thẳng sống lưng, vội lắc đầu: "Không không có, anh rất cẩn thận."

Miêu Miêu tròn tròn đôi mắt, dõi theo anh: "Anh không thể đừng vào nước đâu đấy! Không được nấu cơm! Để em nấu hoặc chúng ta đi ra ngoài ăn."

Trịnh Thâm không để ý cười: "Anh không nhớ để em nấu cơm đâu, ra ngoài bữa ăn sáng lại không dinh dưỡng, em vẫn còn đang điều dưỡng cơ thể mà."

Miêu Miêu bị cái vẻ đứng đưng kia chọc tức, xông đến, giành lại chén trên tay anh: "Tay không tiện, nếu anh còn nấu cơm tiếp, em sẽ... Em sẽ..."

Dậm chân: "Em sẽ không để ý đến anh!"

Ai dô, dáng vẻ làm nũng này thật sự làm Trịnh Thâm yêu đến thâm lun, từ sau khi Miêu Tranh qua đời, đâu còn nhìn thấy cô làm nũng nữa? Lần này dáng vẻ tức giận dậm chân, ánh mắt Trịnh Thâm cười thành một đường chỉ.

"Được được được, tay không tiện thì không nấu cơm!"

Miêu Miêu đẩy anh ra, vào nhà bếp nhận lấy ‘công việc’, Trịnh Thâm ngồi một bên cười hì hì nhìn.

...

Miêu Miêu ngồi trong phòng học, ngoài cửa sổ thỉnh thoảng có học sinh chạy qua, xung quanh ồn ào.

Nhìn về phía đôi vợ chồng thầy cô đi qua, thầy xách túi, cô dịu dàng kéo ông...

Mặt đỏ lên, vội vàng xoay đi, cô và Trịnh Thâm...

Đoàn Trạch vừa đến chỉ kịp nhìn thấy Miêu Miêu vội vàng xoay đầu đi, mặt ửng hồng.

Trong lòng vui mừng, cô thấy mình nên đỏ mặt?

Đã nói làm gì có ai không thích mình chứ! Cô nàng mập này giấu kỹ quá nha!

"Khụ... Miêu Miêu à. . ." Có phải cậu thích tôi không? Nửa câu sau còn chưa nói, Miêu Miêu đã ngắc đầu.

"Hả?"

Nhìn thẳng vào ánh mắt cô, môi mở ra: "Mượn cục gôm..."

Cô mập này giấu kín thật!

Kỳ thi tháng lần này Miêu Miêu đứng hàng thứ hai, so với Từ Úc An thì thấp hơn hai bậc, ngày thường càng nghiêm túc

hơn.

Mỗi ngày Đoàn Trạch đều cào tim gãi phổi nói vài câu, đáp lại lấy được luôn luôn là đỉnh đầu đen như mực, và 'Ừ à ừ' qua loa.

Tay cậu viết viết vẽ vẽ trong sách, vô thức chọt vẽ ra một con mèo, mập, mập.

"Dệt!" Mảng một tiếng, nhanh chóng lôi đi.

Đối với tên ngồi cùng bàn 'bệnh thần kinh' này, Miêu Miêu vẫn luôn mặc kệ.

Kỳ thi tháng kết thúc, vốn muốn tìm Uông Thu Ngọc đổi lại chỗ ngồi, không may chịu nhiệm khoa vừa thông báo, lớp mười hai không cần đổi chỗ ngồi, không cần quét dọn khu vực công cộng, không cần học thể dục, dồn sức vào học tập.

Nhị trung đang nóng nảy đuổi theo Nhất trung.

"Miêu Miêu, cô Uông tìm cậu."

Miêu Miêu nghiêm túc đứng lên, đi đến phòng làm việc. Liếc nhìn vào cửa, trong nháy mắt đã hiểu, chịu nhiệm lớp chọn, cô Lý.

Lúc ban đầu cô giáo này không chịu liếc nhìn cô một cái.

Cô ấy đã hai lần hạ mình đi tìm Miêu Miêu, lúc này còn tìm đến chỗ Uông Thu Ngọc.

"Miêu Miêu đến rồi." Cô Lý cười, nhiệt tình thân thiết.

Sắc mặt Uông Thu Ngọc không tốt lắm, nhưng cô vẫn muốn nghe ý kiến của Miêu Miêu.

Cô Lý nói: "Miêu Miêu à, không khí ở lớp 22 này thật không thích hợp để học hành, đến lớp của cô đi, mọi người cùng cố gắng."

Miêu Miêu cúi đầu, thân thể mập mạp nhẹ nhàng lay động: "Em không muốn đến lớp một..."

"Bầu không khí lớp một thật không giống vậy đâu, em đến đó cảm nhận thử, không quen thì trở về là được!" Đi rồi thì sao có thể cho em trở lại chứ.

Miêu Miêu không nói lời nào, qua vài giây, ngẩng đầu: "Em muốn ở trong lớp cô Uông."

Ngày đó nếu không có lời của cô Uông, cô có thể sẽ không được đi học.

Người làm giáo dục trước khi học sinh 20 thầy cô có vai trò vô cùng quan trọng. Có thể chỉ vì một người thầy người cô, mà trở nên nhiệt tình thích thú học tập, thành tích ưu tú. Cũng có thể chỉ vì là một người thầy người cô, mà trở nên trầm lặng ít nói, xuống dốc không phanh.

Giáo viên có trách nhiệm, sẽ không buông tay bất kỳ một học sinh nào, sẽ không xem thường, sao lãng bất kỳ một ai.

Ở độ tuổi này, mười mấy tuổi lúc chưa định hình, gặp một người thầy tốt, cuộc sống sẽ đi lên một con đường thênh thang tươi sáng.

Uông Thu Ngọc là một cô giáo tốt, dạy rất giỏi, tựa như Miêu Tranh, đi mấy dặm đường, chỉ để quan tâm một học trò tại sao không đến trường học.

Cô Lý này lại không như thế, cho nên Miêu Miêu không muốn học ở lớp cô ấy.

Uông Thu Ngọc nghe cô nói, lập tức nở nụ cười: "Cô Lý à, Miêu Miêu đồng ý ở lại lớp tôi, tôi sẽ chăm sóc tốt cho con bé, lớp các cô học tập áp lực lớn, cô nên quan tâm đến bọn chúng nhiều hơn đi."

Có lẽ cô Lý cảm thấy hơi mất mặt, đứng thẳng người, lạnh mặt: "Lần trước còn đứng ở nhóm thứ nhất, lần này chỉ ở nhóm thứ hai, tôi phải xem xem lớp 22 có thể thích hợp với em không."

Mặt Uông Thu Ngọc lập tức biến sắc, muốn nói gì đó, cô Lý đã đạp giày cao gót ra ngoài.

Thở hên hên hai hơi, nhìn về phía Miêu Miêu nói: "Không sao, không sao cả, đừng để ý đến cô ấy, gần đây có ổn không?"

Miêu Miêu gật đầu: "Rất ổn ạ."

"Ngồi cuối cùng được không? Nếu không cô thương lượng với chủ nhiệm một chút, đổi chỗ cho em, ông ấy sẽ thông cảm thôi."

Miêu Miêu lập tức lắc đầu: "Không cần không cần đâu ạ, rất tốt rồi, yên tĩnh." Chủ nhiệm chắc chắn sẽ không đồng ý, lần trước Trịnh Thâm tố cáo tội của ông ta, bị hiệu trưởng phạt rất ác.

Chủ nhiệm khoa trở thành phó chủ nhiệm, mặc dù không dám lộ liễu đi tìm Miêu Miêu gây phiền toái, nhưng chuyện này chắc chắn sẽ không phê chuẩn.

Cũng lười để cô Uông phí tâm.

Lại hỏi thăm tình huống của Miêu Miêu, thấy cô gầy quá, vẫn dặn dò cô ăn cơm thật ngon, chú ý dinh dưỡng.

...

Miêu Miêu trở lại ngôi yên tiếp tục học bài, Đoàn Trạch nhận nhầm nhớ, giọng nói hơi chói tai: "Chủ nhiệm lớp muốn cậu đổi chỗ?"

Kính ngạc gật đầu, sao cậu ấy biết?

"Cậu đồng ý rồi?!" Giọng điệu không thấp, hàng trước quay đầu lại liếc nhìn.

Miêu Miêu hơi cúi đầu.

Đoàn Trạch thấp giọng: "Cuối cùng có đồng ý không?"

Miêu Miêu lắc đầu.

Thở phào nhẹ nhõm, trong nháy mắt tâm trạng bỗng rất tốt.

Hết tiết hai, một cậu trai có dáng người gầy lại đi vào cửa sau, Từ Úc An.

Dừng lại trước mặt Miêu Miêu, nói: "Tại sao cậu không chuyển vào lớp một?"

Ánh mắt cậu ta trong suốt, trong mắt có hoài nghi, nghĩ vậy, cho nên hỏi vậy thôi.

Miêu Miêu hé môi, còn chưa kịp nói, Đoàn Trạch đã hừ một tiếng.

"Đĩ nhiên là vì trong lớp 22 của chúng tôi có người cậu ấy thích!"

Từ Úc An chau mày: "Chuyển vào lớp một đi."

"Cậu nói đi thì phải đi à, cậu..." Đoàn Trạch còn chưa kịp nói, Miêu Miêu đã lắc đầu, Từ Úc An xoay người rời đi.

Đoàn Trạch: "... " Mẹ nó! Xem tôi là không khí à!

...

Buổi chiều giáo viên có một cuộc họp tập thể, vào lúc năm giờ, vừa đúng giờ tan học, Uông Thu Ngọc vội vàng chạy đến.

"Thứ hai sẽ có cuộc họp phụ huynh, tuần này các em thông báo cho người nhà nhé, nói phụ huynh thứ hai mười giờ, đúng giờ đấy."

Miêu Miêu sùng sốt, họp phụ huynh?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Miêu Miêu bối rối, cô làm gì có phụ huynh?

Trịnh Thâm?

Người kế bên còn buồn bực hơn cô, thẳng thừng nói tục: "DM!"

Sắc mặt cả lớp cũng không quá tốt, cuộc họp phụ huynh hàng năm, chính là lúc các giáo viên thay nhau kể khổ, nam sinh trở về không tránh khỏi một phen no đòn, nữ sinh thì bị cắt bớt tiền tiêu vặt.

Sao Uông Thụ Ngọc không biết mưu tính của bọn họ chứ, nói thẳng: "Đến hết, không được nói phụ huynh gọi điện thoại cho cô."

Xong rồi, không tránh được rồi.

Miêu Miêu nháy mắt, quên đi, nhờ Trịnh Thâm đến vậy.

Rồi sau đó cúi đầu, tiếp tục học, cô muốn thi tốt hơn, nên phải càng thêm cố gắng.

Không có thành công nào mà không phải trả giá, chuyện xưa đó mặc dù đã cũ, nhưng có đạo lý, có cây cây, thì có thu hoạch.

Muốn kết quả sau này thật tốt, thì nên nỗ lực, nên cố gắng.

Lấy một bộ đề thi tổng hợp ra, bắt đầu làm.

...

Buổi tối về đến nhà, Miêu Miêu cân xong, lại giảm một ký. Trịnh Thâm liếc mắt, tâm trạng một lời khó nói hết mà.

"Anh."

"Há? Sao thế?" Trịnh Thâm ngẩng đầu, cười nhìn cô.

"Thứ hai có cuộc họp phụ huynh..."

Trịnh Thâm sùng sốt, rồi sau đó nhếch môi cười, hai hàng răng trắng cực kỳ bắt mắt.

"Được! Nhất định sẽ đến đúng giờ!"

...

"Lão Ngưu." Trịnh Thâm sai bước đi vào.

Ngưu Đồ sờ đầu trực: "Gi?"

"Cho tôi một bộ tây trang, cao quý, có khí thế."

"Để làm gì?"

Nhếch miệng cười to: "Họp phụ huynh cho vợ tôi."

Ngưu Đồ vỗ bàn một cái: "Cậu chờ anh, anh bảo Tiểu Nhụy chọn cho cậu! Người ta làm công việc có văn hoá, ánh mắt rất tốt!"

"Được!" Nếu để Ngưu Đồ chọn, anh cũng không yên lòng.

Lúc tan việc thì tây trang đã đến rồi, đám anh em bắt anh mặc vào xem thử, Trịnh Thâm nghĩ cũng phải, để bọn

họ giúp một tay.

Thay xong, không được tự nhiên kéo kéo.

"Má! Thân ca của em đẹp trai vậy sao?!"

Trịnh Thâm nhìn vào gương, tương đối hài lòng.

Vóc dáng cao gần một mét chín, bắp thịt cương tráng có lực, vô cùng giống người mẫu nam trong Fashion Magazine.

Một đám người gào khóc hô to.

"Đẹp quá đẹp quá mà."

Trịnh Thâm đánh tay cậu ta ra: "Dừng dừng!"

Ngay cả Ngưu Đồ cũng sờ đầu, dựng thẳng ngón tay cái, nhưng trong lòng hơi chưa, vì sao ông đây không có vóc người tốt như vậy.

Có cái này, đặt. Còn cần tiêu tiền cho gái làm gì?

Trịnh Thâm dứt khoát mặc quần áo này trở về, dọc theo đường đi nhiều người bắt chuyện, tuy nhiên anh không hề liếc mắt qua, trong lòng vẫn đang suy nghĩ, không biết có

thể làm Miêu Miêu mê mẩn không?

Đĩ nhiên phải mê rồi!

Cô vốn có tính cách khó nói với Trịnh Thâm, anh mặc tây trang màu đen, đứng ở bên cạnh bàn ăn, ngoắc cô:
"Mau đến ăn cơm."

Trong lòng Miêu Miêu thót một cái, thỉnh thích thỉnh thích dưng không được.

Trịnh Thâm bới cơm cho cô xong, theo lệ thường vuốt đầu cô, Miêu Miêu đỏ mặt, cả tai cũng nóng hừng hực.

Trong lòng Trịnh Thâm âm thầm mừng rơn, không uống công anh đặc biệt nghiên cứu một hồi, mở đèn màu gì cho thích hợp.

...

Sáng sớm thứ hai, Trịnh Thâm đến tiệm cắt tóc, người ta vốn đang ngủ, bỗng giờ đột ngột có người kêu to.

Vừa mở cửa, thấy là thủ lĩnh đội bảo vệ ở nightclub kè bên, cũng hơi sợ, ngoan ngoãn cắt tóc cho anh.

Về phần tại sao là bây giờ, bởi vì vừa đúng sau buổi tự học của Miêu Miêu.

Soi gương, rất vui, đẹp lắm!

Hiếm khi anh vui vẻ như vậy, trả cho chủ hiệu 10 đồng:
"Không cần thôi."

Chú hiệu: "...! Thối đại gia ông! 50 lạng mà!

Không trách Trịnh Thâm không biết, anh còn chưa bao giờ gọi đầu ở thành phố nữa mà, trong trấn có ba năm đồng tiền, nam thì ba đồng, ngay cả cắt cũng chỉ mới năm đồng.

Anh cảm thấy mình cho nhiều, nhưng lại thấy mặt chú hiệu đen như mực.

Đến trường học mới tám giờ, hẹn mười giờ nên còn khoảng hai tiếng.

Mới vừa đứng ở bồn hoa, lập tức lại nhảy xuống, hôm nay mặc thế này, không thích hợp ngồi chồm hồm ở đây.

Đợi đến hơn chín giờ, phụ huynh mới lục tục bắt đầu vào, Trịnh Thâm đánh giá một chút, sai bước đi vào, vuốt tóc, bày ra gương mặt xem như 'nhả nhặn'.

Trịnh Nhuế sợ choáng váng, người đàn ông này trông khá đẹp trai, sao cười lên lại dọa người như vậy.

"Xin hỏi Miêu Miêu ngồi ở đâu?"

Khá căng thẳng, anh nói chuyện hơi lớn tiếng.

Trịnh Nhuế nào biết anh đang nói cái gì, bị giọng nói 'hung ác' của anh làm sợ hết hồn.

Ngơ ngác đứng đó.

Trịnh Thâm theo bản năng trợn mắt, Trịnh Nhuế sắp

khóc rồi!

Một bạn học khác nhìn lướt qua, chỉ vào góc phía sau.

Trình Thâm nhìn sang, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười ngu si, Miêu Miêu nhà mình thật ngoan, ở đây toàn chơi bời, chỉ có Miêu Miêu của mình học tập nghiêm túc.

Bạn xem cô ấy dễ thương, hiểu chuyện như vậy.

Tầm mắt quét qua Đoàn Trạch bên cạnh, mặt chợt tối sầm, sao vậy là cậu ta?!

Đi đến, giọng nói nhẹ nhàng chảy nước: "Miêu Miêu."

Miêu Miêu vui vẻ quay đầu, lập tức đứng lên, tiến lên từng bước, đối phương đỡ cô, thuần thục vuốt đầu cô.

Đoàn Trạch: Anh của Miêu Miêu, sao trông không giống cậu ấy vậy?

Trình Nhuế: Móa! Miêu Miêu mềm mại như vậy, sao anh trai lại...

Hiển nhiên, bọn họ đã làm thành anh ruột.

Đoàn Trạch cũng không biết trong lòng nghĩ gì, đứng lên: "Anh, ngồi đi ạ."

Thái độ lấy lòng không cần nói cũng biết.

Trình Thâm hừ một tiếng, hoàn toàn không để ý đến cậu.
Đoàn Trạch đen mặt, anh là gì thế hả?

Mười giờ, phụ huynh đã đến được khá khá.

Mẹ của Đoàn Trạch thật sự một lời khó nói hết... Vừa thấy Trịnh Thâm thì ánh mắt sáng lên.

"Xin chào, tôi là mẹ của Đoàn Trạch, anh là?"

Cứ có liên quan đến tên ngồi cùng bàn 'xấu xí' của Miêu Miêu, Trịnh Thâm tuyệt đối không muốn để ý, nhưng động tĩnh thế này khiến những người khác nhìn qua, không muốn làm Miêu Miêu mất mặt.

"Miêu Miêu ... Phải huynh." Ở giữa câu hỏi bị nghẹn một chút.

"Phụ huynh ngồi ở chỗ của học sinh ngồi, các bạn học đứng lui về phía sau."

Thật may là Miêu Miêu và Đoàn Trạch ngồi ở hàng cuối cùng, hai người đứng ở cái ghế phía sau.

Đoàn Trạch nhìn ngó, đứng lên, kéo Miêu Miêu qua, mình ở phía sau đỡ vai cô.

Ai biết cô giáo sẽ nói bao lâu, vẫn nên đứng cho vững thì hơn.

Lúc này mẹ Đoàn Trạch mới nhìn về phía Miêu Miêu, cười bắt chuyện: "Miêu Miêu thật... Dễ thương, mặt có phúc tướng, tương lai ừm, có phúc khí!"

Miêu Miêu cười khan, Đoàn Trạch nhìn thẳng vào bà ta.

Mẹ Đoàn không nhìn Đoàn Trạch, lại đặt ánh mắt trên người Trịnh Thâm: "Tôi thường nghe Đoàn Trạch nhà chúng tôi nhắc đến Miêu Miêu là một bạn học rất dễ thương."

Mặt Trịnh Thâm càng đen hơn, mẹ Đoàn không thức thời, tiếp tục lảm lảm: "À Trạch nhà chúng tôi là đứa bé ngoan, bạn nó hòa thuận với nhau, có bạn cùng chơi."

Mẹ Đoàn vì muốn tiếp cận, cả con trai cũng có thể bán đứng.

Cái rắm chứ bạn chơi, thành niên à, bạn chơi cái rắm!
Nhìn về phía Đoàn Trạch đang hơi đỏ mặt.

Trịnh Thâm mãi rùng, cúi đầu, nói với Miêu Miêu bên cạnh: "Vợ ơi..."

Cịong nói chỉ có ba người nghe thấy.

Miêu Miêu, mẹ Đoàn... Đoàn Trạch.

Bạn đang đọc truyện Ông Xã Là Trung Khuyển được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 22

Mẹ Đoàn lên tiếng trước, lập tức hét lên: "A!"

Uông Thư Ngọc và phụ huynh cả lớp đều nhìn sang, mẹ Đoàn Trạch lập tức cười trừ: "Con sâu ấy mà..."

Lúc này những người khác mới quay đầu lại, về mặt bà ta nghiêm túc, nghiêm nhiên vẫn là nụ cười ưu nhã với hình tượng quý phụ.

Đoàn Trạch... Hiện giờ đã không còn tâm trạng để ý đến bà ta, cậu hoàn toàn không thể tin vào tai của mình!

Vợ?!

Miêu Miêu cũng dần mặt, cô ngo ngắc ngắc ngồi đó, vừa rồi Trịnh Thâm gọi cô là gì?

"Không phải anh là phụ huynh của cô bé sao?!" Mẹ Đoàn hạ thấp giọng, vẻ mặt kinh sợ.

Trịnh Thâm hoàn toàn mặc kệ bà ta, đặt tầm mắt vào Miêu Miêu bên cạnh, quan sát xem cô có tức giận hay không, dù sao đây là lần đầu tiên anh sử dụng xưng hô thế này.

Mục tiêu nhân vật là tâm trạng của Miêu Miêu?

Chính cô cũng không

thể nói ra mình có tâm trạng thế nào, bọn họ đã lựa chọn quên đi, cô là được Trịnh Thâm dùng hai vạn đồng tiền thêm căn nhà, để đổi lấy...

Câu 'vợ ời' này của Trịnh Thâm làm lòng cô vừa chua xót vừa ngọt ngào.

"Nói giỡn thôi."

Trịnh Thâm nói xong câu đó, rõ ràng mẹ con nhà họ Đoàn thở phào nhẹ nhõm, đã nói mà, Miêu Miêu còn nhỏ tuổi như vậy!

Chức nhiệm lớp nói chuyện nghìn bài như một, chỉ đơn giản là lớp mười hai, không muốn tạo nhiều áp lực, nên bồi bổ dinh dưỡng nhiều hơn.

Rồi sau đó thầy cô các khoa đến, các phụ huynh lại vây xung quanh, tất cả phụ huynh bất động như núi, Trịnh Thâm và mẹ Đoàn nghiêm nhiên cũng ở trong nhóm đó.

Trịnh Thâm 'cười giỡn' khiến cho mẹ Đoàn bình tĩnh lại, nhằm chán nhìn chằm chằm các thầy giáo, bọn họ vẫn nói chưa xong, mẹ Đoàn đã càng lúc càng chán rồi.

Liếc nhìn Đoàn Trạch không có biểu cảm gì sau lưng, lại nhìn Trịnh Thâm, cuối cùng đặt ánh mắt lên người Miêu Miêu.

"Cô bé, sau này học ở trường đại học nào?"

"Đại học A."

"Ài dô, A Trạch cũng học đại học A, hai đứa học cùng nhau có thể chăm sóc lẫn nhau!" Trên mặt cười tươi, cầm tay Miêu Miêu.

Trịnh Thâm thật sự chưa từng ghét một người phụ nữ nào như vậy, nói chuyện vừa phiền vừa khiến người ta chán ghét.

Anh thật sự hận không thể xách bà ta lên, ném ra, không muốn để bà ta mở mắt tiếp cận thế này. Đáng tiếc ở đây là lớp học không phải là nightclub.

Thầy cô kể lễ xong, rồi phải đến hội trường nghe hiệu trưởng nói tiếp, cái này thì đám Miêu Miêu không thể đi, chỉ có phụ huynh mới được đi.

Trịnh Thâm tâm phiền ý loạn ngồi bên trong, nghe hiệu trưởng mở mồm nói một câu: "Thời gian có hạn, chúng ta nói tóm tắt."

Rồi sau đó Trịnh Thâm ngồi một giấc, rồi lại ngồi một giấc, vậy mà vẫn chưa nói xong:).

Phát diên gãi đầu, nhìn chằm chằm hiệu trưởng phía trên, đây là người dài dòng nhất mà anh từng gặp, không ai hơn!

Mà bên kia Trình Nhuế nhào đến: "Miêu Miêu! Anh cậu quá đáng sợ! Ô ô ô."

"Sao thế?"

Trình Nhuế nhăn nhó, nói: "Quá dữ tợn! Ở nhà anh cậu có đánh cậu không đấy?"

Nghĩ đến dáng vẻ ở nhà của Trình Thâm, dùng sức lắc đầu: "Anh ấy rất tốt."

Đứng một lát: "Rất dịu dàng."

...

Trình Thâm ra ngoài sớm một chút, tất cả phụ huynh đều không quá quan tâm, chỉ có một bữa, không lên trốn ra được.

Vừa ra khỏi cửa đã nhìn thấy Miêu Miêu đứng ở đó, cầm quyển từ vựng trên tay, học từ đơn.

"Sao em ở đây?"

"Chờ anh."

Chỉ hai từ như vậy, trong lòng Trình Thâm nổi đầy bong bóng, sống lâu như vậy, ít khi nào có khoảng thời gian hạnh phúc thế này.

Miêu Miêu tiễn anh ra ngoài cổng trường, Trình Thâm xoa đầu cô: "Nhanh về đi, vào học thôi."

"Ừ, anh phải nhớ ăn cơm."

Vừa dứt lời, cảm giác được một đôi tay mạnh mẽ có lực

ôm lấy mình, nhẹ nhàng hôn lên đầu cô.

"Vợ ời..."

Miêu Miêu đỏ mặt, nhẹ nhàng đẩy anh ra: "Không được nói bừa..."

Thấy dáng vẻ của cô, Trịnh Thâm nhếch môi cười: "Vợ, vợ, vợ."

Liên tiếp ba lần.

Miêu Miêu dậm chân, chạy trở vào trường, nét mặt tươi cười của Trịnh Thâm qua thật lâu mới thu lại. Khóe mắt liếc nhìn một bên, ánh mắt lạnh lùng lại mang theo giễu cợt, xoay người rời đi, bước nhanh về phía trước.

Ồ đó một nam sinh đi ra, nghiêm nhiên là Đoàn Trạch.

Sống đến mười tám tuổi, lần đầu tiên có cảm giác thế này, trong lòng lạnh lạnh, tựa như bị khoét một lỗ, tràn đầy tuyệt vọng đau khổ.

Trịnh Thâm chạy thẳng đến nightclub, ngồi chồm hồm ở bậc thang thứ hai, vào lúc này không có ai, cứ thế đốt điếu thuốc.

"Hừ? Phụ huynh thì thế nào?"

Trịnh Thâm cười lạnh: "Không sao, giải quyết được một tình địch."

...

Ngay cả Miêu Miêu không thường để ý đến người xung quanh cũng biết cậu ngồi cùng bàn của cô đã xảy ra vấn đề.

Bởi vì chỗ bên cạnh đã trống không khoảng mấy ngày, không ngừng có người hỏi cô.

"Cậu biết Đoàn Trạch ở đâu không?"

"Tôi không biết."

"Cậu biết tại sao Đoàn Trạch không đến không?"

"Tôi không biết nữa."

"Cậu biết Đoàn Trạch..."

"Không biết! Tôi không biết việc này đâu!"

Gặp lại cậu là vào kỳ thi, cậu không đến lớp học, mà đến thẳng điểm thi.

Thật ra thì cậu không cần tham gia, nhưng không biết nghĩ thế nào, đã một mình chạy đến.

Miêu Miêu gầy rồi, bây giờ cô không còn là ... một người mập mập như lúc cậu mới gặp, Miêu Miêu nhỏ nhắn, ngũ quan từ từ lộ ra.

Mắt to ngập nước, khuôn miệng nhỏ nhắn khéo léo tinh tế, nhưng lại sinh ra vài phần đáng yêu.

Cô cũng không còn im lặng ít nói nữa, có người chào hỏi

cô, thì cô sẽ mỉm môi cười lại.

Đoàn Trạch càng xem trong lòng càng khó chịu không thể tả, quay đầu qua, ánh mắt đặt vào cô.

Miêu Miêu đứng tại chỗ hơi phát run, là di của cô đến, nên hôm nay trạng thái kém đến sắp nổ tung, còn phải chạy 800 mét, chỉ nghĩ thôi mà chân đã nhũn rồi.

Lớp thể dục của bọn họ học cùng với lớp một, vào lúc này nữ sinh phải chạy 800 mét, mấy bạn nam xung quanh cũng cố gắng hơn.

Bọn họ đã kết thúc 1000 mét, thở gấp vài hơi, lại khỏe như vâm rồi.

Thời gian 800 mét vẫn đang đếm, khi sắp kết thúc, thì chân mềm nhũn, khuỵu xuống.

Trên sân ba nam sinh cùng nhau di chuyển.

Bạn đang đọc truyện Ông Xã Là Trung Khuyển được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Nhậm Từ Hằng đến trước, vừa định kéo cô dậy đã bị người khác đẩy ra.

Đoàn Trạch đã khom lưng công Miêu Miêu, Từ Úc An nghiêng đầu nhìn, chau mày.

Đoàn Trạch công Miêu Miêu rồi!

Hầu như ai cũng biết, người này hoàn toàn không phải là một người nhiệt tình, cho nên sau khi cậu công Miêu Miêu lên, tất cả mọi người đều tròn mắt há hốc mồm nhìn bóng lưng bọn họ đi xa.

Lớp trưởng Lưu Tuyết, cắn nát hàm răng, cô cảm thấy Miêu Miêu không hề có sức uy hiếp!

Nhưng hiển nhiên, thái độ này của Đoàn Trạch không đúng!

...

Nặng! Thật sự rất nặng!

Đoàn Trạch thở hồng hộc, ổn định tâm lung, cái trán cô đỏ mồ hôi lạnh, cầm đặt lên bờ vai cậu, lẩm bẩm:

"Thâm ca..."

Trong lòng Đoàn Trạch, ôi lạnh quá ôi quá lạnh.

Đưa người đến phòng y tế, y tá giúp một tay đặt lên giường, Miêu Miêu cau mày, đầu đầy mồ hôi.

Đoàn Trạch chạy hai chuyến, cuối cùng mới gọi được bác sĩ đến.

"Ông xem cho cậu ấy một chút, cậu ấy sao rồi?!"

Bác sĩ kia bình tĩnh nói: "Vậy phải chờ cô bé tỉnh lại để hỏi rõ triệu chứng, vào nước trước đi."

Đoàn Trạch cắn răng, rất tức giận: "Vậy cứ để cậu ấy khó chịu như vậy à?!"

"Chứ bây giờ tôi cũng không có cách nào, thuốc không thể uống lung tung."

Bác sĩ này còn chưa đi ra ngoài, một người đàn ông chạy như bay vào, đầu cũng đầy mồ hôi, vẻ mặt kinh hoàng.

"Miêu Miêu! Miêu Miêu!"

Tay Trịnh Thâm run rẩy sờ mặt cô, lại ngẩng đầu, một đôi mắt đỏ bừng: "Cô ấy thế nào rồi?"

"Vào nước trước đã, đợi cô bé tỉnh lại hẵng nói."

Trịnh Thâm cũng không tốt tính gì, bước lên một tay nhấc bác sĩ lên, ánh mắt tàn nhẫn: "Tôi bảo ông khám cho cô ấy!"

Đến quá nhanh, chỉ mặc một cái áo ba lỗ, đáng vẻ ánh mắt đỏ bừng, gân xanh nổi lên, bác sĩ bị dọa cho sợ đến mức cả người run lên.

Vội vàng gật đầu không ngừng: "Được được được được được."

Lúc Miêu Miêu vẫn hôn mê, đã kiểm tra toàn thân.

Kết quả cuối cùng... Do đau bụng kinh nghiêm trọng mà thôi, lại chạy 800 mét, cho nên không chịu nổi.

Bác sĩ giận mà không dám nói gì, chỉ sợ Trịnh Thâm xông lên đánh người, dù sao đáng về kia của anh, không giống người có thể nói đạo lý.

Trịnh Thâm lau mồ hôi cho cô, lại đắp kín chăn, cầm tay không bị kim tiêm của cô, chỉ nghe thấy sau lưng truyền đến một câu: "Cạnh tranh công bằng đi."

Quay đầu lại, cười xùy: "Nhóc con, cậu xem quá nhiều phim truyền hình rồi, vợ tôi mà, tại sao phải cạnh tranh công bằng với cậu. Cậu hả, không có bất kỳ cơ hội nào đâu."

Đoàn

Trạch không buông tha: "Tại sao? Sao anh biết cô ấy sẽ chấp nhận?"

Người trên giường thấp giọng lẩm bẩm: "Thâm ca... Khó chịu."

Mặt mày Trịnh Thâm cũng cong cong: "Ngoan ngoãn, bảo lồi ngoan không sao đâu, anh đây, không có gì phải sợ nữa."

Hôn trán cô một cái, rồi sau đó bỏ tay vào trong chăn, nhẹ nhàng giúp cô xoa bụng.

Một lúc lâu, chân mày Miêu Miêu mới thả lỏng, chìm vào giấc ngủ say.

Đoàn Trạch đi ra ngoài, khép cửa lại, liếc nhìn hai người bên trong, ngay cả ngủ cũng khiến cậu cảm thấy không thể chen vào.

Ngảng đầu, chớp chớp đôi mắt.

...

Lúc Miêu Miêu tỉnh lại đã là buổi tối, vừa mở mắt thì thấy vẻ mặt kích động của Trịnh Thâm.

"Miêu Miêu, uống nước nào."

Thuận theo há miệng, rồi sau đó nhấp hai hớp.

"Đói bụng không? Ăn chút cháo nha." Lúc này mới chú ý nồi cháo nóng ở một bên.

"Anh, mua?" Giọng nói hơi khàn.

Ánh mắt Trịnh Thâm càng dịu dàng: "Đồng nghiệp anh đưa đến."

Rồi sau đó múc một chén, dứt từng muỗng cho cô.

Đợi cô ăn xong, lúc khuôn mặt tái nhợt tựa vào giường bệnh, Trịnh Thâm nhìn không được, vén sợi tóc trước trán cô, nhẹ nhàng hôn.

tiếng cười, tiếng nói vui vẻ.

Miêu Miêu không tránh, ngược lại vẻ mặt hơi hồng.

Cương mặt trắng nõn xuất hiện màu đóa hoa đào, trông rất đẹp mắt.

Trái tim Trịnh Thâm run rẩy, cầm tay cô, mười ngón tay đan xen.

...

Cơn bệnh này khiến không khí giữa Trịnh Thâm và Miêu Miêu không còn như trước, thêm vài phần ngấm hiều khi ở cùng nhau.

Sắp đến thi tốt nghiệp trung học, hai người cũng không nói toạc ra.

Ngày thứ ba Miêu Miêu mới trở về trường học, ánh mắt cả lớp nhìn cô có chút vi diệu.

Đoàn Trạch đã công Miêu Miêu ngay trước mặt mọi người, trong lúc nhất thời đã truyền khắp cả năm khối, Đoàn Trạch là ai? Không xem ai ra gì mà khen ngợi cậu, tìm cậu thố lộ, người này còn thâm hơn người kia.

Có người nói Đoàn Trạch đột nhiên phát lòng từ bi mà thôi, dù sao dáng vẻ của Miêu Miêu thế kia cơ mà.

Nhưng cũng có người... không nghĩ như vậy.

Sau buổi cơm trưa, phòng học ít người, Lưu Tuyết đi đến: "Miêu Miêu, trong người thế nào rồi?"

Vị này, rõ ràng cao hơn không chỉ một bậc so với những người khác.

Đáng tiếc, khốn, cô gặp phải Miêu Miêu.

"Tốt hơn nhiều rồi, cảm ơn lớp trưởng quan tâm." Ánh mắt rất cảm động.

Lưu Tuyết hơi dừng một lát, khóe hơi nâng lên: "Vậy thì tốt, sao Đoàn Trạch không đến vậy?"

"Có không biết."

"Không phải cậu ấy đưa cậu đến bệnh viện sao?"

"Cậu ấy đưa tớ đến bệnh viện?!" Âm lượng hơi cao một chút xiu.

Lưu Tuyết: "...". Khờ thật hay giả ngu vậy?

"Đúng vậy, chúng tớ cũng sợ hết hồn, nhiều đàn em còn nhờ tớ hỏi thăm cậu."

"Hỏi thăm tớ làm gì?!"

Lưu Tuyết lại dừng một chút, cô cảm thấy, cô cần phải nói huých toét ra luôn.

"Cậu và Đoàn Trạch có quan hệ thế nào?"

Miêu Miêu chớp đôi mắt: "Bạn học nhi!"

"Bạn học sẽ công cậu đến bệnh viện?!" Âm lượng cao
quãng tám, vài bạn học rồi rút quay đầu lại.

"Những quan hệ khác... A..."

Ánh mắt Lưu Tuyết trợn to, chăm chú nhìn đôi môi khẽ
đóng khẽ mở của cô.

"Là... Bạn ngồi cùng bàn chẳng?"

Lưu Tuyết suy nghĩ nửa tắt thở, khẽ cắn răng: "Các cậu
đang hẹn hò phải không? Cậu nói cho tớ biết đi, tớ sẽ
không nói ai đâu."

"Lớp trưởng! Yêu sớm là trái với quy định!" Con mắt
Miêu Miêu trợn tròn, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

Lưu Tuyết: "..."

Sừng sốt khoảng một phút, Lưu Tuyết nói: "Rồi rồi rồi,
không yêu sớm là tốt rồi, tốt nhất cậu nên tập trung vào
học hành, chăm chỉ học tập."

Miêu Miêu dùng sức gật đầu: "Ừ đúng! Cảm ơn lớp
trưởng quan tâm, lớp trưởng tốt quá!"

Lưu Tuyết: "..."

Rồi sau đó cúi đầu nghiêm túc học bài, Lưu Tuyết
chóng mặt rồi đi.

Đầu Miêu Miêu khẽ ngẩng, trong mắt thoáng qua sự
lạnh lùng.

Sau ba vòng thi cuối cùng Miêu Miêu đã thành công vượt lên Từ Úc An, đỗ trạng nguyên, thật sự trở thành người đứng nhất khối.

Ở trong lớp Ưông Thư Ngọc khen đến mấy ngày, lớp 22 lại có thể có một người thi được hạng nhất khối!

Hơn nữa còn là ba vòng!

Gần đây Miêu Miêu quả thật tương đối mãn nguyện, giáo viên các khoa quan tâm đến cô, Đoàn Trạch cũng không còn lên lớp, mình có thể yên lặng học tập.

Ở cùng với Trịnh Thâm... Cũng rất hài hòa.

...

"Thâm ca! Tối nay cần anh mà!"

Một bảo vệ bắt được vượt rào Trịnh Thâm, gào khóc gọi, vào lúc này trong quán nhiều người, nếu không có ánh mắt tốt, rất dễ dàng xảy ra chuyện.

Trịnh Thâm soi gương sửa lại tóc một chút, nhếch miệng cười: "Tôi phải về đón vợ tôi mà!"

Đi hai bước, thấy sắc mặt bọn họ rất khó nhìn, vỗ vai một thằng anh em: "Nhớ kỹ, nhìn thấy những đám kia tụ tập, thì phải lập tức qua đó xem, làm sao đó, đừng cho nó vào."

Bước nhanh đi, chạy thẳng ra cửa sau.

Đã là mùa hè, buổi tối cũng không còn lạnh lắm, Miêu Miêu đi ra. Trịnh Thâm mặc áo ba lỗ, đứng ở bồn hoa.

Vừa thấy cô thì ánh mắt sáng lên, nháy xuống.

"Miêu Miêu!"

Vẻ mặt Miêu Miêu chứa ý cười, cô gầy nhiều quá, chỉ có thể nói mập, không còn ... là kiểu mập cao soái đó nữa.

"Anh."

Trịnh Thâm dặt tay cô một cách tự nhiên, bàn tay quá lớn, nhẹ nhàng nắm cơ cái túi trong lòng bàn tay.

"Anh..." Miêu Miêu lại gọi một tiếng.

"Hả?" Nghi ngờ nghiêng đầu.

Đôi phương nhẹ răng cười: "Không có gì, em vui thôi à."

Trong lòng Trịnh Thâm, như có cảnh xuân tràn ra.

Bạn đang đọc truyện Ông Xã Là Trung Khuyển được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24

"Miêu Miêu."

"Hả?"

"Không có gì, vui thôi à."

Nói chuyện giống nhau, nhìn nhau cười một tiếng.

Tay Trịnh Thâm ấm quá, nhiệt độ nóng bỏng, sưởi ấm trái tim Miêu Miêu.

"Buổi tối muốn ăn gì?"

"Ừm . . Ăn cánh gà nha!"

"Không được! Sắp thi rồi, chú ý dinh dưỡng."

"Ừm ừm ừm, muốn ăn mà."

"Được..."

Ai, Thâm ca không có nguyên tắc rồi.

...

Tháng năm là kỳ thi tháng cuối cùng, cũng là lần thi tập trung cuối cùng của học sinh trung học đệ nhị, lần sau, sẽ là thi tốt nghiệp trung học.

Đoàn Trạch trở về trường học, tính cách trầm tĩnh không ít, cả người chín chắn hơn, kiểu tóc anh tuấn thanh xuân trước kia đổi thành kiểu nghiêm túc rồi.

Ngược lại Miêu Miêu cảm thấy như vậy trông rất đẹp.

Họp phụ huynh lần trước, hiệu trưởng nói hạn chế để học sinh chịu áp lực, còn phải bồi bổ dinh dưỡng nhiều hơn.

Trong lớp đa số mọi người đều mang theo bình giữ ấm, nhiều loại canh hầm cách thủy.

Cô không mang theo, Trịnh Thâm nói vào buổi trưa thế nào cũng sẽ lạnh đi không ít, mỗi buổi trưa anh đều đến đưa cho cô.

Buổi trưa ở cổng trường tập họp một đồng phụ huynh học sinh, đưa đủ loại đồ.

Một chàng trai lực lưỡng như Trịnh Thâm, kẹp trong một đám người phương nam, rất nổi bật.

Kỳ thi tháng lần này Miêu Miêu ngồi ở vị trí thứ nhất, Từ Úc An thứ hai.

Môn đầu tiên là ngữ văn.

Từ Úc An không vội vàng đặt bút, ngược lại nhìn ‘cô bé mập’ phía trước, hình thể so với lúc vừa gặp mặt, đã nhỏ hơn không chỉ một vòng.

Tháng năm cũng không quá lạnh, cô mặc đồng phục học sinh đơn giản, quá nóng nên đã cởi áo khoác ra, chỉ còn áo phông màu trắng bên trong.

Chất lượng của đồng phục học sinh Nhị Trung cũng tạm được, nhưng áo phông này không dày, ngược lại, sau lưng cô, loáng thoáng có thể nhìn thấy vết áo lót.

Từ Úc An chuyển đầu ra ngoài cửa sổ, cậu chưa từng cẩn thận quan sát nữ sinh, nữ sinh mặc áo phông màu trắng không ít, cũng chỉ có cô gái này, khiến ánh mắt cậu không dời đi được.

Là vì thành tích của cô vượt hơn mình sao?

Từ Úc An nghĩ thế nào thì Miêu Miêu không biết, lần này đề viết môn ngữ văn thật ra khiến Miêu Miêu hơi sững sốt.

Tốt nghiệp trung học sẽ thi văn nghị luận, vì thế cho đến nay bọn họ đều chỉ luyện tập viết văn nghị luận, đề văn lần này, hoàn toàn khác hẳn.

Điều quan trọng nhất trong cuộc đời là...

Điều quan trọng nhất là gì?

Đầu óc cô thoáng qua Miêu Tranh, thoáng qua mẹ cô, cuối cùng dừng lại ở gương mặt của Trịnh Thâm.

Miêu Miêu viết xuống: Trong cuộc đời điều quan trọng nhất là một người.

...

"Anh."

"Miêu Miêu." Ánh mắt Trịnh Thâm sáng lên, xách theo bình giữ ấm bước lên, đưa cho cô.

Miêu Miêu nhếch môi cười, trong mắt tỏa ánh sáng rực rỡ.

Trịnh Thâm sững sờ đứng nguyên tại chỗ, từ sau khi Miêu Tranh qua đời, đây là lần đầu tiên Miêu Miêu cười vui vẻ như vậy.

Hai hàng hàm răng trắng tinh thẳng tắp lộ ra, híp mắt lại.

"Miêu Miêu..." Trịnh Thâm ngây dại.

"Anh."

"Hà?"

"Em thích anh."

Xoay người muốn chạy, Trịnh Thâm kéo cô, 'chặt' một cái.

Miêu Miêu cười chạy đi, Miêu Tranh đã đi rồi, nhà họ

Thang cũng kệ, bây giờ cô đã có Trịnh Thâm rồi.

Ở cách đó không xa Đoàn Trạch nhìn thấy, không ai trong bọn họ chú ý đến cậu, trong mắt chỉ chứa được đôi phương thôi.

...

Gần đây lão Lâm tìm được một con đường xin cơm rất tốt, trước cổng trường học.

Có quá nhiều phụ huynh đưa cơm, bọn nhóc cần thi tuyển sinh đại học, chắc chắn sẽ cho, vì xem như tích đức.

Nhưng từ lần trước ở cổng Nhị Trung gặp được một người đàn ông hung thần ác sát, sau đó ông ta đã không dám đến nữa.

Người đàn ông kia mỗi ngày đều đến đây!

Lần trước ông ta không có mặt, chạy đến nói với người đàn ông đó: "Thưa anh xin thương xót, con gái nhất định sẽ thi đậu đại học, cầu gì được nấy."

Lúc ấy đã bị anh nhắc lên, nói: "Cút!"

Lão Lâm chạy tè ra quần, lại chuyển mục tiêu đến

Nhất Trung, đáng tiếc, hôm qua một nhóm người đã đến Nhất Trung.

Ông ta chỉ muốn xin cơm, không có trẻ con, để thu vào, người ngoài địa, cái gì cũng không có.

Trên đùi lại bị thương, chưa đến 50 tuổi, nhưng thoát nhìn còn già hơn 60, cho nên mới đi vào con đường xin ăn.

Nhưng nhóm người ăn xin ở cổng Nhất Trung này, là đồ giả.

Giả danh lừa bịp, trông vô cùng thảm, trên thực tế đều là giả.

Người như ông ta, không dám đi chọc lộn họ.

Cho nên lại khuyên về Nhị Trung.

Xui xẻo, lại nhìn thấy người đàn ông kia rồi! Lão Lâm xoay người rời đi.

"Đứng lại!"

Tay lưng chén run lên, vẻ mặt nhăn nhúm, cầm chén vươn ra, hi vọng xui xẻo qua mau.

Nào ngờ, người đàn ông kia bỏ một tờ màu hồng vào.

Lão Lâm tròn to hai mắt, sống lưng cong đã thẳng lên không ít.

Tâm trạng Trịnh Thâm đang tốt, Miêu Miêu nói câu

thích kia, bây giờ anh chỉ muốn liên mạng nhảy căng lên tại chỗ, một ngọn lửa thiêu đốt ở trong người, cực kỳ hưng phấn.

"Ông già, ông lại đến à?"

Trong mắt lão Lâm chỉ có tờ màu hồng này, ông ta đã xin mấy ngày rồi.

"Nhóm người ở cổng Nhất Trung."

"Là lửa đảo?"

"Ừ." Lão Lâm vừa gạt đầu, vừa giấu 100 đồng vào áo, cài ghim đặc biệt kín.

"Đến tôi đi."

"Anh làm gì?!" Lão Lâm bị dọa sợ đến mức chân run lên.

"Nói nhảm làm gì, đi."

Trịnh Thâm trùng, lão Lâm lập tức héo queo, dẫn theo anh, một đường nhỏ giọng tụng: "Bọn họ nhiều người, anh nên cẩn thận một chút, tôi, dẫn anh đến thôi hà, tôi sẽ không kéo chân sau của anh đâu."

Thấy đối phương không lên tiếng, lão Lâm càng sợ, ông ta đã chọc phải Diêm Vương gì rồi!

"Ai, anh đừng qua đó, bọn họ sẽ phát hiện, tính cảnh giác rất mạnh, anh ngồi ở đây, chỗ khuất này."

Trịnh Thâm híp mắt nhìn ông ta một cái, hai người ẩn núp ở đó, đám người vô cùng thảm kia đang nhờ giúp đỡ, không ít người bỏ tiền cho họ.

"Người trong trường học gào thét nhiều lần, nhưng đám người đó không đi, có lẽ vẫn chưa chạm đến ranh giới cuối cùng của nhà trường, nhưng mà ngược lại chỉ vào buổi trưa, không dám làm ảnh hưởng đến học sinh." Ông ta nghiêm túc phân tích.

Mắt Trịnh Thâm nhử lại: "Ông nói vậy, không phải đám người này là người tốt sao?"

"Phi! Tốt con khi, buổi tối sẽ đi cật hương hát lạt [1], không dám ảnh hưởng đến học sinh, vì sợ phụ huynh vậy đánh, bọn họ còn trông cậy vào tiền của những người này!"

[1] cật hương hát lạt: ăn uống no say, sung sướng

Cảm thán nhỏ dần: "Chắc, ở đây làm mấy ngày, gần nửa năm không lo ăn uống, sau đó dời tiền địa, làm đến phong sinh thiuy khởi."

"Làm sao ông biết bọn họ là giả?"

Ông ta sờ mép chén: "Anh xem người kia, khóe mắt hướng xuống phía dưới, trông nét mặt có vẻ khổ cực. Nhìn kỹ hông già, to vô cùng. Vì ăn no uống đui không chịu vận động."

"Nếu thật sự có đứa con bị bệnh nặng, thì khó có thể mở màng như vậy, người phụ nữ bó tay bó chân kia, ánh mắt nhìn thẳng vào người đàn ông, người đó chính là lão đại."

nhìn thấy các người đẹp này, người ta chính là các đẹp.

"Mỗi ngày người đó đòi quyền tiền cho hai người này, là đồng bọn của nhau cả, lợi dụng lòng trắc ẩn của người ta, còn xách theo bình giữ ấm cho con, ngày nào cũng nói mấy chuyện như vậy để làm người ta dao động, không sợ bị ngã à."

"Nói gì mà tích đức cho con, chưa thấy con gì đó của gã ra lấy cơm lần nào cả đâu."

"Quan trọng nhất chính là, tôi đã thấy người phụ nữ đó trong một nhà hàng lẩu, ăn mặc đẹp đẽ, đâu có nét mặt khổ cực như bây giờ."

Trịnh Thâm nhìn người phụ nữ có vẻ mặt tuyệt vọng kia, rồi lại nhìn lão đầu bên cạnh, lấy điện thoại di động ra.

"Anh làm gì thế? Muốn đánh nhau thật hả?" Vẻ mặt nhất gan sợ phiền phức.

"Báo cảnh sát."

"Cái?"

"Quốc gia không dạy ông, có chuyện thì phải tìm cảnh sát sao?"

Lão Lâm: "..."

Đưa người vào, ghi chép xong, Diệp Gia Thịnh khép hồ sơ lại, rất có thâm ý: "Cảm ơn đồng chí Trịnh Thâm."

Trịnh Thâm nhếch môi cười: "Không có gì không có gì,

vì nhân dân phục vụ thôi mà."

Lão Lâm đi theo Trịnh Thâm ra, vẻ mặt kinh nghi:

"Cái này giải quyết xong rồi?"

"Thế nào? Ông muốn vào làm bạn với đám đó à?"

Lão Lâm điên cuồng lắc đầu, cười khan: "Người anh em... Vậy tôi..."

"Ông ở đâu?"

"Làm gì?!" Trợn tròn mắt, sống lưng rắc một cái.

Trịnh Thâm đốt điếu thuốc, nói: "Không có gì, giới thiệu công việc cho ông thôi."

Bạn đang đọc truyện Ông Xã Là Trung Khuyển được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.